

BERXWEDAN

HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 39 / 16-30 Eylül 1987 / 2.50 DM

ARGK'nin Görkemli Eylemleri Sürüyor

Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK, çok cephede eylem ve gelişmesini devam ettiriyor

- **DERSİM: Karakol binası tahrip edildi**
- **GENÇ: Çetecilik yaşatılmıyor. İşbirlikçiler köy toplantıları sonucu kurşuna diziliyor**
- **AĞRI - DİYADİN: Askeri yol yapan şirketin bütün araçları tahrip edildi**
- **ŞEMDİNLİ, YÜKSEKOVA: Çetelere darbe**
- **ULUDERE: ARGK'ye katılımlar devam ediyor**
- **MARDİN: Çetecilik dağılıyor, ARGK'nin Midyat, Gercüş, Ömerli, Nusaybin'de kontrolü artıyor. Köylü gençlikten ARGK'ye yoğun katılım devam ediyor**
- **BİTLİS: Çetelere darbe; devrimci intikam eylemi gerçekleştirildi**
- **ŞIRNAK:**
  - **Şırnak-Eruh yoluna ARGK pususu**
  - **Sömürgecilerin odun depoları yakıldı**
  - **Şırnak ve Pervari'de orman kesimi durdu**
  - **Karageçit ve Çiftekavak'ta 20 çete vuruldu**
  - **Şırnak köylü gençliğinden ARGK'ye onlarca katılım**

EYLEM HABERLERİ 3. SAYFADA

Türk Burjuvazisinin Hızlandırılmış Oyunu Referandumdan Sonra Şimdi de Erken Seçim

Batan bir sınıf, son anına kadar direnecektir. Hele devlet iktidarını elinde tutuyor ve arkasını ABD emperyalizmine dayıyorsa, ömrünü uzatmak için her yolu deneyecektir. Sözkonusu Türk burjuvazisiyse, bu hünerler daha ilginç bir durum alacaktır.

Öyle bir burjuvazi ki, 12 Eylül faşist darbesinin ardından ABD'nin yeşil ışık yakmasıyla, faşist anayasanın koşullandırdığı ortamda partiler kuracak, örgütlü muhalefetin yokedildiği koşullarda, faşizmin dipçik ve çizmeleri altında 1983 seçimlerine gidecek ve buna "demokrasiye geçtik" diyerek, bütün dünyayı aldatmayı hedefleyecektir. Nasıl becermesin ki, her koşulda, bin dereden su getirerek, burjuvazinin her oyununu izleyen, her oyununa demokrasinin bir alanı diyen, kitleleri burjuvaziden daha çok şartlandıran bir Türkiye solu (!) varken.

Türk burjuvazisi neden bu kadar acele ediyor?

Sorumuzun cevabı, Türk faşist-sömürgeci burjuva rejiminin karakterinde yatmaktadır. 12 Eylül rejimi, ciddi ve çözümleyemeyeceği sorunlarla karşı karşıyadır.

T. Özal'ın ABD patentli, liberasyon adı altında yarattığı ortam, Türkiye'deki sınıf çelişkilerini tarihinin en derin noktasına getirmiştir. Beş mil-

Devamı 6. sayfada

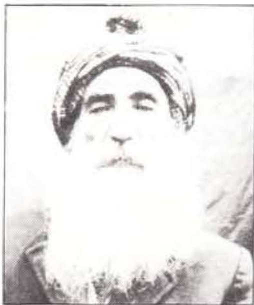
ERNK'nin Avrupa'daki Siyasal ve Örgütsel Çalışmaları Yoğunlaşıyor ve Boyutlanıyor

- **12 Eylül faşist rejimini protesto mitingleri**
  - **Köln / Almanya**
  - **Strasbourg / Fransa**
  - **Den Haag / Hollanda**
- **Stuttgart, Köln ve Düsseldorf'ta yurtseverlerin uyarı eylemleri**
- **ERNK'li yurtseverler, Tamil devrimci yurtseverleriyle Paris'te ortak açlık grevi gerçekleştirdiler.**
- **Enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneği: Avrupalı demokratlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma toplantılarını sürdürüyorlar.**

HABERLERİ 4. 5. SAYFADA

Dersim 1938 unutulmadı

"75 yaşındayım,
Kürdistan'ın şehadetine kavuşuyorum.
Kürt gençleri intikamımı alacaklardır.
Yaşasın Kürtlük ve Kürdistan"

Seyid Rızo

Direnen bir halk yok olamaz. Bir halkın inkarı, değerleri ve katliamı üzerine de hiçbir halk ve sınıf gelecek inşa edemez. Kemalizm, Kürdistan'ın katledilmesi hareketidir. Kemalist egemenlik ve ekonomik-sosyal, kültürel değerleri, Kürdistan'ın katledilmesi, inkarı ve yağmalanması üzerinde gelişti.

Böyle bir egemenlik sürekli olamazdı, yaşama hakkı yoktu

Kemalist devlet, henüz ulusal bilinç ve örgütünü yaratamayan, ulusal kurtuluş savaşını veremeyen bir halkı katletmekle, gerçekten sorunu

Devamı 10. sayfada

ULUSAL KONGREYE DOĞRU

Yekitiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan — YXK Program Taslağı

Birliklerin çalışma tarzı üzerine

YAZISI ORTA SAYFADA

Irak Savaş Uçakları Kuzey Kürdistan Köylerini Yine Bombaladı

Çukurca'nın Narlı köyüne isabet eden bombalar büyük tahribat yarattı. Çok sayıda ölü ve yaralı var. Öğrencilerle dolu okul da isabet aldı.

Ağustos ayı içinde Irak uçakları bu defa Uludere köylerini bombalamıştı.

Saldırılar, Türk sömürgeciliği ile işbirliği içinde yapılıyor.

HABERİ 6. SAYFADA

12 Eylül Faşist Rejimini Protesto Mitinglerinin Ardından

Faşizm maddidir, nesneldir. Tıpkı onun gibi ona karşı mücadele de nesnel olmalıdır. Türk faşist diktatörlüğü 1980'de Kürdistan, Türkiye ve bölge emekçi halklarına karşı iktidar oldu. O gün, bu halkların, özellikle de devrimci güçlerinin görevi faşizme geçit vermeyecek bir örgütlenme, mücadele ve dayanışma içinde olmalarıydı. Koşullar bu gelişmeye uygun ama siyasal öncü güçlerin ideolojik, politik, örgütsel yapıları ve bundan kaynaklanan pratikleri uygun değildi. Neticede, faşizme geçit vermemesi gereken güçler, becerileriyle faşizmin işini kolaylaştırdılar.

Aradan yedi yıl geçti. Tarihi derslerle dolu yedi yıl. Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin tarihinde iz bırakan anlamlı bir tarihsel kesit. Bu tarihsellik, Türk faşizminin vahşetinden kaynaklanmamaktadır sadece. Bunlar biliniyor. Faşizm, bir yerde acı, katliam, vahşet, yoksulluk, zindanlar, ahlaksızlık demektir. Bunlar, Türk faşist sömürgeciliğinin karakteri olmuştur.

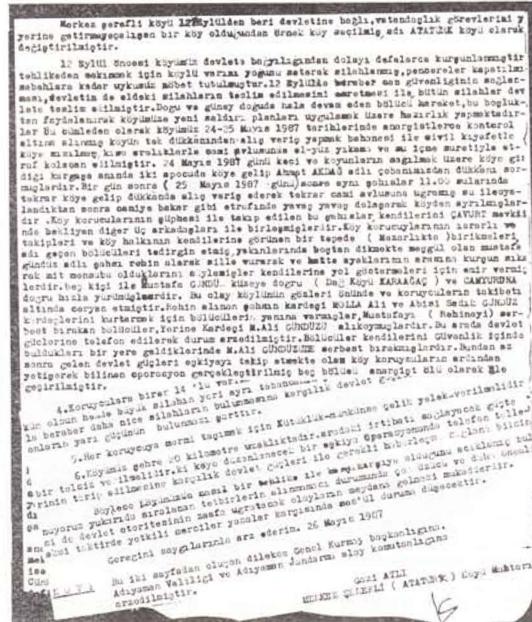
Ya tarihi döneme asıl tarihselliğini verenler. Tarihe her zaman olumluluklar yön vermez. Beceriksizlikler ve olumsuzluklar da bir tarihe ve döneme damgasını vurabilir. Bunun eşsiz örneğini Türk solu sunmuştur. Direnmiş, zindanlara düşmüş, şehitler vermiş, ama bir türlü sekter solculuktan, reformculuktan, sosyal-şovenizmden kurtu-

Devamı 4. sayfada

BİR İHANETİN İÇ YÜZÜ

25 Mayıs 1987 günü Adıyaman Şerefli köyü civarında beş ulusal kurutluş militanı şehit oldu. Aralarında ARGK'nin değerli komutanı Mustafa ÖMÜRCAN da bulunuyordu. Operasyon birliklerini devrimcilerin üstüne getiren ve doğrudan operasyona katılarak, devrimci kanına giren, adı geçen köyün çete ve muhbirleri oldu.

Aşağıdaki belge, sözkonusu çetelerin faşist ordu yetkililerine olaydan sonraki başvurusudur.

Merkez şerefli köyü 12 Eylülden beri devletine bağlı, vatandaşlık görevlerini yerine getirmeye çalışan bir köy olduğundan örnek köy seçilmiş, adı ATATÜRK köyü olarak değiştirilmiştir.

12 Eylül öncesi köyümüz devlete bağlılığından dolayı defalarca kurşunlanmıştır tehlikeden sakınmak için köylü varını yoğunu satarak silahlanmış, pencereler kapatılmış sabahlara kadar uykusuz nöbet tutulmuştur. 12 Eylülle beraber can güvenliğinin sağlanması, devletin de eldeki silahların teslim edilmesini emretmesi ile bütün silahlar devlete teslim edilmiştir. Doğu ve güney doğuda hala devam eden bölücü hareket, bu boşluktan faydalanarak köyümüze yeni saldırı planları uygulamak üzere hazırlık yapmaktadırlar. Bu cümleden olarak köyümüz 24-25 Mayıs 1987 tarihlerinde anarşistlerce kontrol altına alınmış köyün tek dükkanından alış veriş yapmak bahanesi ile sivil kıyafetle köye sızılmış, kısa aralıklarla cami avlusunda el-yüz yıkama ve su içme suretiyle etraf kolaçan edilmiştir. 24 Mayıs 1987 günü keçi ve koyunların sağılmak üzere köye girdiği karşaşa anında iki apocuda köye gelip Ahmet AKDAĞ adlı çobanımızdan dükkanı sormuşlardır. Bir gün sonra (25 Mayıs 1987 günü) sonra aynı şahıslar 11.00 sularında tekrar köye gelip dükkanda alış veriş ederek tekrar cami avlusuna uğramış su ileceyelendikten sonra camiye bakar gibi etrafında yavaş yavaş dolaşarak köyden ayrılmışlardır. Köy korucularının şüphesi ile takip edilen bu şahıslar kendilerini ÇAVURT mevkiinde bekliyen diğer üç arkadaşları ile birleşmişlerdir. Köy korucuylarının ısrarlı ve takipleri ve köy halkının kendilerine görünen bir tepede (Mezarlıkta) birikmeleri adı geçen bölücüleri tedirgin etmiş, yakınlarında boğtan dikmekte meşgül olan mustafa gündüz adlı şahsı rehin olarak sille vurarak ve hatta ayaklarının arasına kurşun sıkarak mit mensubu olduklarını söylemişler kendilerine yol göstermeleri için emir vermişlerdir. beş kişi ile Mustafa GÜNDÜZ küzeye doğru (Dağ Köyü KARAAĞAÇ) ve CAMYURDUNA doğru hızla yürümüşlerdir. Bu olay köylümün gözleri önünde ve koruycuların takibatı altında ceryan etmiştir. Rehin alınan şahsın kardeşi MOLLA Ali ve Abisi Sedık GÜNDÜZ kardeşlerini kurtarmak için bölücüleri yanına varmışlar, Mustafayı (Rehineyi) serbest bırakan bölücüler, Yerine Kardeşi M.Ali GÜNDÜZÜ alıkoymuşlardır. Bu arada devlet güçlerine telefon edilerek durum arzedilmiştir. Bölücüler kendilerini Güvenlik içinde buldukları bir yere geldiklerinde M.Ali GÜNDÜZÜ serbest bırakmışlardır. Bundan az sonra gelen devlet güçleri eşkiyayı takip etmekte olan köy koruyucuların ardından yetişerek bilinen operasyon gerçekleştirilmiş beş bölücü anarşist ölü olarak ele geçirilmiştir.

4. Koruyucılara birer 14 'lü ...

5. Her koruyucuya ...

6. Köyümüz şehre 20 kilometre uzaklıktadır. ...

Gereğini saygılarımla arz ederim. 26 Mayıs 1987

Bu iki sayfadan oluşan dilekçe Genel Kurmay başkanlığına, Adıyaman Valiliği ve Adıyaman Jandarma alay komutanlığına arzedilmiştir.

Gazi ATLI
MERKEZ ŞEREFLİ (ATATÜRK) Köyü Muhtarı

Bu İhanetin Bedeli Ne Olmalı?

Her şeyin bir bedeli olmalı ve vardır da. İhanet, insanlığın en soylu değerlerine sırt dönme, onları düşmana satma, düşmanla işbirliği yapmadır. İnsanlığın en kutsal değerleri, emekçi sınıfların çıkarı, mazlum ulusların bağımsızlık çıkarıdır.

Hele Kürt halkı gibi yüzyıllardır, onuru zedelenen, değerleri ayaklar altına alınan, sürekli öldürülen, açlığa, cehalete, sürgünlere, zindanlara, karanlık bir yaşama mahkum edilen bir halk için kutsallık daha nettir. İhanetin bedeli de daha ağırdır.

Bir halk için namus nedir? Onur nedir? Soysuzluk, soysuzluk nedir? İşbirlikçilik, ihanet nedir?.. Açık olan, bedeli de belli olan bu değerler ve ölçütleri Kürdistan'da tanınmaz hale getiren, sömürgeci egemenlik tarihi altında, Kürdistan hakim sınıflarının uşaklığı ve toplumun geçirdiği sosyal, kültürel, ekonomik tahribat olmuştur.

Öyle ki, Kürdistan'da başka halklar için net olan ihanet ve direniş aynı kefeye sokulmuş, en kutsal değerler yok pahasına, en soysuz güdüler için düşmana peşkeş çektirilmiştir. Öyle ki, bunlar meşru görülmeye başlanmıştır. Bu netsizlik, toplumsal çöküşe eşlik etmiştir.

Fakat tarihin ve insanlığın yasaları vardır. Bu yasalar Kürdistan'da da işlemek zorundaydı. Her halk gibi Kürdistan halkı da direnecek, tersyüz edilen tarihini düzeltecek, ulusal bağımsızlığı için ayaklanacaktı.

1970'lerde PKK önderliğinde Kürdistan halkının girdiği mücadeleci tarih budur. Ulusal bağımsızlık yoluna girmek, sadece Türk sömürgeciliği ile savaşa girmek değildi. Yüzyılların sosyal tahribatı, uşak egemen sınıflarla, işbirlikçi siyasetlerle, uzun sömürgeci egemenliğin sadece toplumda ve sınıfta değil; kişide yaptığı ideolojik, kültürel-sosyal tahribatla savaşmak ve onları yenmek demekti.

Kürdistan'da ne tanımlanmak isteniyor, yabancı sömürgeci egemenlik ve Kürt işbirlikçilerinin bu sosyal tahribatı ölçülerek tanımlanmalı. Aksi durumda tanım eksik ve yanlış olur. Pratikte bunun anlamı büyük bir ideolojik üretkenlik, örgütsel sağlamlık, sınır tanımaz inanç ve fedakarlık, düşman ve işbirlikçilerine karşı sonsuz bir kin demektir.

Bunun anlamı bilinçli savaştır. Yeni bunun içinde yaratılacaktır ve yaratılıyor. Kan, bağımsızlık ve özgürlüğün ve var olmanın bedelidir. Bağımsızlık ve özgürlük için verilmesi gereken kanın, sergilenmesi gereken fedakarlığın sınırı olamaz. Gerektiğinde halkımıza ait en küçük değeri geri almak için binlerce şehit verilecektir. Burada dökülen kanın, verilen şehidin sayı hesabı yapılamaz. Bunun karşılığında kurtarılan ve yaşatılan değerin hesabı yapılabilir.

Ya ihanet. Bile bile direnişi takdir etmeyenler. Yurtsever maske ile düşmanın ağzı ile konuşmak, "Ne de çok devrimci ölüyor demek", "Devrimciler çoluk-çocuk öldürüyor" diyenler. Çeteleri halktan sayanlar. Cezalandırılmalarına karşı çıkanlar, ihanetle içiçe yaşamayı önerenler. Ya ihanetine siyasal maske geçirenler.

En küçük halk değerini kurtarmak için nasıl binlerin ölümü göze alınıyorsa, devrimin çıkarı için, bir devrimcinin bedeli olarak binlerce hain ve işbirlikçinin kanı akıtılmasından geri durulamaz.

Devrimin yasası budur. Halkların çıkarı, halkımızın çıkarı bunu zorunlu yapar. Her biri yılların deneyi olan, hayatlarını halkın bağımsızlık ve özgürlük davasına adayan, bu yolda ölümü nikahlı kabul eden devrimcilerin, ulusal kurtuluş militanlarının kanına girenler, üstelik bu iblis ruhla övünenlerin birgün bile yaşam hakkı olmamalı. Hiçbir insani yasa bu faşist sömürgeciliğin günahkar uşaklarına yaşam hakkı tanımaz.

Doğrudan ve dolaylı, ideolojik, politik ve pratik olarak ihanetin üzerine yürümeyen, ihanet karşısında iğrenmeyen, ona vurulan darbeleri özüyle kavramayıp, ona kanat gerenler, hele bunu bilinçli yapanlar çok açık olarak ihaneti temsil ediyorlar.

PKK, ihaneti net tanımlayan, ve onu yok ederek var olan ve gelişen bir harekettir. Sömürgecilik ve Kürdistan işbirlikçilerinin ortalığı birbirine katan çarpıtma ve ideolojik-politik saldırılarına ve toplumsal tahribata rağmen, Kürdistan halkı çok net olarak direnişi tercih etti ve PKK'yi izledi. Milyonların duygu ve güçlerinin bileşkesi olan ERNK ve ARGK sarsılmaz, zafer kaleleridir.

İhanet ve işbirlikçilik gizlenemez ve affedilemez. Bedeli de ibret verici olmalıdır. Beş ulusal kurtuluş militanının katilleri olan Şerefli köyünün şerefsizleri faşist sömürgeciliğe dayanarak kurtulacaklarını sanıyorlar. Faşist sömürgecilik nasıl kurtulacak.

Hiçbir devrimcinin kanını yerde bırakmamaya and içen sadece devrimciler değildir. Bu andı içen tüm Kürdistan halkıdır. Ve halk olarak bir daha and içiyoruz ki, hiçbir devrimcinin kanını yerde bırakmayacağız. Her gün darbelenen ihanet, Şerefli köyünde de en ibret verici şekilde kurutulacaktır.

ARGK Savaşçısı Faşist Sömürgecilerin Sahtekarlığını Sergiliyor

9 Ağustos günü Gercüş-Dereler köyü civarında küçük bir ARGK grubu sömürgeci kontr-gerilla birlikleri tarafından kuşatmaya alındı, kalabalık düşman güçlerine büyük kayıplar verdiren ARGK savaşçıları, kuşatmayı yardılar. Olayda üç ARGK savaşçısı şehit düştü.

Sömürgeciler aynı gün radyo, televizyon, uydu basın aracılığı ile, *"Dört terörist öldürdük. Aralarından biri Gercüş-Midyat alan sorumlusu Alaattin Kanat adlı Zinar"* başlıklarıyla sahte zaferlerini kutladılar.

Gerçek ise tam tersiydi. Çatışmada kayıpları çok olan sömürgeciler, bunu gizliyorlardı. Öldürdükleri dört kişiden biri tarlasında çalışan 65 yaşındaki yurtsever Halil Kaya idi.

Sömürgeciler her katlettikleri devrimciye 'komutan' diyerek, halkın moralini bozmayı hedeflerler. Halkımız için her devrimcinin yeri aynı önemdedir. Ve her biri halk için en değerli varlıktır.

Sözkonusu çatışmada öldü diye gösterilen ARGK savaşçısının, olaydan sonra elimize geçen mektubunu yayınlıyoruz.

Acaba, faşist-sömürgeci basın utanacak mı?

Çatışmada şehit düşen ve sömürgecilerce Zinar olarak gösterilen, 1965 Batman doğumlu, kahraman ARGK savaşçısı Şehmus Saruhan.

Sömürgeci basının sansasyonel haberi (11.9.1987)

ve olayı yalanlayan ARGK partizanının 25.9.1987 tarihli mektubu

Okuyuculara çağrı,

Berxwedan'ın 15 günlük çıkmasının getirdiği sorunlardan biri de dağıtıma ilişkin olanıdır. **Berxwedan**'ın yurtseverlerin elinde politik, örgütsel bir silah durumuna gelebilmesinin temel koşullarından biri de, **Berxwedan ve okuyucuları** arasında kurulacak doğru ilişki bağı, yani **Berxwedan**'ın okuyucularına en erkenden ve sistemli ulaştırılmasıdır.

Bu nedenle, **Berxwedan**'ın hedeflediği **Abone servisini genişletme ve güçlendirme çalışmaları**'na, okuyucularımızın da abone olarak katılmalarına çağrıda bulunuyoruz.

Berxwedan

BERXWEDAN

ABONE FİŞİ

Adı, Soyadı: ....
Adres: ....

6 Aylık	**1 Yıllık**
Almanya içi: DM 30 ☐	Almanya içi: DM 60 ☐
Almanya dışı: DM 35 ☐	Almanya dışı: DM 70 ☐

Abone Hesap Numarası:
BfG. - Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 3801011

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach 153
5300 Bonn 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yazışma adresine postalayınız.

Halk Kurtuluş Ordumuz (ARGK), Çok Cephede Görkemli Eylem ve Gelişmesini Devam Ettiriyor

Dersim-Ovacık, 13 Eylül:
Sömürgeci birliklerin tamamlanmak üzere olan karakol binası imha edildi. Şahverdi karakol inşaatına karşı gerçekleştirilen bu eylemin diğer bir anlamı: Eylemin Dersim katliamının yıldönümüne denk düşmesiydi. Dersim'de doğrudan faşist-sömürgeci birliklere yönelik ARGK eylemleri, Dersim'in sömürgecilere mezar olacağını göstermektedir.

Bingöl-Genç, 20 Eylül:
Dikpınar köyünde Cemil Dalgın adlı işbirlikçi kurşuna dizildi. Sözkonusu hainin abisi köy muhtarı Mehmet Dalgın, geçen yıl HRK savaşçıları tarafından cezalandırılmıştı. Bütün uyarılara rağmen, düşmanla işbirliğinden vazgeçmediği gibi, düşmandan silah alarak yörede koruculuğu geliştiriyordu. Cezalandırma eylemi, köyde yapılan toplantıdan sonra, köylülerin onayı ile gerçekleştirildi.

Bingöl-Genç, 22 Eylül:
Selvi bucağı Aktoprak köyünde toplantı gerçekleştiren ARGK birliği, işbirlikçi köy muhtarı Şefik Dursun'u, toplantı sonunda kurşuna dizildi.

Bingöl-Genç, 22 Eylül:
Eylemden dönen ARGK birliği, Suveren nahiyesi civarında sömürgeci birlikler ve çetelerle çatıştı. Çatışmada üstün çıkan ARGK birliği, 2 çeteyi yaraladı.

Son bir ay içinde Bingöl'de, özellikle de Genç'te düşmanın askeri ve ekonomik hedefleri ile çetelerine karşı gerçekleştirilen eylemlerle alanda büyük kabarma yaratılmıştır. Sömürgeci birliklerin operasyonları boşa çıkmakta, her çatışmadan ARGK üstün çıkmaktadır. Alanda faaliyet yürüten ekonomik talan şirketlerinin önemli bir kesimi, çalışmalarını kesmek zorunda kalmışlardır. Bunlardan biri 1,5 milyon değerinde talan araçları tahrip edilen Mesan Şirketidir.

Silah almamakta direnen muhtarlar, mühürlerini geri vererek istifa etmektedirler. Alanda çetecilik tam bir iflası yaşamaktadır.

Yoğun köy toplantıları gerçekleştiren ARGK birliklerine alandan, özellikle gençlikten büyük katılımlar olmuştur. Sömürgeci basının durmadan karşı propagandalarla gelişmeleri gölgelemek istemesi, gerçeğin bir başka yönüyle itirafı olmaktadır.

Ağrı-Diyadin, 22 Eylül:
Askeri yol yapan özel bir şirkete ait 7 araç Atakan köyü civarında tahrip edilmiştir. Ağrı, Kars ve Erzurum'un kazalarına kadar etkinliklerini arttıran ARGK birlikleri, yoğun düşman operasyonlarını boşa çıkarıyor. Sömürgeciliğin ekonomik hedeflerine üst üste darbe vuruyor. Altı aydan fazladır, sömürgeciler bu alanda yoğun operasyon içindedirler. Şimdiye değin yaptıkları bütün propagandalara rağmen, tek bir çatışmada ARGK savaşçılarına kayıp verdirememişlerdir. Bu gelişme, ARGK'nin savaş gücünü gösterdiği gibi, köylülüğün bütün baskılara rağmen, artan desteğini göstermektedir.

Şehit Vahap Çolak komutasındaki bir ARGK mangası, ulusal kurtuluş eylemi yolunda

Derik-Mazıdağı, 12 Eylül:
Vaazlerinde, faşist sömürgeciliğin propagandasını yapan, ulusal kurtuluşçuları dinsiz, ahlaksız vb. gibi yakıştırmalarla kötüleyen, köylüleri silah almaya teşvik eden ve bütün bunlara rağmen, işbirlikçilik mesleğinden vazgeçmeyen imam Mehmet Yıldırım ölümle cezalandırılmıştır.

Gazetemize ulaştırılan partizan mektuplarına göre, yaz boyu gerçekleştirilen askeri eylemler ve siyasal çalışmalar sonucu Midyat, Gercüş, Nusaybin, Ömerli, Derik, Kızıltepe, İdil'de çetecilik büyük ölçüde tasfiye edilmiştir. Sömürgeci birlikler, geceleri tamamen hareketsizdirler. Maval Dağı, Cehennem Deresi vb. stratejik yerler tamamen ARGK birliklerinin denetimi altındadır. ARGK savaşçıları, artık gündüzleri bile yollara pusular atmakta, köy toplantıları gerçekleştirmektedir.

Özellikle köylülükten yoğun katılımlar olmaktadır. Gönüllülük ve ulusal kurtuluş bilinçliliğine dayanan askerlik yasası, köylülük tarafından benimsenmektedir. Mardin'de halkın bilinçlilik ve direnişi, alanda var olan binlerce düşman gücünü atıl bırakmıştır. Düşmanın motorize birlikleri ise mayın korkusundan köy yollarına hiç sapamamaktadır.

Bitlis, 27 Eylül:
Merkeze bağlı Konarga köyünü basan ARGK birliği, kendileriyle çatışmaya giren köy çetelerinden Kemal Akbaş, Celal Akbaş ve bir yakınlarını ağır yaraladılar. ARGK birliği, köyde toplantı gerçekleştirdi. On civarındaki çetenin silahlarını aldı. Ayrıca, Bitlis-Silvan yoluna barikat kurup, pankart astı.

Sözkonusu Konarga köyü çeteleri, 5 Mayıs 1985'te M. Sait YILDIRIM ve Şah İsmail BOZKUŞ adlı iki ulusal kurtuluş devrimcisinin katledilmesi eylemine katılmışlardı.

Devrimci intikam eylemi, Bitlis halkında büyük sevinç yaratırken, hiçbir devrimcinin kanının yerde kalmayacağı, ihanet ve uşaklığın cezasını bulacağı bir daha sergilendi.

Yüksekova, 16 Eylül:
Gürkavak Yeşildere mezrasında toplantı yapan ARGK birliği, kendilerine ateş eden 1. çeteyi öldürdüler, 1'ini de yaralayarak silahlarına el koydular. Alan aşiretleri olan Oramar ve Herki aşiretleri içindeki çetecilik tam bir çöküşü yaşarken, ARGK'ye katılımlar artmaktadır.

Hakkari-Uludere:
Uludere'deki iki önemli gelişmeden biri, çeteciliğin tam bir dağılımı yaşamasıdır. Son olarak Ağustos ayı içinde sömürgeciler Jirkilerle, Guyanlar arasında çatışmaları körüklemiş, buradan hareketle çeteciliği geliştirmeyi hedeflemiştir. Bu oyun tutmadığı gibi, silah almış olanlar da gruplar halinde silahlarını geri vermektedirler.

İkinci önemli gelişme, alandan ARGK'ye olan yoğun katılımdır. Gazetemize ulaşan haberlere göre, yoğun köy toplantıları olmaktadır. Son olarak Becuhe köyünden (14 Eylül), beş kişilik bir köylü grubu ARGK saflarına katılmıştır. 23 Eylül'de de Hilal'de üç kişi ARGK'ye katılmıştır. Hatırlanacağı gibi, Hilal'den ARGK'ye katılım çok fazla olmuştur. Hilal gençliğinin ulusal kurtuluş saflarına büyük katılımları yanında, kahramanları ve şehitleri de çoktur.

Şemdinli, 13 Eylül:
Askeri dinleme tesisi yapan PTT'nin üç aracı Aşağı Kayalar köyü civarında yakılarak tahrip edilmiştir. Düşman ajanı PTT teknisyeni Mehmet Güzeldere ölümle cezalandırılmıştır.

Pervari, 14 Eylül:
Garrisanlar aşireti içinde çalışma yürüten bir gerilla birliğimiz Siirt-Pervari yoluna pusu kurdu. Sömürgeci güçler tedbir aldılar. Kilis, Şoz köyleri civarında uzun süren büyük çatışmalar oldu. ARGK birliği, kayıp vermeden helikopterlerin de katıldığı kuşatmayı yardı. Sömürgeciler, çatışmalardaki kayıplarını gizlediler.

Bu arada 18 Eylül'de Pervari'de muhtemel, bir mayına çarparak devrilen düşman aracında dört kontr-gerilla ya öldü ya da yaralandı.

Şırnak:
Eylül ayında, Şırnak'ta büyük gelişmeler oldu. Hem çeteler vuruldu, hem düşmanın askeri hedeflerine darbeler vuruldu, hem de ARGK'ye büyük katılımlar oldu.

15 Eylül:
Kalabalık bir ARGK birliği, Çırav, Garrisan dağları arasındaki mıntıkada Şırnak-Eruh yolunu tuttu. Araçları durdurarak propaganda yaptılar. Bildiri dağıttılar. Birliğin diğer bir kolu, Törkız köyü yakınlarındaki odun depolarını ateşe vererek imha etti. Aynı eylemde 20'nin üstünde telefon direği yakıldı. Bu eylemler gerçekleştirilirken, bir ARGK grubu, eylem alanıyla hemen yakınındaki Törkız (Xödan) Karakolu arasında pusu kurdu. Eylem yerine gelen düşman birlikleriyle birkaç saat süren çatışma meydana geldi. Çatışmada çok sayıda asker safdışı edilirken, bir ARGK savaşçısı da şehit oldu.

17 Eylül:
Karageçit köyü civarında Batuyan aşiretine mensup dört çete ve iki yakınları ölümle cezalandırıldı.

Bilindiği gibi, Batuyanlar Cizre'ye kadar uzanan Şırnak'ın en büyük aşiretidir. Yarı göçebe yoksul aşiret oldukça yurtseverdir. Aşiret, Osman ve Sait Demir vb. bir grup ağanın despotluğu altında bulunmaktadır. PKK'nin Şırnak çalışmalarına aşiret kitlesi önemli temel olmuştur.

Sömürgeciler, Alixan Tatar'dan sonra Osman ağa eliyle Batuyan aşiretini çeteleştirmek istemişlerdir. Ancak aşiret kitlesi dinlemedi. 1985 sonbaharında Osman ağa ve yakın çevresi silah aldı. HRK'nin caydırma çalışmalarını ağalar dikkate almadı. Yine de çetecilik, ağaların dar çevresiyle sınırlı kaldı. Bu ağalar, tahriklerini arttırıp, köylülüğü silah almaya teşvik edince, Sait ağa (Sait Demir) ve ardından çeteleri iki grup halinde cezalandırıldı. Böylece, Batuyanlar içinde çetecilik kurutuldu.

Sömürgeci basının bütün abartmalarına rağmen, dar ağa çevresi dışında 60'ın üstünde köyleri olan Batuyanlar silah almamıştır. Osman ağa ise aşiretten tecrit durumdadır. Bu sonuç çok önemlidir. Çünkü, kocaman Şırnak'ta çetecilik sadece Şırnak'a sığınan Alixan Tatar'ın bir iki çete grubuyla sınırlı kalmıştır.

19 Eylül:
Kayboyun köyü Akçay mezrasında 1 muhbir cezalandırıldı.

22 Eylül:
Güneyce-Çiftkavak köyünde, çetecilik yapan Güngör ailesinin 11 kişisi, ARGK birliği tarafından ölümle cezalandırıldı.

20 Eylül:
Kemerli köyünden 10 korucu, silahlarını bırakmak üzere kaymakamlığa başvurdu. Bu başvurular Şırnak'ta sürekli bir hal almıştır. Çetecilik, Şırnak'ta kesin olarak iflas etmiştir.

Şırnak Köylülüğü ARGK'ye Kitlesel Katılıyor

18 Eylül'de Cuniver köyünden 2; 19 Eylül'de Balveren köyünden 2; 20 Eylül'de Grek Bacrit köylerinin yazlık yayları Tuşime'den 3; 20 Eylül'de Dereler köyünden 2 ve daha çok sayıda köylü genç ARGK birliklerine katıldı.

Alandan ulaşan bilgilere göre, Şırnak'ın büyük kesiminde gençlik ARGK'ye katılmak için önceden kaydolmaktadır. Köylere ve yaylalara giden ARGK birlikleri toplantılar yapmakta, ailelerin onayı ile savaşçılar kaydetmekte, yaşı tutan ve gönüllü olanları birliklerine almaktadır. Aileler, sömürgeci birliklerin vahşetinden kurtulmak için, çocuklarımız kaçırıldı diye karakola başvurmaktadırlar.

Bu sonuçlar kendiliğinden doğmamıştır. Alan, 1984'ten beri gerillaların coğrafik ve kitlesel bir üssüdür. Düşman sistematik olarak binlerce askerle operasyonlar yapmış, fakat hiçbirinde tek bir savaşçıyı bile vuramamış, hep kayıp veren kendileri olmuştur. Pervari, Beytüşşebap, Uludere, Şırnak arasına düşen; Herekol, Körkandil, Kelemame, Kato dağları ve arasındaki 50 köylük beşiği kapsayan alan, hiç silah almamış, aldıklarını da ARGK'ye teslim etmiştir. Alan 200'ün üzerinde savaşçı vermiş, 20'nin üstünde şehidi vardır. ARGK'nin Şırnak'taki bu etkinliği kaza merkezine dayanmış, Silopi'ye, Cudi'ye ve Cizre'ye doğru Kızılsu'ya dayanmıştır. Şırnak dağlarında da denetim gündüzleri bile ağırlıklı olarak ARGK'nin elinde geçmiştir.

12 Eylül Faşist Rejimini Protesto Mitinglerinin Ardından

Baştarafı 1. sayfada

lamamıştır. Böyle olunca da parçalanma, tasfiyecilik, mültecilik, faşist mahkemelerde Kemalizme çark etme genel eğilim olmuştur. Türk solculuğu ve onun uzantısı durumuna gelen Kürdistan küçük-burjuva reformculuğu, sözkonusu tarihe pek de onurlu olmayan bu yanıyla geçmiştir.

Kürdistan sorunu, Türkiye toplumsal devrimi ve demokrasi mücadelesinin temel ögesi durumuna gelmişken; Türk solu, bu gerçeği inkar etmekte ısrarlı davranmaktadır. Toplumsal çelişkiler, Türk burjuva egemenliğinin karakteri, emekçiler, Ortadoğu koşulları ve her şey bu tip bir solculuğu reddetmektedir. Buna rağmen, Türk solu, kurumuş pisliğini tekrar koklatma gayreti içindedir. Artık bu pisliğin etrafa zehir saçtığını ve burjuva kaynaklı olduğunu görmelidir.

Son yedi yılın en anlamlı ve bir yerde egemen tarihi yönü PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde ifadesini bulan Kürdistan gerçekliğidir. İdeolojik gerçekliği, politikası, örgütsel devrimciliği, zindan direnişleri, cepheleşen ve ordulaşan kitle ve savaş gücüyle bu gerçeklik Türkiye ve Ortadoğu halklarına ve kurtuluş mücadelelerine büyük bir katkısal müttefik güç olmuştur.

Türk faşizmi sekizinci yılına girerken, Türkiye ve Kürdistan muhalefet güçleri, 1980'de kalan görevlerin aynısıyla karşı karşıyadırlar. Tabii önemli içerik değişiklikleriyle. Bugün ne Türk egemen sınıfı aynı durumdadır ne de Türkiye ve Kürdistan muhalefeti. Reformculuk ve sosyal-şovenizme düşmeden, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle en ileri dayanışma ve ittifak çabası içinde olması, Türkiye solu'nun ilerleyebilmesinin temel koşuluydu.

Net gerçek ve görevlere rağmen, Türk solu, bunlara kulağını ve gözünü kapadı. Bir dönüm olan 12 Eylül faşizminin 8. yılına girmesi dolayısıyla düzenlenen protesto eylemlerindeki tutumu, Türk solu'nun 1970'lerden bir adım dahi ilerlemediğini, dersler çıkarmadığını, tam aksine çok daha kötü durumda olduğunu gösterdi. Sol Birlik'te kümelenen TKP, TSİP, TİP, TKEP ve bunlara bağlı TKSP, Peşeng vb. Kürt reformist güçleri, halklarımızın düşmanı faşizmi lanetlemediler bile. Bu tasfiyeci-reformist küme, belli ki faşizmin çözüldüğüne inanıyor, Türk burjuvazisinin demokrasi oyununa umut bağlıyor, ondan da öteye Türk burjuvazisi ile işbirliği halinde olduğunu gösteriyordu. Açıkça Sol Birlik, herhangi bir protestoda bulunarak, Türk burjuvazisini darıltmak istemiyordu.

12 Eylül 1980 öncesinin çok renkliliği içinde olan sekter solculara gelince, ulusal kurtuluşçu Kürdistan Komiteleri, bunlarla anti-faşist platformu oluşturmuştu. Bu olumlu bir adımdı. Bu güçler çok iyi biliyordu ki, hepsinin kitlesel gücü, ERNK'nin disiplinli, bilinçli, kararlı kitlesi yanında hem nicel hem de nitel olarak cüce kalırdı. Sorun, kimin fazla kitle çıkaracağı değildi. Önemli olan faşizme karşı dayanışma, ittifak ve tek yumruk halinde çıkabilmekti. Halkın talebi ve uluslararası devrimci, demokrat güçlerin dayanışması açısından, ortak platform zorunluydu.

Fakat bu güçler, dar hesaplar, slogan öncülüğü, nicel ölçüler ve daha çok da sosyal-şoven tutumları nedeniyle ayrı kümelendiler. On'u bir arada ancak 1000 kişilik kitle toplayabildiler. O da 'kortejde önde olma' ve 'slogan' vb. nedenlerle kavgaya tutuşarak ne denli ciddiye alınmaz güçler olduklarını gösterdiler. Bir yerde boylarının ölçüsünü aldılar.

ERNK, sadece Köln'de 6000, Strasbourg'da 600, Den Haag'ta 600 kişilik kararlı kitleyi yürüttü. Libya, Lübnan vb. yerlerde kitlesel protesto toplantıları gerçekleştirdi. Bunlar münferit eylemler olmayıp, dağlarda verilen gerilla savaşının, yedi yıldır devam eden onurlu zindan direnişinin bileşkesi ve ERNK'de ifadesini bulan kitlesel yansısı oldu.

8. yılına giren Türk faşizmini protesto miting ve eylemlerinin bir daha ortaya çıkardığı gerçek, faşizmin çıkmazı kadar, sosyal-şovenizm ve reformculuğun da çıkmazı olmuştur. Diğer yandan zafer kazanan ve kazanacak olan PKK öncülüğünde, ERNK'de cepheleşen ve ARGK'de ordulaşan Kürdistan halkı olduğu bir daha sergilenmiştir.

- Yaşasın Kürdistan ve Türkiye emekçilerinin enternasyonalist dayanışması!
- Kahrolsun Türk sömürgeci faşizmi ve sosyal-şovenizm!
- Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

●Strasbourg/Fransa: 600'ün üstünde ERNK'li yurtsever, 12 Eylül faşizmini protesto etti

Strasbourg'un Place Kléber meydanına toplanan yurtsever kitleler ve dayanışmacılar, faşist sömürgeciliği lanetlediler ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin görkemliliğini selamladılar.

PKK, ERNK, ARGK bayrak ve flamaları altında toplanan yurtseverler, işçi, kadın, gençlik birlikleri düzeninde yürüyüşe geçtiler. Taşınan bayrak ve flama ile direniş sloganları alana tarihi anlar yaşattılar. Yürüyüşe Fransız halkının da büyük ilgisi oldu. Günün anlamı üzerine konuşmalar yapıldı. Kürtçe, Türkçe ve Fransızca bildiriler dağıtıldı.

Kortejde bayrak, flama, pankart ve şehit posterlerinin yanısıra, üzerinde Türk bayrağı olan bir tabut bulunuyordu. Kitlelerin **"Bire bin, kana kan, her idama intikam"** sloganları altında faşizmin tabutu, benzin dökülerek yakıldı. Bu sahne, kitleleri coşturdu. Bu, sadece bir kin ve kararlılık göstergesi değildi, zira Kürdistan'da ARGK, günbegün vurduğu darbelerle sömürgeci-faşist rejimi çökertiyordu. Yurtsever kitleler bu gerçeği ifade ediyorlardı.

Miting alanında yapılan konuşmalardan sonra folklor ekipleri ve ozanlar, devrimci-yurtsever halk kültüründen örnekler sundular.

Miting, faşizmi lanetleyen ve ulusal kurtuluşu dile getiren kitlesel sloganlarla neticelendi.

Yurtsever kitlelerin birçok alanda gerçekleştirdikleri 12 Eylül faşist rejimini protesto toplantı ve mitinglerinin bir parçası olan Strasbourg mitingi; PKK öncülüğünde Kürdistan yurtsever kitlelerinin ERNK'de örgütlenme ve mücadele kararlılığının en somut bir örneği oldu.

● Den Haag / Hollanda:

Almanya/Köln ve Fransa/Strasbourg yürüyüş ve mitinglerinin yanısıra, aynı gün ERNK'nin çağrısına uyan yurtsever kitleler 600 civarında bir katılımla yedinci yılını tamamlayan 12 Eylül faşizmini ve halkımıza karşı özel yıkım savaşını protesto ettiler.

ERNK'de toplanan binlerce yurtsever ARGK'nin özgürlük mücadelemizin garantisi olduğunu haykırdı.

YURTSEVERLER UYARDI: "SABRIMIZ TAŞTI"

Stuttgart, Köln ve Düsseldorf'ta yurtseverlerin uyarı eylemleri

Kürdistan yurtseverleri gruplar halinde Alman savcılık ve polis yetkililerinin el konulan dernek malzemeleri ve Paris Kurdistan Komitesi'ne ait paranın verilmesinin geciktirilmesini protesto amacıyla yasal işgal eylemleri gerçekleştirdiler.

Köln, 18 Eylül:
50 civarındaki kadın, çocuk, işçilerden oluşan yurtsever grup, 6 saat süreyle WDR (Batı Alman Radyosu) binasını işgal ettiler. Polis, yasal eylemi provoke etmek ve önlemek istediyse de yurtseverlerin kararlılığı karşısında geri adım attı. Göstericiler, bildiri dağıttılar. Çok sayıda basın, ajans muhabiri eylemi yerinde izledi. Eylem, günlük basın ve radyolara yansıdı.

Düsseldorf, 18 Eylül:
30 civarındaki yurtsever kitle, Nordrhein-Westfalen eyaleti Grüne (Yeşiller) merkez binasını saat 11.00-16.00 arası işgal ettiler. Bildiri dağıttılar. Basın muhabirlerine sözlü eylem amaçlarını açıkladılar. Grüne yetkilileri, eylemle dayanışma göstererek, 30 haber ajansına eylem ve amaçlarını bildirdiler.

Stuttgart, 18 Eylül:
80 kişilik yurtsever grup DPA (Alman Haber Ajansı) binasını işgal ettiler. Polisin müdahalesi başarısız kaldı. Eylem ve amaçları bildiri ve eylemi izleyen basın aracılığıyla geniş kesimlere duyuruldu.

Bilindiği üzere 27 Temmuz-4 Ağustos 1987 tarihleri arasında, Alman polisi, Türk devletinin istemleri doğrultusunda Kürdistanlı yurtseverlere ait çok sayıda ev, dernek ve bir yayınevini basmış, aramalar yapmış, çok sayıda malzeme, yasal dernek evraklarına ve bu arada Paris Kurdistan Komitesi'ne ait 700.000 mark değerindeki para ve eşyaya el koymuştu.

Alman devleti, bu aramalar ve bu doğrultuda geliştirdiği propagandalarla PKK, ERNK'yi töhmet altında bırakmak istemişti. Diğer yandan Alman basını, Türk burjuva basını ile ortaklaşa geliştirdikleri propaganda ile polisin el koyduğu normal yasal dernek evraklarının 'çok önemli örgütsel belgeler' olduğu kanısını yayarak, yurtseverleri şartlandırmaya çalışmışlardır.

Ancak binlerce yurtsever, Avrupa, özellikle de geniş Alman demokratik çevrelerinin de yakın dayanışmasıyla, miting, işgal, bildiri, basın toplantısı vb. yasal siyasal protesto eylemleri gerçekleştirerek, Alman devletinin oyunlarını bozmuşlardır.

Nitekim, Alman devleti geri adım atmak zorunda kalmış, baskılarını gerekçelendiremediği gibi, ileri sürdüğü gerekçeleri de geçersiz duruma gelmiştir.

Alman polis ve savcılık yetkilileri, bir şey elde edemeyince el koydukları para ve malzemeyi geri vermek zorunda kaldılar. Bunu bir kararla açıklayan savcılık, bu yolla gelen tepkileri frenlemeye ve teşhirlerini önlemeyi amaçladı. Beş haftadır, tamamlanan yasal işlemlere ve savcılık açıklamalarına rağmen, gaspedilenler geri verilmemektedir.

Yurtseverler gerçekleştirdikleri işgal ve protesto eylemleriyle sabırlarının taştığını hatırlattılar.

Baskıların ve olayların gelişimini bir bildiri ile açıklayan yurtseverler savcılığın tutumunu ve eylem amaçlarını şöyle açıkladılar:

"Savcılık her gün paranın geri verilmesini geciktiren bahaneler bulmaktadır. Bu defa da savcılık, 'Parayı kime vereceklerini araştırdıklarını' söylüyor. Bunun için, 'bazı ifadeler gerekliymiş.' Bir iki günde tamamlanabilecek ifade işlemlerini her nedense Alman hükümet yetkilileri tarafından haftalardır becerilemiyor.

"Biz yurtsever kitleler olarak bu baskı yöntemlerinden vazgeçilmesini ve yasal paranın derhal geri verilmesini talep ediyoruz. Aksi durumda, artık sabrımız kalmamıştır.

"Eylemimizin amacı olan isteklerimiz şunlardır:

1- El konulan para derhal geri verilmeli. Baskılar durdurulmalıdır.

2- Olayın baş sorumlusu savcı ve diğer yöneticiler hakkında yasa dışı tutumundan dolayı hukuksal işlemler yapılmalıdır.

3- Demokratik kamuoyundan isteklerimizin desteklenmesini talep ediyoruz."

Umarız ki, Alman yetkilileri bu uyarıları dikkate alır, yasal ve demokratik olmayan tutum ve uygulamalarından vazgeçerler. Aksi durumda kimse hakkını arama gücünden yoksun değildir. Hele sözkonusu baskı ve uygulamalar, Türk faşizmi adına yapılıyorsa. Sabırları taşan kitle gücünü de kimse kontrol etme yetki ve gücünde olamaz.

● Enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneği:

Sömürgeci Türk faşizmine karşı Kürdistan halkının mücadelesinin etki ve siyasal yankıları artıyor. Bir yandan Türkiye basını baş konu olarak sorunu işlemeye devam ederken, aynı düzeyde yabancı basın da konuya ilgi duyuyor.

Bu gelişme ve yankıların en önemlisi demokrat ve devrimci güçlerin halkımızın kurtuluş mücadelesine duydukları ilgi ve içine girdikleri dayanışma çalışmalarıdır.

Türk sömürgeciliği, basını, emperyalist destekçileri, Türkiye sosyal-şoven güçleri ile Kürdistan işbirlikçi reformist güçleri, durmadan PKK öncülüğüne ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yoğun saldırılarda bulunup, uluslararası demokrat, yurtsever, sosyalist güçleri mücadelemize karşı şartlandırmak ve bir yerde siyasal ambargo uygulamak istemektedirler. Bir döneme kadar da bunu gerçekleştirmişlerdir.

Fakat, devrimci sağduyu ve devrimci-yurtsever çalışma galip gelecekti. Nitekim, öyle de oldu. Bugün, teşhir ve tecrit olan bu güçlerdir. Bu güçlerin uyduluk ilişkilerine dayanarak kopardıkları bütün gürültülere rağmen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin pratik etkinliğine ve buna eşlik eden örgütsel, siyasal faaliyetlere bağlı olarak, dayanışmacı güçler her alanda desteklerini sürdürmekte ve arttırmaktadırlar.

Almanya, Belçika, Hollanda vd. Avrupa ülkelerinde **Kürt Halkının Dostları** olarak bir araya gelen ve aralarında bilim adamları, politikacılar vb. etkin şahsiyetlerin de olduğu dayanışmacılar, son olarak Almanya'nın Düsseldorf, Hannover, Batı Berlin şehirlerinde biraraya geldiler. Eylül ayında yapılan toplantılara, ERNK temsilcileri de katıldı. Çoğu Alman olan dayanışmacılar, toplantılarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelen çeşitli saldırıları ve bu saldırıların daha etkin karşılanması ile daha ileri dayanışma yöntemlerini değerlendirdiler. 1987 kış ve baharında yapılan ve 1000 civarında dayanışmacının katıldığı toplantıların bu sonuncuları daha kitlesel oldu ve ileri değerlendirmelere vardı.

Dayanışmalar, çeşitli uluslararası platformları, mitingleri ve çeşitli yazılı araçları geliştirme ve değerlendirmenin zorunluluğunu belirttikleri gibi, dayanışma çalışmalarında Kurdistan Komite'lerinin insiyatifiyle çalışmayı da benimsediler.

● Hannover/Almanya:

Ağustos 1987 ayı içinde Hunerkom-Hannover kültür şubesinin 3. Kongresi yapıldı. Şube kongresi adına, gazetemize şu haber mesajı iletildi:

"Şube kongremizde, şube bünyesinde yürütülen çalışmalar, geniş boyutlarıyla ve yoğun tartışmalarla değerlendirildi. Bu çalışmanın yetmezlikleri ortaya kondu. Giderilmesi için kararlara varıldı. Şube yönetimi, yetersizlikleri dolayısıyla özeleştiri verdi. Bir sonraki dönemde şube çalışmalarını yürütecek yönetim oluşturuldu.

Tüm kongre delegeleri, ulusal bağımsızlık mücadelesi doğrultusunda devrimci-yurtsever kültürel faaliyetlerin yoğunlaştırılmasının zorunluluğunu ve bu yönde büyük bir etkinlik içine girilmesi gerektiğini belirttiler."

Bir Grup ERNK'li Yurtsever, Tamil Devrimci-Yurtseverleriyle Dayanışmanın Bir Örneğini Daha Sundular

Ortak Açlık Grevi Gerçekleştirildi

Açlık grevini gerçekleştiren ERNK ve LTTE devrimci yurtsever dayanışmacıları

Paris'te, ERNK'ye bağlı bir grup yurtsever Kürdistanlı, Sri Lanka'da Tamil halkı üzerindeki sömürgeci baskıyı protesto amacıyla Tamilli devrimci-yurtseverlerle birlikte ortak açlık grevi düzenlediler. Halklar arası kardeşliğin ve enternasyonalist dayanışmanın güçlü bir örneğini sergileyen Kürdistanlı yurtseverler ortak eylem amaçlarını şöyle açıkladılar:

"Dünya kamuoyu tarafından uzun bir süreden beri Tamil halkının kendi öz örgütleri önderliğinde, Sri Lanka sömürgeciliğine karşı bağımsızlık mücadelesi yürüttüğü izlenmektedir. Tamil Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Sri Lanka sömürgeciliği ve emperyalizm açısından tehlikeli bir durum arzettiğinden, Sri Lanka'nın kendi güçlerini yeniden toparlamak için taktiksel bir otonomi dayattığı ve bunu uluslararası diplomatik ilişkileriyle zorla kabul ettirmek istediği görülmektedir.

Tamilli yurtseverlerin bildirdiğine göre, otonomi dayatmasından hemen sonra Sri Lanka sömürgeciliği, yoğun katliamlar başlatarak Tamil halkına boyun eğdirmek istemektedir. Bu katliamları protesto etmek için Sri Lanka devlet yönetim merkezleri önünde Tamilli yurtseverler ölüm orucunu başlatmışlardır. Sri Lanka'nın katliamlarını kamuoyuna duyurmak, protesto etmek ve Sri Lanka'daki ölüm orucuyla dayanışma temelinde Fransa-Tamil Dayanışma Komitesi, 19 Eylül 1987 tarihinde KKWK salonunda açlık grevine başlamış durumdadır.

Biz Kürdistanlı yurtseverler olarak, sömürgeci Sri Lanka hükümetinin bu durumunu protesto ediyor, Paris'teki açlık grevine bizzat güç katarak Tamil halkının bağımsızlık mücadelesini destekliyoruz. Kürdistan'daki mazlum halkımızın Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin dünya ezilen halklarının mücadelesinin bir parçası olması; bizim böyle bir görevi yerine getirmemizi zorunlu kılmaktadır... Ve demokratik-ilerici güçleri Tamil ve Kürdistan halklarının bağımsızlık mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyoruz."

Tamilli devrimci-yurtseverler de eylem amaçlarını dağıttıkları bir bildiri ile şöyle açıkladılar:

"— Yüzyıllardan beri Tamiller'e ait bölgelerde Sinhallerin başvurduğu sömürgeci şiddetin durdurulması,

— Kent Bekçileri'nin (Sinhalli lümpenlerden oluşan silahlı gençler) silahsızlandırılması,

— Geçici hükümet göreve başlamadan önce, Sri Lanka polis karakolları yapımının askıya alınması,

— Tamil siyasi tutukluların derhal serbest bırakılması,

— Rajiv Gandi tarafından Liderimiz Pirabhakaran'a çıkarlarımızın savunulması, kesin ve belirleyici kararların yalnız Tamil yöneticilerinin onayıyla alınması yönünde verilen vaatlerin yerine getirilmesi.

Biz Fransa'daki Tamiller faşist Türk cuntasına karşı verilen ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen Kürdistanlılarla birlikte, Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği'nde 19 Eylül 1987 tarihinden beri açlık grevini sürdürüyoruz.

Sri Lanka ve Hindistan hükümetlerinin istemlerimize karşı ihanetini dünya kamuoyuna açıklamak ve Tamil halkının kaderini kendisinin belirlemesine dayanan haklı mücadelesini desteklemek amacıyla başlattığımız açlık greviyle dayanışmalarınızı bekliyoruz."

19 Eylül 1987 tarihinde başlayıp 23 Eylül'de sona eren açlık grevi, kamuoyunun yoğun ilgisini çekti ve demokrat-ilericilerden büyük dayanışma desteği gördü. Ayrıca çok sayıda basın ve ajans muhabirleri açlık grevini ziyaret ederek eylemi kamuoyuna duyurdular.

— Yaşasın halkların enternasyonalist dayanışması!
— Kahrolsun emperyalizmin sömürgeci ve kukla yönetimleri!

Türk Burjuvazisinin Hızlandırılmış Oyunu Referandumdan Sonra, Şimdi de Erken Seçim

Baştarafı 1. sayfada

yon civarında yetişkin işgücü işsizdir. Türkiye'nin dış borçları 35 milyar doları aşmıştır. Bu rakam, Türkiye'yi dünyanın en borçlu on ülkesi arasına sokmaktadır. Enflasyon %50'-nin üzerindedir. Zindanlar doludur. Faşist yasalar, eğitimden hukuka kadar, her alanda egemendir. Demokratik hiç bir hakkın varlığından sözedilemez. Derneklerden, sendikal grevlere kadar, her şeyde yasaklamalar vardır. İşkenceler günceldir. Toplumda sosyal çöküş yaşanıyor. Bir yanda yozlaşma, bir yanda ise en ahlaki değerleri alım-satım konusu yapma, fuhuş, hırsızlık, intiharlar toplum yaşamında en fazla yer tutan ögeler olmuştur.

Açlık grevlerinden sendikal grevlere, dinsel irticai akımlara kadar, çok renkli karşı koyuş, bir yerde çelişkilerin vardığı boyutu göstermektedir.

Bütün bu çelişki ve faşizan ortam üzerinde liberalizm adına yükselen, 12 Eylül'ün ürünü işbirlikçi holdingler sınıfı var. Dünyada bu kadar kısa sürede, bu denli zenginleşen sınıf yoktur. O denli de ahlaksız olan bu sınıf, Türk ordusu ile içiçe örgütlenecek, bir yandan Körfez Arap petrolüne, bir yandan İsrail siyonizmine, diğer yandan ABD tekellerine dayanacak, hepsinin bileşkesi olacaktır.

Böylece herşeyi çözümlemiş görünen faşist rejim, derinleştirdiği siyasal, ekonomik, sosyal çelişkilerin içinde bulacaktır kendini.

Sorunun bir de Kürdistan boyutu var

12 Eylül faşizmi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye edemedi. Tam aksine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi onu tasfiye edecek düzeyde boyutlandı. Bu boyutlar kitleseldir, siyasaldır ve askeridir. Nitekim, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bütün kesim ve kurumlarıyla Türk devletinin ana gündem konusu olacaktır. Pratikte Kürdistan'da süren savaş, Genelkurmaylık bunalımı, Olağanüstü Hal Yasası Valisi, savaşa ayrılan 200 milyarın üzerindeki resmi fon, çetecilik, Özel Jandarma Kolordusu, kontralar, Türk dış diplomasisinin ana konusunun Kürdistan olması vb. gelişmeler gerçeğin bu yönünün Türk devleti için ne denli çıkmazlar yarattığını göstermektedir.

Yine Ortadoğu sorunu var. İran-Irak savaşı, bu odak ve Kürdistan genelindeki gelişmeler, Türk burjuvazisinin ve emperyalizmin temel gündem sorunlarından oluyor.

Türk burjuvazisi çözümsüzlüğe çare arıyor

Rejime işçi ve köylüler muhalif. Kürdistan, diri ulusal muhalefet ve kurtuluş savaşı yürütüyor. Muhalefet, bununla sınırlı değil. İflas eden orta sınıfların yanında, rejimin bu hükümetle (ANAP) geleceğinden endişeleri artan tekelci burjuvazi de belli kesimleriyle muhalefete katıldı.

Muhalefetleri karıştırmamak gerekir. Kürdistan dışında, devrimci muhalefet örgütsüzdür. Örgütlü olan, tekel gruplarının iç muhalefetiydi. Bu iki muhalafetin nitelik, örgütlenme, amaç ve savaş yöntem ile araçları değişikti. İkisinin birlik ve ittifakları hiç bir zaman sözkonusu olamaz.

Ne acı ki, Türk solu sayesinde tekelci burjuvazi orta ve alt sınıfların devrimci potansiyelini, "kendi demokrasi yaftaları" altında düzene tabi kılacaktır.

ABD, Türk ordusunu, özellikle Genelkurmaylığını uzun erimli programlar. Sıra, tekelci burjuvazinin iç hesaplaşmasına gelmiştir. Bu şekilde toplumsal muhalefet de, bir türlü giremediği örgütsel doğru rayından çıkarılacaktır. Kitlelerin talebi, demokrasi ve ekmek olduğuna göre, tekelci burjuvazi önderleri bunları kullanacak, her biri demokrasinin havarisi kesilecektir. 1980 öncesinin faşist parlamento düzenlemesi içinde olan Demirel, birden demokrasi şampiyonu olacaktır. 12 Eylül faşizminin ürünü olan SHP, bu gerçek "utancı" üzerinden atamadığından; Türkiye'nin en onursuz burjuva lideri B. Ecevit, muhtemel sol muhalefeti frenlemek için tekrar devreye sokulacaktır.

Söz konusu, rejimin geleceği ve bu geleceği en fazla tehdit eden Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğuna göre, burjuva partilerinin arasındaki söz düellosu bu hassas konuda düğümlenecektir. Birbirine saldıracak, birbirini olayların gelişmesinin sorumlusu olarak suçlayarak, bu arada söylenmemesi gereken şeyleri söyleyecek, birtakım ayıplarını karşılıklı açıklamak zorunda kalacaklar, fakat kimse katliamlara, süper valiye, çeteciliğe, kontralara karşı çıkamayacaktır. Söz konusu "Misak-ı Milli" olduğunda, hepsi vahşet yöntemlerini dizmede yarışacaktır. Acı ticareti yapılacak, "Misak-ı Milli"ye bağlılık toplantı ve yemin seferberlikleri düzenlenecektir.

Türk solu devrede

Düğün, palyançosuz olabilir mi? Palyanço da hazır. Türk solu, burjuvaziden fazla gürültü koparacaktır. Sözümüz nicel olarak bir avuç, fakat geleceği temsil eden onurlu insan ve tutumlara değil. Toplumsal muhalefet su seli gibidir. Önü ne denli kapatılırsa kapatılsın, nitelik ve örgütsel olarak ne denli zaafları olursa olsun, hareket edeceği yolu bulacak, çatlakları oyacak, genişletecektir. Açlık grevleri, zindan direnişleri, gösteriler, grevler vd. bunun birer parçalarıdır. Ancak sözkonusu Türk solu bu onurlu muhalefetin sahibi değildir.

Gerçekte, Türk burjuvazisinin demokrasi oyunu tellallığını Türk solu yapacak, sesini burjuvazinin güç getiremediği yerlere de ulaştıracaktır. Hem de ne adına. Türk solu, zahmet edip biraz Tercüman yazarlarının yazılarını okursa, o dergiciklerine verilen olanağın nasıl izinle verildiği ve kendilerine nasıl rol oynatıldığını görürler. Aksi durumda, bu ideolojik-politik, örgütsel konumlarıyla faşizmin elinin tersiyle tekrar tuzbuz olmaları işten bile değildir.

Devamı 19. sayfada

FAŞİST ORDUNUN ÇAPULCULUĞU

Sömürgeci Türk devleti, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşılık, halkımız üzerinde estirdiği terörü Kürdistan'ın diğer parçalarına da taşmakta. Bu faşist terörle halkımıza ait, varını-yoğunu çapulcu karakterine uygun bir şekilde talan etmektedir.

Temmuz ve Ağustos aylarında, sınır boyunda yaşayan Doğu Kürdistanlı insanlarımız yaylalara koyun sürüleriyle çıkarken, sömürgeci yetkililer "sınırı geçiyorsunuz" bahanesiyle 5 kez talan girişiminde bulunmuştur. Temmuz ortalarında gerçekleşen bir olay şöyle gelişir:

Yine, sınır geçişi bahane edilerek, bir obanın 500'e yakın koyunu götürülmek istenir. O esnada hazır bulunan koyunların sahibi kadınlar, buna engel olmak isteyince, yaylım ateşi açılır ve üç Kürt kadını katledilir. Olay mahkemeye intikal eder. Bunun sonucu Türkiye ve İran yetkilileri arasında yapılan görüşmelerden sonra, götürülen koyunların 280 kadarı geri iade edilir. Bunu kabul etmeyen koyun sahipleri, sürülerini korumak için silahlanırlar. Çapulcular yeniden koyunları götürmek için yeni bir talan girişiminde bulunmak isteyince yöre halkı çatışmaya girerek direnir. Çatışmada çapulcu kolluk kuvvetleri 1'i üsteğmen üç asker kayıp verir. Bu olaydan sonra Doğu Kürdistan sınırına yoğun askeri güç yerleştirilir.

Ağustos ayında da talan seferlerini devam ettiren çapulcular, üç kez yöre halkının koyun sürülerini götürmüş ve geri vermemiştir. Bununla da yetinmeyen çapulcu Türk ordusu yeni seferlere hazırlanmaktadır. Halk tüm tehdit ve baskılara karşı boyun eğmemekte, talana karşı direnmektedir.

FAŞİST IRAK UÇAKLARI ÇUKURCA'YI YİNE BOMBALADI

23 Eylül 1987 günü sabahın erken saatlerinde Irak Hava Kuvvetlerine bağlı 2 jet uçağı Çukurca'nın Narlı köyünü bombaladı. Bombalama saldırısında 3 Kürt köylüsü öldü. 20'ye yakını da yaralandı. Bunun dışında elimize geçen bilgilere göre, Narlı köyü İlkokulu da saldırıdan isabet almış ve çok sayıda öğrencinin öldüğü belirtilmektedir.

Irak jet uçaklarının bombalama saldırısında hayatını kaybedenlerin isimleri şöyle: Hamdi Özbek (67), Kadir Özcan ve hasteneye kaldırılırken yolda hayatını kaybeden Bahri Erdal adlı bir çocuk. Bombalama esnasında köylülerin tarlalarında çalıştıklarından daha fazla kayıp meydana gelmemiştir. Ayrıca, 15 dakika süren ve napalm bombalarının da kullanıldığı saldırıda çok büyük maddi hasar da meydana gelmiştir.

Bu son saldırı, faşist Irak rejimi ile faşist Türk rejimi arasında 1980'de varılan bir anlaşma sonucu gerçekleşmiştir. Yapılan anlaşma gereği, iki sömürgeci devlet karşılıklı olarak 30 km sınır içinde serbest operasyon vb. hareketlar gerçekleştirebilirler. Halkımızın imhası için sınır tanınmamakta ve Kürdistan serbest atış bölgesi olarak kullanılmaktadır. Faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'da operasyonlara giriştiği gibi, Irak rejimi de zaman zaman, Kuzey-Batı Kürdistan'da halkımıza karşı bombalama saldırısında bulunmaktadır. Geçen yıl Çukurca'da Rêkani aşireti köylerine ve Şemdinli'nin 2 köyüne bombalama saldırısı yapmıştı. Ve yine bu yılın 22 Ağustos'unda Uludere'nin bazı köyleri bombalanmıştı.

B. Berlin'de Faşist Özal Protesto Edildi

25 Eylül günü Türk Başbakanı T. Özal, Üçüncü Uluslararası Demokratik Birliği Liderler Toplantısı'na katılmak üzere B. Berlin'e geldi. Emperyalist ülkelerin en gerici kanadı olan muhafazakar parti başkanlarının katıldığı toplantıda, tekelci burjuvazinin ekonomik, siyasi, askeri sorunları tartışıldı.

Bu toplantıda faşist-kukla başbakan Özal, birçok ikili görüşmede bulundu. Görüşmelerinde, Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımın çözümü için destek aradı. Özellikle Türkiye'nin Kürdistan'da yaşadığı çıkmaz ve ekonomik krizi bilinmektedir. Bunun yanısıra Avrupa Topluluğu'na tam üyelik için muhafazakar liderlerle yoğun temasta bulunan Özal destek vaadi aldı. Daha çok da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı emperyalist temsilcilerden daha fazla destek talep etti.

B. Berlin'de, Özal için alarm verilerek yoğun güvenlik önlemleri alındı. Bu arada T. Özal'ın B. Berlin'e gelişini protesto etmek amacıyla, Türk vatandaşlığından çıkarılan ilerici-demokratlar bir basın toplantısı yaptılar. Bunun dışında ERNK'ye bağlı Kürdistanlı yurtseverler de bildiri dağıtarak, Özal'ı protesto ettiler.

İşçilerin Mitingi Faşist Burjuva Rejimi Korkuttu

Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikasına üye işçilerin lokavt yasasının kaldırılması için başlattıkları grev devam etmektedir. Ve 21 Eylül'de Deri-İş sendikası dışında daha birçok sendikanın da katıldığı **"Lokavtı Protesto ve Grevlerle Dayanışma Mitingi"** gerçekleştirilerek işçilerin grevleri sürmektedir.

Düzenlenen mitinge, Deri-İş, Petrol-İş, Otomobil-İş, Basın-İş, Tez-Koop-İş, Kristal-İş, Laspetkim-İş, Belediye-İş'e bağlı işçilerin yanısıra kadın ve çocuklar da katıldı. Bayrampaşa Belediye Meydanı'nda gerçekleştirilen mitinge katılanların sayısı 2000 kadar oldu. Sendika başkanlarının yaptıkları konuşmalarda grevi kararlılıkla devam ettireceklerini dile getirdiler. Ayrıca konuşmalar esnasında, **"Kahrolsun faşist diktatörlük", "Tek yol devrim", "İşçiler birleşin"** sloganları atıldı. Mitinge katılan çocuklar da, **"Babam çalışmak, ben okumak istiyorum", "Babamın hakkını verin"** yazılı pankartlar açtılar.

Polis kordonu altında mitinge katılan işçiler, **"1 Mayıs marşı"**nı söyleyerek Topkapı'ya kadar yürüdüler ve burada sol yumruklarını havaya kaldırarak yemin edip dağıldılar.

Faşist Evren Kürdistan'a Boynu Bükük Gitti

Faşist şef K. Evren, 21 Eylül günü Kürdistan'a gitti. İlk durağı Diyarbakır oldu. Kenan Evren'i Olağanüstü Hal Bölge Valisi H. Kozakçıoğlu, Özel Kolordu Komutanı Hulusi Sayın ve çeşitli üst düzey askeri ve MİT yetkilileri karşıladı. Ayrıca "süper vali" H. Kozakçıoğlu, Evren'e Kürdistan'la ilgili brifing sundu.

Kürdistan'daki gerilla savaşının vardığı boyut karşısında, 12 Eylül cuntasının başı Evren, boynu bükük olarak Kürdistan'a gitti. Hatırlanacağı gibi, 15 Ağustos '84 Atılımının ilk dönemlerinde, K. Evren, çok keskin demeçler veriyordu: *"Kılıç artıkları der-*

Devamı 18. sayfada

Metris Açlık Grevi Sona Erdi

Metris cezaevinde yaklaşık 40 gün süren açlık grevi, 23 Eylül 1987 tarihinde siyasi tutukluların istemlerinin kabulü ile sona erdi. Siyasi tutuklular, amaçlarına ulaştıklarını açıkladılar.

Diğer yandan, Adalet Bakanlığı üst düzey yetkililerinin açıklamasına göre, tek tip elbise giyimine karşı çıkan ve açlık-ölüm orucu eylemlerine katılan siyasi tutuklular hakkında dava açılacağını belirttiler. Bu açıklamadan anlaşılması gereken, zindanlardaki baskı ve işkencenin sürekliliğini devam ettirmek için gerekçelerin hazırlanmasıdır.

Bir Belge İddiasının Ardındaki Gerçek

Danışıklı döğüş: Sansasyon belgeleri

Sözkonusu belge ve yazı 30 Ağustos-5 Eylül 1987 tarihli "2000'e Doğru" dergisinin 35. sayısında yayınlandı.

Genelkurmaylık kaynaklı yazıyı, vermiş çerçevesi içinde değerlendirmek bir yerde bu azgın kemalistlerin tuzağına düşmek, sorunu, *"İlerici ve insancıl Kemalizm ve Kemalizm karşıtları"* gibi suni sınırlar içinde tartışmak olacak. Zira bizzat yazının amacı bu suniliği meşru kılmaktır.

Bu nedenle sorunu asıl nedenleriyle tartışmak, "2000'e Doğru"nun kirli amaçlarını da ortaya sermek açısından en doğru yöntem olacaktır.

Yıl 1918:

Osmanlı İmparatorluğu yenilmiştir; işgal altındadır. İstanbul'da işbirlikçi hükümetler vardır. M. Kemal; komutanı olduğu Filistin cephesinde yenilmiş, kaçarcasına Şam'a, Halep'e, Diyarbakır'a, Adana'ya çekilmiş, orada da durmamış, İstanbul'a geçmiştir. Bütün Türk-Osmanlı paşaları emperyalist elçilerin kapılarında kendilerini satılığa çıkarmış. İngiliz ajanlarıyla görüşmüş. İzzet Paşa hükümetinde bakan olmak istemiştir.

En sonunda, İngiliz'lerin onayını alarak, Damat Ferit Paşa tarafından Anadolu halk hareketini bastırmak üzere, müfetiş forsuyla Anadolu'ya yollanır.

Anadolu'nun koşulları değişiktir. Halk silahlı ve direnme içindedir. Hareketin içine girerek hareketi tasfiye etmek, M. Kemal'e en doğru yol görünür. Sözde direniş saflarına geçen M. Kemal, daha 1919'da İstanbul hükümeti temsilcileriyle Amasya'da Amasya Tamimi üzerinde anlaşmış. "Misak-i Milli" programı burada benimsenir.

"Misak-i Milli"nin anlamını M. Kemal'den dinleyelim:

"Bir ifade bulalım. Milli hududumuz nedir? Benemahal Türklerle ve benemahal mükaderattımızla teşrik-i mesai etmiş olan Kürtlerle meskün olan mahaller bizim için huddut-u millimiz dahilinde kalmak lazım gelir mi? Hayır, hayır. Bu pek vasi olur. Bunun üst tarafında kalan Türkler ve ırkdaşlarımızla dahil... Misak-i Milli'mizde muayyen ve müsbet bir hat yoktur. Kuvvet ve kudretimizle tespit edeceğimiz hat, hatt-ı huddut olacaktır." (Meclis gizli oturumları s. 281)

Demek ki Kemalizmin ilk çıkışı, ırkçı, emperyalist ve Kürt halkının varlığını inkar eder bir karakterdedir. Nitekim, Kazım Karabekir aynı dönemde M. Kemal'e yolladığı telgrafta, *"Kürdistan'da örgütlenebilecekleri ve esnaftan destek alacaklarını"* belirtmektedir. Kaldı ki, M. Kemal, 1920 öncesi Diyarbakır'da kaldığında uşak Kürt ağalarının durumunu iyi izler. Zaten Osmanlı devletinin güttüğü uşaklaştırma politikası fiilen sürmektedir.

TBMM ve Kürt mebusları:

1920'lerde Kürdistan'da egemen olan, aşiret örgütlenmesidir. Direnişçi klasik aşiret egemenleri yanında, örgütlü işbirlikçi-uşak Kürt hakim sınıfı vardır. Bunlar, 1880'den beri Osmanlı devlet bürokrasisi içinde örgütlenen Zedegan okullarından ve Hamidiye Alaylarından geçen aşiret egemenleri ve onlardan türeme aristokratlardır. Bilindiği gibi bunlar, 1908'de Kürt Taali Örgütü'nde birleşir, özerklik istemiyle Osmanlı egemenlerine sınırlı bir muhalefet yaparlar. Hiçbir zaman bunlar Kürt halkını temsil etmezler ve edemezler de. Osmanlı egemenleri bunları denetler. Bir ara, örgütün içinden bazıları Kürdistan'a dönmeyi teklif ederler. Egemen anlayış, İstanbul'da kalmadır. Açık olarak uşaklık eğilimi ağır basar. Osmanlılara bağlı kalarak özerkliğe kavuşma peşinde olurlar.

Belirgin işbirlikçiliğin öncülüğünü Şeyh Ubeydullah'ın oğlu Şeyh Abdulkadir yapar. Şeyh Abdulkadir, Damat Ferit Paşanın Ayan meclisi başkanıdır. Bilindiği gibi, Şeyh Abdulkadir ve oğlu, bu sadakatlarının karşılığını 1925'te Diyarbakır'da asılarak alırlar.

M. Kemal, bu ilişkileri devralır. Sivas ve Erzurum Kongrelerinde Kürt egemenlerine yer verir. Hediyeler verir. Mavzerlerin üstüne adlarını yazar. İşlevsiz komisyon üyeliklerine atar onları.

Bu uşaklar, TBMM'ye de girerler. Bunlara, Kürt milletvekili denir. Bunlar Kürtçe konuşur, Kürt milli kıyafetleri giyerler.

Bundan hareketle, ne bu unsurlara Kürt halkının temsilcileri denilebilir, ne TBMM demokratik bir kurum olur, ne de kemalistlerin Kürt halkının demokratik haklarına saygılı olduğu söylenebilir.

Olsa olsa, Kürt hakim sınıflarının uşaklığı ve Kemalizmin kurnazlığından bahsedilebilir. Bugün de TBMM'de Kürtler vardır. Hatta sayıya vurulduğunda Türk unsurlardan pek de az değillerdir. Meclisin, siyasal yaşamdaki ağırlığı ayrı bir konudur. Öyle olsa bile, bunların meclisteki konumunun Kürt halkının temsilciliği ile alakası yoktur. Bir özerklik üzerinde yükselse bile, bir anlamı olamaz ve Kürt halkını bağlamaz. Tam aksine, bu uşaklar Kürt halkına en büyük ihanet içindedirler.

Nitekim, 1920'lerde meclise giren Kürt aşiret reisleri ya azgın birer kemalist olurlar, ya da Yusuf Ziya, Hasan Hayri gibi tek tek asılırlar. Hasan Hayri'nin, *"Mezarımı yol üstüne koyun ki Türklere (kemalistlere) uyduğum için gelen geçen Kürt tükürsün"* sözleri büyük bir pişmanlık ve gerçeğin ifadesidir.

Kaldı ki, kemalistler 1920'de güçsüzdürler. Henüz Çerkez Ethem, TKP, Yeşil Ordu, silahlı halk, küçük-burjuva muhaleti, denetlenmeyen Kürt halk potansiyeli vardır. M. Kemal, bütün bu güçleri dikkate alacak; daha çok, komplolarla tek tek safdışı edecektir. Bunlar biliniyor. Cellad, bizzat M. Kemal'in kendisidir.

Derslerle Dolu Örnek Koçgiri:

Kemalistler, bir yandan Anadolu direnmesini tasfiye ederken, diğer yandan Kürdistan'ı zaptetmenin planlarını geliştirirler. Sevr Antlaşması (1920) bir takım Kürt egemenlerini harekete geçirir. Bunlar, Kemalizmin karakterini az çok kavramışlardır. M. Kemal, emperyalist ordulara karşı savaştırmadığı merkez ordusu ve Topal Osman çetesiyle, Kürdistan'a karşı provokasyonlara başlar. Amaç nettir: Ayaklanma birikimini erken açığa çıkarmak ve dağıtmak.

Dersim'den Bitlis'e kadar düşünülen ayaklanma, örgütsüz ve zamansız başlatılır. Kışa rastlatılması ayaklanmanın ciddi bir eksikliği olur. Ayaklanmanın en büyük zaafı yine önderlik olur. Aşiretçi önderlik kararsızdır. Direnme içinde bile, aşiret egemenlerinde teslimiyet ve uzlaşma ağır basar. İhanetler, komplolar ve teslimiyetler ayaklanmanın sonunu getirir. Ardından Nurettin Paşa ve Topal Osman'ın katliamları gelişir. İstiklal Mahkemeleri ve idam kararları, Kemalizmin Kürdistan politikasını netleştirir. Ayaklanma şu sonuçları ortaya çıkarmıştır. Bunlardan birincisi; M. Kemal ayaklanmaları provokasyonla erken başlatıyor. İkincisi; Kemalizmin Kürdistan politikasının ana ögesi katliamlar ve soykırımcılık oluyor. Üçüncüsü; Kemalizm, ayaklanmaları yenmek için en çok önderliğin sınıf karakterinden ve ihanetlerden yararlanıyor. Dördüncüsü; Kemalizm, Türk solculuğunu yanına alarak ayaklanmaları gerici ve emperyalizmin kışkırtması olarak getiriyor.

M. Kemal'in Koçgiri'de katliamları, 1925 Şeyh Sait ve 1938 Dersim ayaklanmaları düzeyinde geliştiremeyişinin nedeni tamamen dönemsel ve taktik gereğidir. Bu dönemde hem Kemalizm o denli güçlü değildir, hem de Kürdistan'da askeri,siyasal işgali yoktur. Ayaklanmaya gebe büyük bir potansiyel vardır. Hem de böylesi bir katliam girişimi denetlenemezse, Kürdistan'da önü alınamaz ayaklanmalara yol açacağından korkulmaktadır. TBMM'de bile Kemalizme muhalif burjuva, küçük-burjuva gruplar vardır. **Koçgiri'de katliam yapan Nureddin Paşa daha o dönemde toplu iskanı önerir.** Bunu gerçekleştirmenin siyasal riskleri fazla, pratik koşulları azdır. Sonradan **faşist Türk generali Kenan Esengil**, M. Kemal'in Nureddin Paşanın planını uygulamamasını, *"M. Kemal Paşanın milli mücadele safhasında en büyük zaafı"* olarak değerlendirecektir. (Milli Mücadelede İç Ayaklanmalar, sayfa 193)

Lozan 1923 ve M. Kemal'in İzmir Basın Toplantısı...

1920-23 arasında Kürdistan hariç bütün alanlarda M. Kemal, muhalifleri altetmiştir. 1922'de Mudanya'da emperyalistlerle anlaşmış, Lozan'da ise bütünleşmek istemektedir. Gerek Kemalizmin, gerekse Lozan'ın temel gündem konusu Kürdistan'dır. Siyasal olarak Kürdistan'ın en büyük parçası Türk burjuvazisinin elinde kalmışsa bile, henüz Kürdistan'da kemalist askeri, siyasal otorite tesis edilmemiştir.

Lozan'da İngiliz emperyalizmi ile kemalistler arasındaki en büyük çekişme konusu İngilizlerin işgalindeki Güney Kürdistan, daha doğrusu Musul ve Kerkük'tür. Tartışılan Kürdistan'ın statüsü değildir. Daha çok kim paylaşımdan büyük pay alacak üzerinedir. İngilizler, Irak mandater devletinin sınırlarının Musul'un 300-400 km kuzeyinden geçmesini istemekte ve 100 yıl süreyle Musul-Kerkük petrollerini işletme imtiyazını ellerinde tutmakta diretmektedirler. Kemalistler ise, Musul petrollerinde hak iddia etmektedirler. Aksi durumda taraflar arasında bir sorun yoktur. Orada Kürt halkının savunucuları da yoktur. Kürt halkı, kendini savunacak politik olanaklardan yoksundur.

Lozan'da kemalistler, emperyalistlere teslim olurlar. Her türlü taviz verilir. Emperyalistlerin, Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki ekonomik, siyasal ayrıcalıkları daha da kötü koşullarla kabul edilir. Kemalistler, savaşta kazandıkları zaferi, masada emperyalistlere teslim ederler. İnandırıcı olmaları için İzmir İktisat Kongresinde (17 Şubat-4 Mart 1923) toprak ağaları ve komisyoncu-komprador burjuvazinin siyasal-ekonomik diktatörlüğü karar altına alınır. Kararlar Lozan'da dikte edilir.

Lozan'da kemalist heyetin sözcüsü İsmet İnönü iki iddiayla ortaya çıkar. Birincisi, kemalistler, uşak Kürt ağaları vasıtasıyla 'Kürtler' adına müracaatta bulunurlar. Buna göre *"Türkiye'de yaşayan Kürtler, kendilerini Türkiye sınırları içinde Türk vatandaşı kabul ediyorlardı."* Bu müracaatı yapanlar kimlerdir? Bunlar bütün Kürt halk ayaklanmalarında milislik yapan, her ayaklanmada kemalistler sayesinde uşaklığın karşılığı olarak daha çok toprağı mülkiyetlerine geçiren Diyarbakır mebusları Feyzi Bey, Zülfi Bey vb. toprak ağalarıdır. Bu uşaklar, İzmir İktisat Kongresinde de en büyük yeri işgal ederler. Nitekim M. Kemal'e, *"Neden toprak reformu yapmıyorsunuz"* sorusu sorulduğunda (2000'e Doğru dergisinin işlediği basın toplantısında); cevabı, *"Toprak reformu yapıp Feyzi ağaları mı darıltalım"* olur.

İkincisi; Türk heyeti, bin dereden su getirerek, **"Kürtlerin dağlı Türk olduğu"**nu ispatlamaya çalışırlar. İsmet İnönü'yü kedinin fareyle oynaması gibi azarlayan Lord Curzon bile bu pişkin iddia üzerine şunları söyler: *"Kürtlerin Türk olduğunu iddia edecek yeryüzünde tek insan olamaz, tabii sizin dışınızda sayın İnönü."*

Lozan'da kemalistler teslim olurlar. Ama sonucu zafer olarak değerlendirirler. Zafer noktaları da kemalistlere göre şöyledir: *"Anadolu Yunanlılardan kurtarıldı. Güneyde 20 Ekim 1921 Ankara itilafnamesi ile bugünkü sınırlar (Misak-i Milli, bn.) elde edildi..., Ermenistan'ın yaratılması işi tarihe karıştı..., Kürdistan meselesi bahis konusu olmadı."* (Tek Adam, Ş. S. Aydemir)

Görüldüğü üzere, Kürdistan sorunu baştan beri kemalistlerin ana sorunudur. Emperyalizmle çelişkileri ve aynı zamanda uyumunun ana konusu Kürdistan'dır. Denilebilir ki, kemalist egemenlik Kürdistan üzerinde yükselmiştir.

Bundan hangi sonuçlar çıkarılabilir?

Birincisi; kemalistler, 1923'te "Misak-i Milli"yi statüleştirmelerine rağmen, gerçekte ise Kürdistan sorunu çözümsüz duruyordu; zira henüz Kürdistan işgal edilmemiştir.

İkincisi; emperyalizmin hemen Kürdistan potansiyelini kullanma tehlikesi vardı; hem de kemalistler gibi soruna inkarcı yaklaşmıyorlardı. Zira 1925'lerde bu potansiyel patlayacaktır. Aynı şekilde Güney Kürdistan'da da Şeyh

Devamı 18. sayfada

"Yaşasın Direniş, Kahrolsun İhanet ve Hainler"

Ulusal kurtuluş ve sosyalizme geçiş çağı olan çağımızda yüzlerce, binlerce devrimci ulusal kurtuluş ve sosyalizm için uzun ama onursuz bir yaşam yerine kısa ama onurlu bir mücadeleyi tercih ederek direnişin, mücadelenin ve devrimci kararlılığın en soylu örneklerini sergilediler. Bu insanlar amaçlarından sapmadan doğru bildikleri yolda hiçbir kişisel çıkar gözetmeden ölümün ölümsüzlüğüne eriştiler. Dağlarda, kentlerde ve hapishanelerde direnişin, insanca direnişin onurunu yüreklerinin ta içinde taşıdılar. Yine bu insanlar için uzun ama kölece yaşamak hiçbir anlam taşımıyordu. Onlar direnişin yeri ve zamanı olmaz diyerek, her yerde her zaman direndiler, ölümsüzleştiler. Teslimiyetçi, işbirlikçi, reformist hareket ve kişilere de layık oldukları cezalarını vererek daha da yüceldiler. Onlar halkların gönüllerindeki yerlerinde çıkmamacasına yerleştiler. Devrimci mücadele tarihinin sayfalarına altın harflerle geçtiler.

Yüzyıllardır baskı, sömürü ve zulüm altında inim inim inletilmiş, ulusal benliğinden soyutlatılmaya çalışılmış, asimilasyonun her türlüsüne tabi kılınmış varlığı dahi inkar edilerek bütün hakları gasp edilen Kürdistan'ın yiğit evlatları, direnişçi ve mücadeleci bir ruha sahip PKK'nin yaktığı direniş meşalesi altında toplanarak, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelelerini bilinçli ve devrimci bir kararlılıkla adım adım başarıya götürüyorlar. Bunu görmemek için hain, işbirlikçi, reformist olmak ya da olaylara sömürgecilerin gözlükleriyle bakmak gerekir. Kaldı ki sömürgeciler bile artık gerçekleri, gelişen mücadelenin boyutlarını inkar edemez duruma geldiler. Sömürgecilerin içine girdiği çıkmazı görmek için günlük burjuva basınına göz atmak yeterliyken, bizdeki bazı gözü görmezler hala halkımızı inim, inim inletenlere arka çıkarak ne yazık ki PKK'ya sataşmayı kendi taban kitlelerini elde tutmanın yolu olarak görüyorlar. Bu baylara şunu sormak isterim, sizler bugüne kadar ne yaptınız? Yaptıklarınız ve yapamadıklarınızın şimdiye kadar bir dökümantasyonunu çıkardınız mı? Görünen köy kılavuz istemez, sömürgeci güçler anamızı ağlatmaya çalışırken, sizler onlara arka çıktınız. Sömürgecilere karşı savaş veren, ülkemizi adım adım kurtuluşa götüren PKK hareketine saldırdınız. Bunun adı nedir? Ben söyleyeyim İHANETTİR.

Kürdistanlı birçok iyi niyetli, devrimcilikleri inkar edilemez insanı da kandırıp saflarınıza çektiniz ve o insanların iyi niyetinden faydalanıp haberleri bile olmadan ihanetin içine sürüklediniz. Artık bu iyi niyetli unsurlardan elinizi çekmenizin zamanı geldi ve geçiyor. Dün kırsal alandan başlayan ve bugün kentlere sıçrayan, düşmanı her gün biraz daha çıkmaza sokan ulusal kurtuluş savaşımızın bir gün daha beklemeye tahammülü yoktur. Sizler ihanetlerinizle ergeç başbaşa kalacaksınız ve tarih önünde hesap vereceksiniz. Bundan en küçük bir kuşkunuz olmasın. Ayrıca Kürt halkı da sizlerden ergeç hesap soracaktır. Ulusal kurtuluşumuz için Kürdistan dağlarında savaşan, gözünü kırpmadan ölüme giden ulusal kurtuluş neferlerimize ve onların öncü gücü Partimize çamur atmak, karalamak sizlerin harcı değil. Sizler zaman içinde zaten eriyip gideceksiniz. Giderken koltuk sevdanızı ve ihanetinizi de beraber alarak tarihin karanlık sayfalarına gömüleceksiniz.

Özgür ve bağımsız Kürdistan'da ancak birer kara leke ve ihanet anıtı olarak hafızalarda kalacaksınız. Bugüne kadar her türlü pislik ve ihanete bulaşmış o pis ellerinizi halkımızın yakasından çekiniz, unutmayın ki, halkımız o pis ellerinizi ergeç kıracaktır, bundan en küçük bir kuşkunuz olmasın.

— Yaşasın PKK Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
— Yaşasın Bağımsızlık!
— Kahrolsun İhanet ve Hainler!

Heval Siyamed

Berxwedan'a

Berxwedan dergisinin değerli yazı kuruluna bir demokrat olarak, bir ilerici olarak yurt dışında bulunduğum süre içerisinde, gerek PKK'ye her türlü çamur atmayı, her türlü karalamayı reva görenlerin cephesi açısından olsun, gerekse de PKK'nin cephesi açısından olsun tarafsız bir gözle olaylara bakıp ve de 13.7.1987 tarihinde Tercüman gazetesinde çıkan bir yazının bende bıraktığı etki ile bu yazıyı kaleme alma gereğini duydum.

Yukarda değindiğim ve beni etkileyen gazete haberi neydi? Faşist gazetenin haberine göre PKK'li militanların elinde 15 gün esir kaldıktan sonra, bir yolunu bulup kaçan Sabri Tunç adlı 'Kürt Köylüsünün' PKK'li militanların elinde kaldığı 15 günlük yaşam öyküsüne, Tercüman gazetesi yer veriyor. Sabri Tunç adlı köylü konuşmalarını şöyle sürdürmektedir: *"15 günlük süre içerisinde PKK militanlarının sadece kuru ekmek ve soğan yediklerini ve yine bu süre içerisinde mağaralarda yattıklarını, bundan dolayı sırtlarında yaralar çıktığını, arada bir yere ot sermelerine rağmen, rahat bir uykuya hasret kaldıklarını dile getirmektedir."*

Şimdi acaba Avrupa'da konforlu dairelerde rahat ve sade yaşam yaşayan, sosyalistlerimiz(!) Kürt ve Türk halklarının temsilcileri(!) Kürdistan'da savaşan, Kürt emekçilerinin hangi şartlarda, hangi zorluklarla mücadele ettiklerini okuyup öğrenecekler mi? Eğer samimi iseler gerçekten Türk burjuvazisinin sol içerisindeki uzantıları konumunda değil iseler, her türlü doğa zorluklarına rağmen, elde silah en önemli varlıkları olan canlarını, Kürdistan'ın bağımsızlığı için seve seve veren bu değerlere birazcık olsun saygılı davranacaklar mı? Doğrusu kişinin bu gerçekleri arayıp bulabilmesi için her şeyden önce insan olması lazım. Yoksa aramızda gezen her iki ayaklı mahluk maalesef insan değildir.

Ben, gerçekleri görmeyen, görmemezlikten gelen mantık sahiplerine karşı, bilimsel tartışma yapmanın gereğine inanmıyorum.

A. Ç. / Paris

Referandum ve Türk Solu'nun Sefaleti

Herkesin bildiği gibi, 6 Eylül'de Türkiye'de sahte bir referandum yapıldı. 1982 faşist anayasasının geçici 4. maddesi halk oyuna sunuldu. Bu geçici madde de; "12 Eylül öncesi iktidar ve ana muhalefet parti ve liderlerine onar yıl süreyle siyaset yasağı(!) getirmişti. Açıkça görüldüğü gibi, yapılacak olan bu sahte referandum burjuvazinin kendi iç sorununa ilişkin. Bu sorun, sosyalistlerin gündemine dahi giremez. Girmemesi de gerekir. Ama durum öyle mi oldu? Hayır. Türkiye solu'nun önemli bir bölümü bu sahte referanduma alet olup, Demirel, Ecevit, Erbakan ve faşist Türkeş'le aynı konuma düşerek, ortaklaşa "6 Eylül'de demokrasi için sandık başına!" kampanyasını yürüttüler; değişik illerde referandum ve demokrasi panelleri düzenlediler. Ve böylece bir kez daha Türk solu'nun sefaleti görülmüş oldu. Kuşkusuz bu sahte referanduma ilişkin, onurlu tavır takınan kesimler de oldu. Sözüm onlara değil; sözümüz onlarla birlikte onursuzluk girdabına düşen sahte sol'adır.

Gerçi, bu sahte referandumun yararı da olmadı değil. Her zaman, parlamento seçimleri olsun, referandumlar olsun sol'un yüzünü göstermede birer ayna işlevini görürler. Yenilgi dönemleri de öyle. Dönemlerinde kitlelere çok ihtilalci görünen kesimlerin gerçekten de görüldükleri gibi, hiç de ihtilalci olmadıkları açığa çıkar. Yine buna paralel olarak, çok uluslu ülkelerde enternasyonalizm konusunda mangalda kül bırakmayan ezen ulus devrimcilerinin büyük bir kesimi enternasyonalist değil, gerçekte birer milliyetçi oldukları açığa çıkar. Çok uluslu Türkiye buna en güzel örnektir. 15 Ağustos eylemleri öncesi, çok enternasyonalist olduklarını açıklayan Türk solu'nun; ezilen Kürt halkının, ulusal kurtuluşu için silaha başvurmasıyla birlikte onların nemenem enternasyonalist olduklarını da gördük.

Referandum aynasında nasıl görüldüklerini hep birlikte izleyelim:

— "Yasaksız bir Türkiye'de çalışmak istiyoruz." (TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu)

— *"Yasaklı demokrasi olmaz"* (Süleyman Demirel)

— *"ANAP'ın zulmünden kurtulmak için, referandumda 'evet' oyu kullanalım."* (Faşist Türkeş)

— *"6 Eylül'de 'evet' oyu kullanalım." "Demokrasi için sandık başına."* (TİP, Çark-Başak, sayı 43 (120), Temmuz 1987)

— *"Referandumda 'evet' çıkarsa cunta ve Özal ağır bir darbe yemiş olacaktır."* (TSİP, Kitle, sayı 310, Ağustos 1987)

— *"Referandumda boş oy gibi pasif tutumlar, 12 Eylül-Özal ittifakının hanesine yazılacak, demokrasi sürecine zarar verecektir."* (Doğu Perinçek görüşleri doğrultusunda çıkan Saçak dergisi, sayı 43, Ağustos 1987)

"Komünistler (siz İşçinin Sesi gibi komünistleri anlayın, F.C.) referanduma taraftırlar. 'Evet' oyu kullanalım." (İşçinin Sesi, sayı 332, 1 Temmuz 1987)

Ve 6 Eylül referandumunda 'evet' oyu kullanmak için, düzenlenen paneller:

— *"Referandum ve Demokrasi."* (Yöneten, Murat Belge)

— *"Referandumda niçin evet."* (Alınteri, Gün, ve Görüş dergilerinin ortaklaşa düzenledikleri açık oturumlar vb.)

...

Evet, 6 Eylül'de yapılan sahte referandumda üzerlerinde siyaset yasağı(!) olanları bir kez daha tanıyalım:

Süleyman Demirel, AP Genel Başkanı. Faşist Türkeş, MHP Genel Başkanı. Necmettin Erbakan, MSP Genel Başkanı ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit.

Hatırlanacağı gibi, 12 Eylül öncesi, AP-MHP ve MSP yanyana gelerek ortaklaşa 1. MC ve 2. MC hükümetini kurmuşlardı. Yine çok iyi hatırlayabildiğimiz gibi, 1. MC ve 2. MC hükümetleri döneminde tüm Türkiye ilericilerine kan kusturmuşlar, milyonlarca işçi ve emekçiyi açlık ve sefalete sürüklemişlerdi. Sol ve sosyalistlerin önünü kapatma ustası Ecevit ise; 1 Mayıs işçi bayramının İstanbul'da kutlanmasına müsaade etmemiş, yine 1979'da anti-demokratik dernek yasalarını çıkartarak, zaten kısıtlı bulunan demokratik hak ve özgürlükleri tamamen yok etmiştir. Yine 12 Eylül öncesi ve sonrası tüm meydan konuşmalarında, basına vermiş olduğu tüm demeçlerinde "komünistlerle karşı uyanık olunması ve onlara karşı en sert bir şekilde mücadele edilmesini" öneren kendisidir.

Görüldüğü gibi, 1. MC ve 2. MC hükümet liderleri ile Ecevit hükümeti döneminde halka karşı işlemiş oldukları binlerce suç varken, bugün aynı liderler utanmadan 'demokrasi, demokrasi' diye meydanlarda bağırmaktadırlar. Hanelerinde yazılan binlerce suçtan dolayı, onları yargılamak yerine Türkiye solu'nun önemli bir bölümü; Demirel, Ecevit, Erbakan ve faşist Türkeş için, referandumda 'evet' oyu verilmesini kitlelerden talep etti.

Daha dün, "faşist Türkeş tutuklansın, MHP kapatılsın" diyenler bugün onun sözde kısıtlanmış olan özgürlüğü(!) için, işçilerden ve emekçilerden referandumda 'evet' oyu kullanılmasını talep ediyorlar.

Daha dün, "1. MC, 2. MC düşürülmelidir" kampanyasını yürütenler, şimdi onların sözde kısıtlı olan özgürlükleri(!) için mücadele veriyorlar.

Nasıl olur da, Türkiye solu'nun büyük bir bölümü böylesi bir onursuzluk girdabına düşüp, üç eski MC mimarına, biri solun ve sosyalistlerin önüne duvar çekme ustasına özgürlük(!) talep edebilirler? Nasıl oluyor da, onların sözde 12 Eylül faşizmine karşı oldukları aldatmacasına kanıp, bizzat 12 Eylül faşizminin istediği 'sahte ikiliğin ortadan kaldırılmasına' alet olabiliyorlar?

Burada tabanlarında bulunan iyi niyetli insanlara sesleniyorum: Bu yazılanlar üzerinde uzun uzun tartışın. Sizleri biraz olsun düşünmeye davet ediyoruz.

Partileriniz, örgütleriniz, dün bizlere yaşamı çekilmez hale getiren MC liderlerine af diliyor, onlarla aynı konuma düşmüşler şimdi.

Partileriniz, örgütleriniz tarihten silinmek istenen Kürt halkının üzerindeki baskıların, yasakların kaldırılmasını değil, sizleri yurdunuzdan sürgün edenlere, kendi anadillerinizde okuma-yazmayı, konuşmayı yasaklayanlara özgürlük talep ediyor. Sizleri düşünmeye davet ediyoruz. Onların yaptıkları onursuzluktur. Onlarla birlikte onursuzluğa düşmeyin...

F. Cebiroğlu
Eylül 1987

Her Renkten Düşmanı Tanımak da Yurtseverlik Görevidir

Berxwedan'ın 15 Eylül tarihli sayısında, *"TKSP, karşı-devrim gücü olduğunu itiraf ediyor"* başlıklı yazıyı okudum. Okuduğum bu yazıda, Riya Azadi'nin Haziran 1987 tarihli sayısından alıntılar aktarılmış. Yazıyı bir solukta okudum, yapılan aydınlatıcı değerlendirmeyle TKSP'nin gerçek yüzünü gördüm. Sözkonusu yazıda, haklı olarak TKSP karşı-devrim gücü olarak değerlendiriliyor. Ve bu yazıyı okuduktan sonra, ilk işim Riya Azadi'yi bulup okumak oldu. Riya Azadi'de okuduğum yazı, tek kelimeyle iğrençti. Ve kendi kendime, "evet TKSP, bir karşı-devrim gücü ve buna ek olarak, TKSP'nin başı Kemal Burkay da halk düşmanıdır" dedim.

Şaşmamak gerekir. Tüm yönleriyle PKK'ye ve önderliğinde geliştirdiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bakmak yeterli olacak, TKSP'nin bu denli düşmanca saldırılarını anlayabilmek için.

En başta söylenmesi gereken bir şey varsa o da şudur: Her Kürdistanlı yurtseverin bir görevi de, her renkten düşmanını iyi tanımasıdır. Bu nedenle Riya Azadi'deki, yalnız PKK'ye değil, O'nun şahsında ve hatta açıktan Kürdistan halkına -PKK'ye desteğinden ötürü- saldıran halk düşmanı K. Burkay'ın yazısı mutlaka okunmalıdır. İlk başta da TKSP'ye sempati duyan dürüst yurtseverler okumalı; okumuşlarsa da tekrar okuyup düşünmeleri dürüstlüklerinin bir gereğidir. Gerçekten bağımsız ve eleştirisel gözle okurlarsa ne kadar yanıldıklarını görecekler ve PKK'ye karşı şartlandırılmışlıklarından utanç duyarak K. Burkay'ı lanetleyeceklerdir.

Kemalizmin kışla kültürünü iliklerine dek yaşamış K. Burkay bir halk düşmanıdır dedim. Evet, gerçekler yerli yerine oturtulduğunda görülecektir ki, o, hem de sinsi bir halk düşmanıdır.

PKK ve direniş mücadelesini daha çok karalamadığı için sömürgeci basını da suçluyor. Kendisince, sömürgeci-basın PKK'yi çok abartıyormuş... Bu, kukla başbakan Özal'ın sakat mantığının tespiti. Ancak hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir nokta var ki, sömürgeci basın, Özgürlük Yolu (TKSP, Komkar) ailesini, PKK'ye düşmanlığından ötürü çok seviyor. Sömürgeci basın, bu onursuz, uşak ruhlu güruhun PKK'ye yönelik hemen her yazısından az mı alıntı yaptı veya yapıyor? Riya Azadi ve sömürgeci basını takip eden herkes, PKK'ye ilişkin haberlerde birbirlerine kaynaklık ettikleri gerçeğini teslim edecektir.

Gerçekten sözkonusu yazı baştan sona kadar ilginç mi ilginç. Doğrusu ya, Riya Azadi'deki PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik iftira ve karalamaları burjuva basında okumuş değilim. İlginç yazıda, kimi yerde halk PKK'ye destek verdiği için bilinçsiz ve olayları kavramıyor; kimi yerde ise sözde halk PKK'ye destek vermiyor, nedeni de halkın bilinçli ve olayları kavradığı içinmiş! İşte bir tipik küçük-burjuvanın halka bakış açısı.

İhtiraslarıyla kendini yiyip bitiren K. Burkay, halkımıza kin besliyor, onu cahil görüyor. Halkımızın, PKK'ye sahip çıkması, PKK'yi kurtuluşunun güvencesi olarak görmesi, kendisince halkımızın gittikçe bilinçlenmesi değil, cahilliğe doğru gitmesidir. Yani, halk PKK'yi desteklerse cahil, olayları kavramıyor; desteklemezse bilinçli demektir. Bakırköy hastaları bile bu mantığa gülmezler mi? Bu, işin Kemal Burkaycası olsa gerek. Nasılsa bahtının rüzgarına kapılmış gidiyor. Kenan Evren de bir demecinde, Türkiye halkının cahil, demokrasiye hazır olmadığını açıklamıştı. K. Burkay da aynı tespiti Kürdistan halkı için yapıyor.

PKK ve direniş mücadelesi, çokların hayalini kursağında düğümledi, kuş beyinlerini allak-bullak etti. Doğal ki, bu soysuzlar ne söylediklerini bilemeyecekler. Onlar için, söylenenler PKK'ye yönelik olsun yeter!

(15 Ağustos 1984 sonrası kastediliyor.) *"Apocularla uğraşmadık, okun sivri ucunu sömürgeci-faşist düşmana... çevirdik. O dönemde, PKK'ye yönelik bir teşhiri bu çevrelerde* (yurtsever, ilerici, kesimler kastediliyor) *yanlış anlaşılacağı, 'PKK sömürgeci güçlere karşı eylem koyarken, onlar PKK ile uğraşıyorlar' deneceğinden, olayların iç yüzünün anlaşılması için belli bir zaman ve deneye gerek vardı."* (Riya Azadi, Haziran 1987)

K. Burkay, burada hem suçunu itiraf ediyor, hem de büyük bir utanmazlıkla büyük bir yalan söylüyor. Burkay başlı TKSP, okun sivri ucunu sömürgecilere değil, PKK'ye çevirdi. Ancak okun ucu, çelik gibi bir yapıya sahip PKK'ye işlemedi. Burkay'ın aşınmış oku daha da köreldi. Saldırılarını gündemde tutmakla birlikte, tozpembe hayaller de kurdu; "PKK imha olacak. O'nun yarattığı mirasa konacağım ve böylelikle PKK mirasıyla şimdikinden daha rahat yaşamı sunacak efendilerim" diye. Tabii bu arada bay Burkay bir deney de edindi. Hedeflediği zaman da geçti. Ancak bu sürede günler PKK'nin eylem haberleriyle geçti. Kürdistan halkı için müjde dolu, bay Burkay için ise karahaber doluydu gelip geçen günler. Ve halkın PKK'ye desteği daha da arttı. Durum böyle olunca kışla kültürünün kişiliğini şekillendirdiği Kürt Kemal de, son çırpınışlar içinde sancılar nöbetine tutulacaktı elbet. Bu kez hasret gölüne çaldığı maya hiç tutmadı.

Yine Kürt halkının yüzkarası Kemal Burkay; uşaklığını, reformist-teslimiyetçi ruhunu, yazısının bir bölümünde şöyle ispatlayarak belgeliyor:

"Bugün öğrenciler de bir dizi eylem yapıyor. Bunlar yürekli eylemlerdir ve onlar faşist diktatörlüğü gerileten adımlar attılar, mevziler kazandılar. İşçiler grev yapıyor ve olağanüstü zor koşullarda zafere ulaştırıyorlar. Düşman elbet onlara da saldırıyor. Ama başvurabileceği araçlar sınırlı. Bu, konan eylemlerin koşullara (yani, burjuva düzenin yasaları çerçevesi içinde, bn.) *uygun biçimde seçilmesinden geliyor."* (Riya Azadi, Haz.'87)

Hayır, bay Burkay. Türk devleti bize düşman; o geleceğimizin, varlığımızın düşmanı. Onun yaşaması bizim yokluğumuz, bizim varlığımız da onun yokluğu demektir. Ama biz ülkemizi seviyoruz; dağını, taşını, toprağını, suyunu, havasını ve efendilerince yok edilmek istenen köle insanlarımızı çok seviyoruz, ülkemizin dağları kadar. Bağımsızlık ve özgürlüğümüz için savaşmak zorundayız. Bunu, Kürdistanlı olmanın görevi olarak görüyoruz. Onayı Türk devletinden dilenmek, ihanetin ta kendisi. Halkımızın iradesi onayı çoktan vermiş. Geç kaldık bile. Yaşam kaynağımız bağımsız Kürdistan'dır. Sen, sosyal-demokrasi kucağında mışıl mışıl uyu, başkaca da her şeyi unutuver. Lafla peynir gemisi yürümediği için yorgun düşmüşsündür, kimbilir... Kürdistan'da sana zaten yer kalmadı. Artık Kürdistan direnişçiler diyarı oldu. Uşakları, teslimiyetçileri kabul etmez. Yalnız bir sen değilsin tarihin yüzkarası.. Sen bilirsin ama, istersen bir dilekçe daha ver efendilerine, daha sıkı fıkılaşmak için... Zaman zaman da uyuşukluğunu gidermek için İsveç ormanlarında temiz hava teneffüs et, iyi gelir. Sana bu yakışır. Özgürlüğüne gerçekten susamış ama efendisinden izinsiz, kölelik zincirlerinin çözülmesine karşı çıkan Romalı köle kadar bile olsan, şükretmelisin. Çünkü sen özgürlüğe inanmıyor ve de istemiyorsun. Zira küçük dünyan yıkılıverecek.

Son olarak, mücadelemize ilişkin K. Evren ile K. Burkay'ın ortak tespitini aktarmak istiyorum:

"... İran-Irak savaşı sona erince, bir anda sahneyi terketmeleri (PKK kastediliyor) *şaşırtıcı olmaz...)* (age. Haz. '87)

Bu tespit epey eskidi. Zamanında faşist Evren bu tespiti yapınca, sömürgeci basının köşe yazarları yanlış bulup Evren'i objektifliğe davet ettiler. Bu tespite en şiddetli tepkiyi gösteren de Süleyman Demirel olmuştu.

Durumlar biraz böyle Kemal. Üstünden kaçıp geçtiğin köprünün altından çok sular aktı. Unutma, Kürdistan'da yaşamak, senin öcü gibi korktuğun direnişle mümkün. Yazık ki, bu da tabiatına aykırı.

Tüm Kürdistanlı yurtseverler! Açık düşman, düşmanlığını açıktan açığa sergiler. Bir de dost maskesi altında gizli düşman vardır ki, bu daha bir can düşmanımızdır. Unutmayalım, tarihimiz direnişlerle dolu, ama hep yenildik. Yenilginin en büyük nedenlerinden biri de ihanetin kalleşliği değil miydi? Bunun için uyanık olmak, dostumuzu ve düşmanımızı tüm yönleriyle tanımak bağımsızlıktan yana olan biz yurtseverlerin kesinlikle yabana atamayacağı bir görevdir.

Bir Berxwedan okuyucusu

LİBYA'DAN MEKTUP

Kürdistan Halkı Kazanacaktır!

Her şeyden önce Libya'dan devrimci selamlar iletir ve mücadelenizde başarılar dilerim. Türkiyeli demokrat bir işçi olarak, Kürdistan'da verilen mücadelenin ne kadar şanlı ve kahramanca olduğunu defalarca takdir etmekteyim.

Yiğit Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi her safhada zafere doğru emin adımlarla giderken, Türkiye'deki durum ise çok acı bir gerçeği ifade etmektedir. Bu durum, yani Türkiye'deki suskunluk, Türkiyeli demokrat ve ilerici insanları endişelendiriyor. Faşizmin kirli pençeleri arasında inim inim inletilen Türkiye halkı, hep beyle mi kalacak? Faşizmin ve de gericiliğin baskı ve sömürüsüne karşı hep suskun mu olacak?

Bunun hiçbir çaresi yok mudur? Elbetteki vardır. Bunun tek çaresi önderlik sorunudur. Milyonları peşinden sürükleyip, faşizme karşı eyleme kaldırabilecek olan bir önderlik kaçınılmazdır. Kürdistan halkının geçmiş durumuyla bugünkü durumunu karşılaştırdığımızda önderliğin önemini açıkça görebiliriz. Eskiden Kürdistan halkının neyi vardı? Neredeyse unutulmuş bir halktı. En katı baskılara maruz kalmaktaydı. Kendi özgür iradesini konuşturamıyordu. En keskin "komünistlerimiz" tarafından bile "dağlı Türkler" olarak tanıtılıyordu. Doğal olarak bütün bunlar Kürdistan halkının öndersizliğinden kaynaklanmaktaydı. Ama şimdi her şey değişti. Kürt halkı PKK gibi şanlı bir öndere kavuştu. PKK tüm halkı bağrında toplayacağı ERNK gibi bir cephe ve ARGK gibi bir ordu kurdu. İşte Kürdistan halkı şimdi böylesine güçlü silahlara sahip olduğu için, sömürgeciliği yıkımın eşiğine getirmiş bulunmaktadır.

Evet, bugün Türk halkının da PKK gibi kararlı ve bilinçli bir önderliğe ihtiyacı vardır. Türkiye halkının böylesine güçlü bir önderliğe kavuşması halinde yaratamayacağı gelişme, yıkamayacağı baskı ve sömürü düzeni olamaz. Ben bütün bunları devrime inanmış bir işçi olarak söylüyorum. Ama ne yazık ki Türkiye'de bu vasıflara uygun bir örgüt göremiyoruz. Yani Türk halkının gerçek önderi henüz yaratılamamıştır. Faşizmin işbaşına gelişinin yedinci yılında henüz bir kıpırdanma ve hareketlenme göremiyoruz.

12 Eylül öncesi "devrimcilik' modaydı. Üzülerek belirtmek gerekir ki şimdi de "demokratlık" modası başlamıştır. Geçmişin keskinleri şimdi birer itaatkar "demokrat" kesilmişlerdir. Sanki faşizm, Türk halkının yiğit evlatlarının kanını dökmedi, sanki onları işkence tezgahlarında katletmedi, sanki her yer güllük gülistanlıktır. Bu yüzden mücadeleye ve savaşmaya gerek kalmamıştır. En büyük arzumuz bütün bu sahtekarlıklara dur diyecek olan bir önderliğin olmasıdır.

Avrupa varoşlarında volta atan Türkiye solu, "demokrasiye geçişten" ve "sosyaldemokrasinin" varlığından sık sık bahsetmektedir. Hatta her şeyini buna göre ayarlamaktadır. Yaptıkları açıklamalarda SHP ve DSP gibi faşizmin uzantılarını her derde derman olarak tanıtmaktadırlar. Bununla halkı daha da derin bir çıkmaz içerisine soktuklarını bilmelidirler. Bunlar halkımızın derdine derman olamazlar, ancak teslimiyetçilerin zehirlendikleri birer bataklıktırlar. Açlığın, sefaletin, yozluğun ve işkencenin kol gezdiği bir yerde demokrasiden bahsedilebilir mi? Bunlar faşizmin kuyruk takımıdırlar. Kürdistan ve Türkiye halklarını uyuşturan ve de aldatan unsurlardır. O sosyal-demokrat dedikleri ikiyüzlü caniler, en ırkçı ve şoven tavırlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takınmaktadırlar. Sosyal-şovenlerin de aynı tavırlar içerisine girdiklerini ibretle izlemekteyiz.

Yıllık iznimi geçirmek üzere Türkiye'ye gittiğimde gerçekleri daha açık bir biçimde gördüm. Kürdistan'da verilen mücadele Türkiye halkının belli bir kesimi üzerinde olumlu etki bırakmıştır. Bu etkinin daha geniş kesimleri kapsayacağı açıktır. İzinde bulunduğum süre içerisinde birçok insanla konuştum. Art niyetli olanlar dahil hemen hemen herkes faşist devletin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastıramayacağını ifade etmekteydi. Bu da Kürdistan halkı kazanacaktır anlamına gelir.

Bu konuda, Kürdistan'da asteğmen olarak görev yapan bir kişi gerçekleri çok açık bir biçimde dile getirmekteydi. Asteğmen özellikle Kürt halkının yiğitlik ve kararlılığını defalarca dile getirmekte ve mutlaka kazanacağını vurgulamaktaydı. Hatta askerlerin savaşta kararsız olduklarını, savaşmak istemediklerini vurguladı. Bunun üzerine faşist subaylar, ancak tehdit ve şantajlarla askerleri savaştırabilmekteydiler.

Türkiyeli bir Berxwedan okuyucusu

Dersim Nasıl Katledildi?

Sarı Kemal

Sağır İsmet

Dersim celladı Alpdoğan Paşa
Koçgiri Celladı Nurettin Paşanın damadı

Sabiha Gökçen: İlk pilotluk sınavını Dersim köylerini bombalayarak verdi. Halen yaşıyor.

Dersim ayaklanmasının neden, gelişim ve sonuçları 1920-40 dönemindeki ayaklanmalardan farklı değildir. Bir farkla ki Dersim dönemin son ayaklanmasıdır. Dersim, henüz düşmemiş olan son kaledir. Dersim, direniştir, kindir, onurdur.

1920'lerden beri kemalistler Dersim'e kinlidir. 1914-17 Osmanlı-Rus savaşında, Dersim savaş dışıdır. Osmanlı katliamlarından kaçan Ermeni köylülerinin son sığınağıdır. 1920 Koçgiri ayaklanmasında, Dersim cephe gerisidir. 1925 Şeyh Sait ayaklanması Dersim'e varmaz, ama sömürgeci orduyu da topraklarına koymaz.

Yıl 1937, 1938. Kemalist diktatörlük, Kürdistan genelinde kurumlaşmıştır. Askeri siyasal denetimini sağlamıştır. Türkiye'de örgütlü toplumsal muhalefet yoktur. Emperyalist sistem savaşa sürüklenen bir siyasal-askeri bloklaşmayı yaşamaktadır. Emperyalist devletler Sovyetler Birliği'ne toplu saldırmanın hazırlıkları içindeler. Kemalist diktatörlük, bu kamplaşmanın içindedir. Bir yandan Mussolini ve Hitler'le otururken, diğer yandan İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle pazarlık yapmaktadır. Faşist yasalarla kemalist devlet pro-faşist bir karakter kazanmaktadır.

Kemalist burjuvazi, 1920'den başlattığı katliamların son halkasına gelmiş, bu arada Kürt feodallerinin çoğunluğunu uşaklaştırmayı becermiştir.

Katliam hazırlığı içinde olan soykırım ordusuna karşı küçük Dersim'in başarı şansı olamazdı

Dünya, Türkiye ve bölge siyasal koşulları katledilecek Dersim'e seyirci kalmaya musaitti. Dersim dağlıktır. Doğal bir kale gibidir. Hepsinden öte insanı, kölelik tanımamıştır. Kemalistler, bu gerçeklikten çekinirler. Dersim'de kapalı ve geri doğal bir üretim ve aşiret yapısı vardır. Yine de Türk sömürgeciliğinin uşağı ve milisi haline gelen aşiretler az değildi.

Kemalistler önce saldırının ideolojik cephesini hazırlarlar. M. Kemal, *"Dahildeki en önemli meselemiz Dersim'dir"* diyordu. Onun da halledilmesi gerekirdi. Dersim büyütülür, canavarlaştırılır. Seyid Rızo gibi doğal aşiret reisleri hedef gösterilir. Türk burjuva basını durmadan Seyid Rızo'yu, "kan emen", "köylünün her şeyine el koyan derebey" olarak gösterir. Şoven "ulusal birlik" histerisi her tarafı kaplar. Bu arada şovenizm ve katliam kokan kitaplar basılır. Bunlara göre Dersim köylüsü Türktür, nereden geldiği belli olmayan Kürt derebeyleri, şimdi Türk köylüsünü köleleştirmektedirler. O halde 'Türk köylüsü' kurtarılmalıdır.

Dersim'e ekonomik ambargo uygulanır. Bu uygulama, doğal ve önemli oranda komşu bölgelere bağımlı aşiret ekonomilerini sarsar.

Sıra, askeri provokasyonlardadır. Provokasyon, Kemalizmin karakteridir. 1935'te çıkarılan bir yasayla Koçgiri celladı Nurettin Paşa'nın damadı Alpdoğan Paşa; Elazığ, Dersim, Bingöl'e askeri-siyasi vali olarak atanır. Meclisten Dersim kanunu çıkarılır. Dersim'in adı "Tunçeli" yapılır. Yollar açılmaya, askeri karakollar inşa edilmeye başlanır. Uçaklar alçak uçuşlarıyla katliamı haber verirler adeta.

Alpdoğan Paşa, bir yandan aşiret reisleriyle tek tek görüşüp, onları uşaklığa ikna etmeye çalışırken, diğer yandan 200.000 silahın iadesini ve kayıtsız-şartsız teslimiyet dayatır. Bu arada doğrudan köylülere ve onurlarına saldırılar olur. Kemalist ordu, katliam yapma kararındadır.

Savaş meydanında direnmeden teslim olmak alçaklığın büyüğüdür. Koşullar ve olanaklar ne olursa olsun direnmek onurlu insanların ve halkların yoludur

Dersim aşiretleri, kemalist ordunun hazırlıklarını görüyor ve yorumlayabiliyor. Teslim olmamak, Türk ordusunu Dersim'e sokmamak, özgür toplum ve aşiret geleneklerini sürdürmek istiyor. Direnişçi aşiret otoritesi ve bilinci mutlak belirleyicidir. Aşiret egemenleri kararsız ve uzlaşıcıdır. Birlikte zorluk çekilir. Bazı aşiret egemenleri kemalist paşalarla uzlaşmıştır bile. Yukarı Abasan, Ferhadan, Kara Baliyan, Bahtiyar, Yusufan, Demnan, Haydaran ve bazı Kalan aşiretleri, Seyid Rızo ile hareket ederler.

Provokasyonlar ilerler. Aşiret alanlarında komplocu ordu ajanları cirit atar. İlle de katliam yapılacaktır. Sayı ve donanımı küçük, ama direniş ve onuru büyük Dersim direnir. Diyarbakır ve Elazığ'dan getirilen ordularla aşiret alanlarına saldırıya geçilir. Türk savaş uçakları, hiçbir korunma önlemleri olmayan aşiretlere bomba yağdırır. Hedef çocuk, yaşlı, kadın, erkek, hayvan, ev, dağ, taş bütün Dersim'dir. Her şey imha edilmekte, her şey yıkılmakta, hiçbir şey canlı kabul edilmemektedir.

Kemalist ordunun ilk kadın pilotu Sabiha Gökçen, ölüm bombalarını Dersim üzerine dökerek, ilk barbarlık sınavını başarıyla verir. Dersim, Türk ordusunun vahşet ve soykırım laboratuvarı olur.

Seyid Rızo, gelecek göremez. Dışarıdan yardım olanaksızdır. Kürdistan katliamlarla gelen katı bir işgal altındadır. Emperyalist devletler her yönü ile kemalist devleti desteklemektedirler. Seyid Rızo, oğlunu faşist Alpdoğan Paşa ile görüşmeye yollar. Seyid Rızo'nun oğlu yem olur. Elazığ'ın Kırgan aşiret alanında Türk ordusunun binbaşısı Şevket ve uşakları tarafından katledilir.

Dersim'de korunan Kürtlük ve insanlık onuru olur. 1937 baharında fiilen başlayan savaş olur. Bu savaş, donanımsız bir avuç insanın Kemalizm canavarına karşı savaşıdır. Büyük kahramanlıklar sergilenir. Türk ordusu Hozat'tan dışarı atılır. Faşist ordu takviye edilir. Köyler yerle bir edilir. Dereler, çukurlar ceset dolar. Teslim olanlar bile öldürülür. Yaş ve cinsiyet farkı yapılmaz. Mağaralar içi insan dolu olarak ağızları betonlanır. Dersim kadını, Türk askerine teslim olmamak için ateşe atar kendini, uçurumlardan atlar. Laç deresi, insanlığın katledildiği ibret deresi olur.

1937 sonbaharında Türk ordusu her tarafı yıkarak ve her şeyi katlederek duruma egemen olmuştur. İnsanlar, dağlara, uçurumlara, kuytulara çekilir. Ama teslim olmazlar. Dersim vahşetin ve kahramanlığın alanı olur.

Alanı işgal edilen Seyid Rızo, 1937 Kasım'ında komployla esir alınır. Savaşmış ve yenilmiştir. Doğal aşiret önderliği, hem duygusal, hem kararsızdır. Düşmanına inanmak zorunda kalır. Elazığ'da göstermelik bir mahkemeden sonra, küçük oğlu Reşit Hüseyin, Yusufan aşiret reisi Kamber, Kureyşan aşiret reisi Seyid Hüseyin, Ali Ağa ve çok sayıda Kürt savaşçısıyla beraber idam edilir.

Seyid Rızo'nun son sözleri şunlar olur:

"75 yaşındayım, Kürdistan'ın şehadetine kavuşuyorum. Kürt gençleri intikamımı alacaklardır. Yaşasın Kürtlük ve Kürdistan."

Direniş ve katliamlar 1938 Ekim'ine kadar devam etti. Türk ordusu ve kemalist devlet yetkilileri "katliamlarla Dersim sorununu halletmişlerdir(!)"

SONUÇ NE OLDU:

Dersim'in kaderi baştan belliydi. Savaşacak ve yenilecekti. Dersim tecritti. İnsanları az ve donanımsızdı. Örgütlenme yok, önderlik ikircikliydi. Dünya, Dersim'le ilgilenecek durumda değildi. Türk ordusu, sayı ve donanım olarak çok üstündü. Katliam yapmaya kararlıdır. Aşiret egemenlerinden bir kısmını kazanmış, birbirine düşürmüştür.

Dersim direniş önderliğinin Şeyh Sait vd. ayaklanmalara göre halkçı karakteri daha fazla olsa bile, 1920-40 döneminin haklı ama aşiret önderlikli bir ayaklanmaydı.

Dersim'e egemen olan Türk burjuvazisi, artık 1940-60'ın ekonomik, kültürel, sosyal sömürgeciliğini başlatabilirdi.

DERSİM VE İHANETLER

Nuri Dersimi: "Doğan çocuğunuzun adını Rayber koymayın"

Hain Rayber ve oğlu:
İhanetin mükafatı ölüm olur

Dersim 1938'den alınacak en önemli derslerden biri, kahramanlıkların büyüklüğü yanında, ihanetlerin çokluğudur. Bunlardan ilginç olanları; Türk binbaşısı Şevket'e yardımcı olarak Seyid Rızo'nun oğlunu öldüren Kırgın aşiret milisleridir.

Bir diğeri Rayber'dir. Rayber, Seyid Rızo'nun akrabasıdır. İşbirlikçiliği biliniyor. Türk ordusu, Rayber'i ayaklanmanın askeri komutanı Alişer'i vurmakla görevlendirir. Hain, yemek üzerinde Alişer'i vurur. Alişer'in kahraman eşi Zarife, silaha davranarak haine ateş eder. Rayber'i vuramaz. Yanındakini vurur. Rayber haini, Zarife'yi de vurur. Kafalarını keser ve Türk paşalarına götürür. Mükafatının karşılığı olarak Rayber ve oğlu Türk askerleri tarafından kurşuna dizilir. Bir diğer hain Şahin Bey'i vuran Hıdır'dır. Bu hain de Kürt savaşçıları tarafından cezalandırılır.

Nuri Dersimi, Kürt analarına, *"Doğan çocuğunuzun adını Rayber koymayınız"* vasiyetinde bulunur.

İntikam!
İntikam!.. Kürdistan namusuna sürülen lekeyi temizlemek için.
İntikam!.. Süngülenen yüzbinlerce Kürt yavrularının feryadını dindirmek için.
İntikam!.. Girdaplara atılan, ateşlerde yakılan gelin ve kızlarımızın
Kürdistan ufuklarında uğuldayan acılarını teskin etmek için.
İntikam!.. Darağaçlarının altında ölümü kahramanca selamlayan, *Yaşasın Özgür ve Bağımsız Kürdistan* diye
haykırarak şehadet tacını giyen binlerce vatan evlatlarının amaçlarını gerçekleştirmek için.
İntikam!.. Kürdistan denilen harabezar anayurdun kurtarılması için.
İntikam!.. 'Uygarlık' denilen kahpenin arkasına sığınarak bize uluyan köpekleri susturmak için.
İntikam!.. İntikam!.. İntikam!..

Nuri Dersimi

Dersim vahşetinden bir görüntü

DERSİM SADECE 1938'DE Mİ KATLEDİLDİ?

Türk devleti, 1936-38 arasında binlerce Kürt insanını katletti. Dersim'in kişiliğinde Kürdistan katledilmek istendi.

Ama, Dersim katliamı ikileşti. Asıl Dersim katliamı 1938'den sonra gelişti. Bu katliam çok daha tahrip ediciydi. Dersim, bir ordugah haline getirildi. Soykırımdan arta kalanları, kemalist kışla kültürüne alındılar. Dersim'e özel politika uygulandı. Hiçbir ekonomik yatırım yapılmadı. Aşiret toprakları kamulaştırıldı. Yıllarca arkası kesilmeyen iskan hareketleriyle Dersim, Türkiye'ye göç ettirildi. Ama daha da kötüsü yapıldı: Dersim askeri kışlalar ve okullarla dolduruldu. **"Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz"** adlı broşürde bu süreç şöyle konmaktadır:

"Bu yörenin bir yerinde şehir merkezi, bir vilayet kurulur. Dersim mıntıkası Genel Valisi ve Kumandanı olan Türk generali Aptullah Alpdoğan, 'Burası Kalan'dır, Kalan Türklerin yeridir' der. Munzur suyu ile Pülümür çayının keşiştiği noktada bulunan Memeki köyünü kastederek, 'Burayı vilayet yapıyoruz' diye açıklar. Böylelikle küçücük Memeki köyü emir ile vilayet olur. Burada iki kışla kurulur ve bu kışlalarda Dersim katliamı geliştirilir. Kışlaların etrafında yeni yeni binalar yaptırılır ve bir sömürge kolonisi oluşturulur. Savcıları ve yargıçlarıyla, polis merkezleri ve jandarma karakollarıyla sömürgeci koloninin bir merkezi yaratılır. Hemen bunun ardından okullar inşa edilir, katliamlar esnasında anaları ve babalarını kaybeden bebeler bu okullara alınır. Mustafa Kemal hepsinin gerçek babası olarak belletilir. Büyüyen çocuklar gerçek anaları ve babaları yerine kemalistleri karşılarında bulurlar. Artık ruhlarına ve beyinlerine işlenen tek bir gerçeklik vardır; o da Kemalizm gerçekliğidir. Bebeler, atalarının binlerce yıllık tarihinin biriktirip getirdiği her şeyle artık ilişkilerini kesmişlerdir. Nasıl kesmesinler ki? Bebeler, Türklük okulunda yeni baştan yoğrulup yetiştirilir. Yeni adıyla Tunceli'de eğitilmiş bebelerden teşekkül etmiş bir küçük Türk ulusu maketi yaratılır. Dersim somutunda insanlık tarihi Hitler faşizmini bile gölgede bırakan korkunç uygulamalarla karşı karşıyadır: O bin yılların kadim halkından geriye kalan yetim yavrular, soykırımlar ve katliamların kurbanlarından arta kalan çocuklar, artık bebek halindeki kemalistlerdir; işgalci ve katliamcı güçlerin Dersim'de yarattığı küçük Türk ulusu maketinin temel malzemeleridir. Evet, Kemalizm denilen şey tam da böyle bir aşağılık uygulamanın kendisidir.

Dersim'de yüzbinleri katleden, sakat bırakan, topraklarından sürüp çıkaran Kemalizmdir; ama yine de herkes birer Kemal kesilir. Hem de bu, kemalist vahşetin döktüğü kanlarla Munzur suyu kıpkırmızı akarken yapılır. Yeni kuşağın binlerce yılın tarihiyle ve çağla ilişkisi bıçakla kesilir gibi kesilmiştir. Hatta anasıyla göbek bağı yeni kesilen bebe bile, dünün o korkunç soykırımları ve katliamlarını artık bilmeme durumundadır. Bu kadar yakın bir tarihle bile bütün bağlar koparılır. Yeni neslin insanlarına göre Kemalizm kendilerini katletmemiş, tersine kurtarmıştır. Kemalizmin hışmına uğrayarak imha edilenler ve ezilenler ise, vahşilerdir, gericilerdir. Dersim'de uygarlık Kemalizmin şahsında doğmuştur. Artık bunun dersi verilir, okullar bunun için kurulur, kışlalar bunun savunuculuğunu yapar. Bu arada bebeler de büyür, delikanlı olurlar. 1940'lardan itibaren Kemalizm, Dersim'e akıtılmaya başlandığı zaman, doğan çocuklardan çoğunun adı Kemal olarak konur. Bu kemaller yedi yaşına ayak bastıklarında ilkokula başlarlar. Okulların sayısı da giderek arttırılır. 1960'lara gelindiğinde delikanlı çağındaki kemalistler artık ortaokul ve liseyi de bitirmişlerdir. Bu kez üniversiteye kapağı atarlar ve 1965'lere doğru üniversiteyi bitirmenin eşiğine gelirler. Ana-babaları Kemalizm tarafından katledilenler, Kürdistan'da ilk defa ve üstelik de yaygın bir biçimde sömürgeci metropollerde üniversiteyi bitirmek üzeredirler. En sonu büyük bir içtenlikle, büyük bir Kemalizm tutkusuyla tepeden tırnağa CHP ve Atatürk tutkusuyla üniversiteyi bitirirler... Bir Türkçülük furyasıdır başlar; hem de 'ilerici' Türkçülük, hem de 'sol' Kemalizm biçiminde ortaya çıkan Türkçülük. Öyle ki, bu furyaya kendisini kaptırmamış delikanlı yok gibidir. Dersim sahasında yüzlerce ve binlerce bebe İstiklal Marşı'nı ve Türklük Andı'nı çok güzel okurlar. Dilleri mükemmel Türkçe konuşur. Bir Türkten daha çok Türk kültürüne egemendirler, adeta Türk ulusunun gözbebeği olup çıkarlar. Artık Dersim'de Türk ulusçuluğu çiçek açmıştır."

Seyid Rızo

Asıl katliam buydu. Sadece kemalist piçler yetişmedi, Kemalizmin yaptığı tahribat üzerinde, mezhep özellikleri araç yapılarak, solculuk biçiminde ulusal inkarcı örgütlenmeler gelişti.

Tüm bunlar, Kemalizmin, Kürdistan politikasının maketi yapıldı. Katliamlarla tesis edilen egemenlik, ulusal inkarla tamamlanmalı, Kürt ulusu eritilmeliydi. Kemalizmin en büyük iki yardımcısı, onun ürünü, onun piçleri olan Türk şoven solculuğu ve Kürt kışla kültürünün ürünü olan halis kemalistlerdi.

DERSİM 1938 VE TÜRK SOLU'NUN TAVRI

1925 Kürdistan halk direnmeleri ve Türk solu:

"Yobazların sarıkları, yobaz zümresine kefen olmalı." (Orak-Çekiç dergisi, 1925)

"Ayaklanma eski bir İngiliz-Rus oyunudur. Türkiye sosyo-ekonomik inkilap yolundadır..." (Şefik Hüsnü, Aydınlık Sosyalist dergi)

1938 ve Türk solu:

"Ankara hükümeti Dersim bölgesinde Kürt aşiretlerinin yeni gerici bir ayaklanmasını bastırmakla uğraşıyor. . Bugün kemalist hükümetin enerjik reformları yüzünden kendi iktidarlarını tehdit altında hisseden feodal unsurların ümitsiz bir direnişiyle karşı karşıya bulunuyoruz. Kemalist hükümet, Büyük Millet Meclisi'nde tedbir kararları aldırmayı başarmıştır." (İsmail Bilen, 29 Temmuz 1937, aktaran Nokta dergisi, 28 Haziran 1987)

1984 ve TKP'nin Sesi Radyosu:

(1984 15 Ağustos atılımı için) *"... Demokrasinin komplosu eylemler..."*

DERSIM 1938 UNUTULMADI

Baştarafı 1. sayfada

çözdüklerine inandılar. Kemalistlere göre som bir Türk devleti ve Türklük düşüncesi yaratmak için Kürtlük ve Kürdistanlı'lık zihniyetinin öldürülmesi gerekirdi. Kemalizm, 1920-40 arasında bunu yaptı. Binleri öldürdü. Her tarafı yıktı. Milyonları mecburi iskana tabi tuttu.

Bununla da yetinmedi. Siyasal-askeri otoritelerini dağıttığı Kürt aşiret reislerini ve toprak ağalarını uysal bir sınıf haline getirdi. Bu kanlı zemin üzerinde ekonomik, sosyal, kültürel sömürgeciliği tesis etti. Askeri zoru Demoklesin kılıcı gibi Kürt halkının tepesinde tutarak; toplumu kemalist medeniyet dediği yok oluş çemberinden geçirdi. Sosyal maketlerini oluşturdu. Tahribatı üzerinde sol'unu biçimlendirdi.

Kemalizm, başarısıyla övünebilirdi. Katliamlarıyla dünyanın en vahşi rejimi olduğuyla gurur duyabilirdi. Kemalist politikalarla yarattığı tahribat ve cüce Kemallerle övünebilirdi.

Ancak bir halk yok edilemezdi. Bir halka dil, ulusal kimlik ve ülke lazımdı. Bir halk düşünebildiği ölçüde, çatlaklardan sızacak, bunlara varmak için savaşacak, gürbüzleşecekti. Kürdistan halkının bu özgür kimliğine kavuşması ve kendisinden alınan her şeyi geri alma savaşını, artık Kemalizm bastıramazdı.

1938'de Dersim yenildi. Kemalizmin, Dersim'de temsil ettiği gericilik, ırkçılık; ondan da öteye, faşizmdi. Dersim, hakları için, onuru için direndi. Kemalist faşizmi yenemezdi. Düşmanın örgüt, güç ve koşulları uygundu. Dersim'in kişiliğinde halkımız bu olanaklardan yoksundu.

Bugün durum değişiktir. Kemalizm açık faşizme varmıştır. Kemalist rejim, örgütlü ve askeri olarak güçlüdür. Fakat yapısal olarak çözemeyeceği ekonomik, siyasal, askeri sorunların içindedir. Dünya artık Kemalizmi desteklemiyor. Emperyalist destekçileri dışında kemalist rejim, ilerici insanlıktan tecrit olmuştur.

Kemalizmin karşısında, halkımızın değişen gerçekliği vardır. Kürdistan halkı yok edilememiştir. Bilinen nedenlerden dolayı şimdiye değin halk olarak defalarca yenildik. Fakat hiçbir zaman teslimiyeti kabul etmedik.

Kemalizm, Dersim'de isyan olan, mağaralarda boğdurulan, uçurumlardan atlayan, iplere çekilen özgürlük aşkını yok edemedi. Seyid Rızo'nun vasiyeti yerine geliyor. Kürdistan gençleri, intikamını alıyor. Bu intikam sadece gençlikle sınırlı değil, sadece Dersim'le sınırlı değil; topyekün Kürdistan'ı ve tüm halkı kapsıyor. Dersim isyancılarının yüreğindeki, namlusundaki bağımsızlık ve özgürlük tutkusu, artık salt aşiret bilinci, geri bir örgütlenme ve mücadele ile verilmiyor. Aynı ruh, aynı istem, çağdaş düşünce, örgütlenme ve savaşa varmıştır.

Bu savaş karşısında Kemalizmin başarı şansı yoktur

Dersim yenilmedi. Dersim, özgürlük tohumlarını serdi. Bu tohumlar yeşererek çiçek açmakta, olgunlaşmaktadır. Dersim dağları, şimdi Kürdistan ulusal kurtuluş militanları ARGK savaşçılarıyla taşıyor. Laç dereleri şimdi, kemalist orduya mezar olacaktır. Hem de Kemalizmin bütün vahşetine rağmen.

Dersim unutulmadı. Dersim yenilmedi. Dersim'deki bağımsızlık ve özgürlük aşkı şimdi Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Savaşında dile geliyor.

YEKÎTIYA XORTEN WELATPARÊZÊN ŞORÊŞGERE KURDİSTAN

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temel örgütlerinden **"Yekîtiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan (YXK)"** program taslağından bölümler yayınlıyoruz.

GENÇLİĞİN TOPLUMSAL KONUMU; TOPLUMSAL VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELELERİNDEKİ YERİ:

Toplumların zihni ve emek gücü olarak en diri potansiyelini oluşturan gençlik toplumların geleceğinin güvencesidir. "Gençliği kazanmak geleceği kazanmaktır" gerçeği her toplum için geçerlidir. Kendi içinde homojen bir katman olmayan gençliğin en önemli özelliği belli bir yaş kesitini temsil etmesi ve bundan kaynaklanan net olmayan sınıfsal konumudur. Gençlik daha çok sınıfsal ayrışmaya hazır akıcı ve dinamik toplumsal kesiti oluşturur. Türdeş bir katman olmayan gençlik; işçi gençlik, köylü gençlik, aydın gençlik gibi kategorilere ayrıldığı gibi cinsiyet yönünden de ayrıma uğrar, sınıfsal bağları yönünden de hakim sınıflardan, ara sınıflardan ve emekçi sınıflardan kaynaklanan gençlik olarak kategorilere ayrılır. Bu heterojenlik gençliğe, onu bütün sınıflarla içiçe tutan bir zenginlik kazandırır. Gençliğin yaş özelliği, zihni ve fiziki diriliği, bütün sınıflarla olan bağları; onu, bütün toplumu etkileyen, toplumsal sorunlara karşı duyarlı, ileriye açık, atak, mücadeleci ve devrimci bir potansiyel haline getirir.

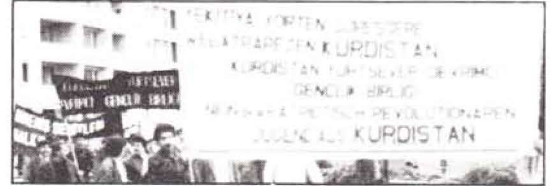
Sınıflara ve uluslara kurtuluş bilincinin, dışarıdan, üretimden kopuk ama toplumsal sorunların bilinciyle hareket eden bir aydın "azınlığı" tarafından aktarıldığı gerçeği, aydın-gençliğin, dolayısıyla gençliğin toplumdaki rolünü daha önemli kılar. Gençliğin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerindeki bu rol ve iticiliği ideolojik, politik, örgütsel olduğu kadar eylemseldir de. Hakim sınıflardan kaynaklanan, onların sosyal-politik gerçekliğini izleyen bir azınlık dışında, gençlik yığınları objektif konumlarıyla devrimci-yurtsever bir konumda bulunurlar.

Burjuvazi, gençliği toplumsal ve ulusal misyonundan uzaklaştırmak, zihni ve emek-gücü potansiyelini sınıf çıkarları doğrultusunda kullanmak amacıyla; net olmayan sınıf bağlarını, ataklığını, duygusallığını, sosyal, kültürel, eğitim, ekonomik ve diğer sorunlarını araç yaparak, çok yönlü politikalara maruz bırakmaktadır. Bir yandan baskı ve ideolojik önlemlerle onu siyasal mücadeleden uzak tutmaya çalışırken, diğer yandan birtakım reformlarla, küçükburjuva özelliklerini geliştirerek, burjuva yozluğu içinde tutarak, gençliğin en verimli yıllarını egemenlik ve baskı gücü olan ordusunda tüketerek; bu mekanizma içinde onu robotlaştırıp, sömürü savaşları içinde kırarak, gençliği denetlemeyi ve kullanmayı bir politika haline getirir. Burjuvazi, gençliği ucuz ve yedek işgücü deposu olarak kullanmaktadır. Gençliği sınıf özellikleri ve sorunları, burjuvazinin bu politikalarıyla birleşince, cesaret ve ataklığı, onu, şoven ve faşist politikaların de bir malzemesi haline getirebilmektedir.

Gençliğin toplumsal konum, taşıdığı sınıfsal zenginlik, potansiyeli ve bunlardan kaynaklanan özellik ve sorunları, her sınıf ve katman gibi ona özgül bir konum kazandırıyorsa da, gençliğin sorunları, ezilen sınıfların ulusal ve toplumsal sorunları ile bütünlük oluşturur. Gençliğin temel sorunlarından olan zihin ve emek-gücü potansiyelini, baskı ve sömürü olmadan toplum yararına demokratik bir tarzda geliştirmesi; demokratik eğitim, iş, kültür, sosyal vb. siyasal-ekonomik güvenceye kavuşmasıdır. Ulusal ve sınıfsal baskı ve politikalar altında gençliğin bu demokratik koşullara sahip olmasına imkan yoktur. Gençliğin toplumsal sorunlarının çözümü ve bağımsız-demokratik gelişme yoluna girmesi ancak ulusal demokratik ve toplumsal devrimlerle mümkündür. Gençliğin sorunlarının demokratik çözümünü engelleyen ve kurtuluşunu önleyen sömürgeci ve burjuva politikaların birtakım reformlarla ve bu amaçlı mücadeleyle aşılmasına imkan yoktur. Gençlik toplumsal konumu ve bazı kesitleriyle sömürü çarkı ile de içiçedir. Bu özellik ve sınıfsal dinamizm, sömürü mekanizmasını erken kavramaya, çözüm aramaya, kurtuluş teorilerini arayıp topluma mal etmeye ve bu yolda örgütlenmeye ittiği gibi sömürü çarkına yetersiz ve çarpık tepki almasına da yol açabilmektedir. Reformculuk, gençliğin sınıf bağlarının netsizliğini, sorunlarını, aydın kesiminin küçük-burjuva özelliklerini araç yaparak, gençliği böler, toplumsal olumlu rolünden uzaklaştırır, mücadelesini, burjuva-sömürgeci düzen içinde birtakım iyileşme tedbirleri ve bunlar uğruna örgütlenme ve mücadele ile sınırlar. Çoğu kez ulusal ve toplumsal eşitsizliğin derin olduğu koşullarda, bu koşulların ürünü olarak gençliğin sömürü ve baskı çarkına tepkisi, cesaret, ataklığı ve potansiyeli çarpıtılarak, toplumsal hareketi tümüyle gençliğe —özellikle de aydın gençliğe— dayalı olarak sürdürme anlayışları gelişebilmektedir. Bu durumda gençlik hareketi emekçi sınıfların siyasal hareketi ile bütünleşmeyi beceremediğinden, reformculuğun ters yüzü olan, en az onun kadar emekçi sınıflara zarar veren, enisonunda reformculuğa dönüş yapan sol-sekter, anarşist akımlara kaynak olabilmektedir.

Gençlik yığınlarının gerçek kurtuluşu, ideolojik, politik, örgütsel mücadelesinin emekçi yığınların kurtuluş mücadelesi ile bütünleştiği; bilinç, cesaret, ataklığıyla mücadelenin her aşamasında itici güç olma rolünü yerine getirebildiği ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimleridir. Gençliğin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu ve mücadelesi, emekçi sınıfların bilinçlenme, örgütlenme ve iktidar savaşıyla bütünlük oluşturur. İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadele tarihi, gençliğin de örgütlenme ve mücadele tarihidir. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi, proletaryanın öncülük ve kişiliğinde tüm emekçi sınıf ve katmanların kurtuluşu olduğu kadar, gençliğin de kurtuluş tarihi olmuştur. Bu tarihle, gençlik yığınları her yönü ile demokratik, bağımsız, toplum yararına olan gelişme imkanlarını ve bu yolda örgütlenme ve mücadele olanaklarını yakalamıştır. Gençliğin, emekçi sınıflara bilinç götürme, onları örgütleme ve eyleme kaldırmada yerine getirdiği devrimci kayışlar olma rolü, ulusal-toplumsal kurtuluş ve anti-faşist mücadelelerde olduğu kadar, demokratik ve sosyalist toplum inşalarında da süreklidir.

Sömürge ülkelerde gençliğin sorunları daha ağır olduğu gibi ulusal kurtuluş mücadelelerindeki rolü de daha belirgindir. İşbirlikçi egemen sınıflardan kaynaklanan kesiti dışında, geniş gençlik yığınlarının durumu diğer halk yığınlarının durumundan farklı değildir. Sömürge ülke gençliği için her türlü demokratik gelişme yolu kapalıdır. Her şeyden önce gençlik, yabancı bir egemenliğin altındadır; ülke ve halk gerçekliği inkar edilmekte; ülke zenginlikleri ve halk değerleri yağmalanmaktadır. Baskı, yoksulluk, cehalet, sosyal yozlaşma, asimilasyon, sürgün ve katliamlar sömürgeci egemenlik altındaki halkları tanımlayan özellikler olmaktadır. Gençlik, toplumun en geniş katmanı olarak bu politikalara en fazla maruz kalmakta, bunların yanısıra kitlesel ve sistematik olarak sömürgeci orduya alınarak halkına karşı savaştırılmaktadır. Sömürge ülke gençliğinin tek kurtuluş yolu, ulusal demokratik devrimdir. Sömürge ülke gençliği sadece ulusal kurtuluşun temel bir savaşçı ögesi değil halkın genel yoksulluk ve cehaleti içinde yurtsever aydın gençlik ulusal kurtuluş siyasetini örgütleyecek, halka maledecek, ona kadrosal güç olacak temel katmandır. Tam bir toplumsal durgunluk içinde tutulan sömürge halkların ulusal kurtuluşçu, devrimci yurtsever aydın-gençlik hareketi oluşmadan, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadeleleri başarıya ulaşamaz. Kurtuluşunu gerçekleştirmiş bütün sömürgelerde bu gelişme yaşanmış, devrimci aydınların öncülüğünde ulusal kurtuluş siyeseti geliştirilmiş ve emekçi sınıflara maledilmiştir. Sömürge ülke gençliği proletarya önderliğinde verilen anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-feodal

ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde güçlü bir temel öge, kadro ve savaşçı gücüdür.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ VE KURTULUŞ SORUNU:

Kürdistan gençliği, halkımızın üzerinde uygulanan sömürgeci baskı, sömürü ve asimilasyondan en fazla etkilenen ve tahribatları en ağır bir şekilde üzerinde görülen bir kesimdir. Denilebilir ki, Türk sömürgeciliği, Kürdistan halkına uyguladığı sindirme, asimilasyon ve ulusal inkarcılığı gençlikten başlatmakta ve onun vasıtasıyla ulusa yaymak istemektedir. Toplumumuzun geleceği olan gençlik, sömürgeci politikalar altında, adeta toplumun geleceğini karartan kesim haline getirilmeye çalışılmıştır. Diğer bir yönüyle ülkemiz gençliğini tanımlamak, sorunlarını ortaya koymak ve çözüm yollarını bulmak, sömürgeci egemenlik altında halkımızı tanımlamak ve kurtuluş yolunu belirlemek olacaktır. Yığınsal olarak işsizliğe itilen, daha çok küçük yaşlarda kendini geçim sorumluluğu içinde bulan Kürdistan gençliği, gençlik olarak daha tek bir sorununu bile çözme olanağı bulmadan diğer emekçi sınıf ve tabakalarla bütünleşmektedir. O, adeta gençliği yaşamamaktadır.

Özgür halklar geleceklerini gençlik üzerinde inşa eder, bütün politika ve geleceğe ilişkin yatırımlarını gençlik üzerinde yoğun laştırırlar. Kürdistan'da onlarla kıyaslanabilecek bir gençlik gerçeğinden söz edilmemektedir.

Gençliğin en doğal hakkı olan eğitim, onun ulusal kimliğinden koparıldığı alandır. 1920'lerin başında "Misak-ı Milli" programı ile devlet kuran ve Kürdistan'ın en büyük parçası üzerinde egemenliğini tesis eden Türk burjuva-sömürgeciliği, bu sınırları içinde "tek ulus" ülküsünü gerçekleştirmek amacıyla Kürdistan'ı ülkesi ve halkı ile inkar etme ve Türkleştirmeyi politika yaptı. Kürdistan'da 1920-40 arasında gelişen direnmelerin katliamlarla bastırılması, sömürgeci-askeri ve siyasi otoritesinin kurumlaştırılması ardından ilk planda geliştirilen sömürgeci kültür-eğitim ve sosyal politika ve kurumları olmuştur. Birer kışla kültürü yuvası olan bu kurumlar, ülke halkını eğitmek ve uygarlaştırmayı değil, Türkleştirmeyi ve uşaklaştırmayı amaçlamaktadır. Türk burjuva sömürgeciliğinin eğitim ve kültür kurumlarının burjuva demokratik formasyonu yoktur, bilimsel formasyonu ise çok sınırlıdır. Ulusu başkalaştırmayı amaçlayan, gençliği emeğine, halkına ve ülkesine yabancılaştıran ve Türk şoven milliyetçiliği temelinde geliştirilen sömürgeci eğitim ve kültür politikası; Kürdistan'da geniş mali, kadro ve kurumsal olanaklara sahip olup, düşünen kesim üzerinde hemen hemen hakimiyet kurmuştur. Bu politikanın ulusal tahribatı çok büyük olmuştur. Birçok ülkede bir avuç aydın tarafından başlatılan ulusal kurtuluş mücadelesinin Kürdistan'da yüzbinlerle ifade edilen sözde bir aydın kesimine rağmen başlatılamama sebeplerinden birisi de, bu beyinsel sömürgecilik olmuştur. Çünkü, objektif planda ekonomik, siyasal ve sosyal alanda geliştirilen sömürgecilik; subjektif planda ülkenin düşünen beyinlerine meşru ve kabullenebilir bir düzen biçiminde yansıtılabilirse, böyle bir sömürgeciliği dünyada hiçbir güç yıkamaz. İşte, Türk burjuva sömürgeciliğinin, Kürdistan'daki eğitim ve kültür politikasının özü ve peşinde koştuğu bu gerçektir. Bu politika sonucu, Kürdistan gençliği, tarihsel olarak oluşmuş, fakat kurumsal varlığına kavuşturulamadığından bodur kalmış, ulusal gelenek ve kültüründen uzaklaştırılmış, ulusun geleceğinden önemli oranda soyutlanmış. Türk burjuva düşüncesi ve sosyal ortamı içinde çekilmiş, aralarında en yetkinleri daha da inkarcılığa itilerek sömürgeciliğin kadroları haline getirilmiştir. Yaratılan bu karikatür tip ise, en modern bir kişilik veya model olarak topluma da sunulmakta ve benimsenmesi istenmektedir.

Yetersiz ve inkarcı bir eğitime tabi tutulan gençlik yığınları, iş ve yüksek okula gitme olanaklarından yoksun kılınarak, yarı asimile, yarı aydın-küçük burjuva olarak sokağa atılmaktadır. En dinamik yaşında işsiz ve eğitimsiz kalan gençlik yığınları bir

diğer yönden ülkesini terketmek zorunda bırakılmakta, Türkiye'ye, Ortadoğu'ya, Avrupa'ya gitmektedir. Türk sömürgeciliği gençliğin göçünü bir politika haline getirmiş, onları en tortu ekonomik ve sosyal faaliyetin en ucuz malzemesi haline getirmiştir. Ulus ve sınıf geçeğinden, geleceğine ilişkin politika yapmaktan uzaklaştırılan gençlik, sendika, sigorta ve benzeri ekonomik-sosyal haklardan da yoksun kılınarak en düşük işlerde en düşük ücretlerle çalıştırılmakta, lümpenlik koşullarına itilmekte, içki-kumar ve benzeri yoz burjuva alışkanlıkları içine çekilerek tüketilmektedir. Sömürgeciliğin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel-eğitim politikaları altında önemli oranda dönüşüme uğratılan Kürdistan gençliği, böylece her türlü karşı devrimci politikanın araçları haline de getirilmektedir.

Gençliğe uygulanan bu politikaların yanısıra dinsel, mezhepsel, yerel düşünce ve politikalar sistematik olarak dayatılmakta, bir de bu yönlü bölünmeye uğratılarak, sömürgeci ve feodal-komprador çıkarlar doğrultusunda kullanılmaktadır. Gençliğin, iş ve savaş malzemesi olarak ülkesinden kovulması o denli yüksek boyutlara vardırılmıştır ki, ülkemizin bazı alanlarında gençliği bulmak adeta bir sorun haline gelmiştir.

Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan gençliği üzerinde geliştirildiği ekonomik, siyasal, kültürel, sosyal politikaların en tehlikelisi ve tahrip edici olanlarından biri ordu kurumudur. Dünyanın çoğu sömürgeci gücü, sömürgeleştirdikleri halktan ordu kurmayı birçok "kayıda" bağlarken, Türk sömürgeciliği buna bile gerek duymamakta, emperyalist çıkarlarla bütünleşmiş sömürgeci ordusunun çoğunluğunu Kürdistan gençliğinden oluşturmaktadır. Dünyanın hemen hemen hiçbir halkında bu düzeyde görülmeyen ve hiçbir şekilde kabul edilmeyecek olan, kendi ulus ve ülkesine karşı düşmanın ordusunda yer alma ve bunu artık normal bir "işlem" olarak görme, halk ve ülke gerçekliğimize ve gençliğimize vurulan en büyük darbe olmaktadır. Türk sömürgeci ordusu, her yıl, Kürdistan gençliğinin en diri kesiminden yüzbinlercesini devşirmekte, bunları yalnız askeri amaçları için kullanmamakta, pasifikasyon, robotlaştırma ve asimilasyon yuvaları olan kışla kültüründen geçirmektedir. İnsanlığın kabul etmediği milisliğin bu resmi düzeyde sürdürülmesi olan gençliğin düşman ordusuna alınmasının önlenmesi halkımızın en temel sorunlarındandır.

Gençliğin geneli üzerinde uygulanan bu politikalar, çeşitli gençlik katmanlarına göre daha da derinleşmekte ve daha sistematik bir hal almaktadır. Köy gençliği her türlü haktan yoksun olarak, ucuz işe, orduya, milisliğe alınmakta, yığınsal olarak şehirlere-metropollere ucuz emekgücü ve mevsimlik işçi olarak sürülmektedir. İşçi gençlik, genel emekçi yığınları içinde en fazla ezilen ve sömürülen kesimi oluşturmaktadır. Aydın gençlik, asimilasyon yuvaları olan kültür-eğitim kurumlarının, yoz sosyal politikaların ve lümpenliğin malzemesi yapılmaktadır.

Sömürgeci ve feodal-komprador düzen tarafından tanınmaz hale getirilen Kürdistan gençliğinin devrimci-yurtsever potansiyeli ve talepleri çarpıtılarak, esas olarak sömürgeciliğin olanaklarına dayanarak, ulusal inkarcı sosyal-şoven ve reformist politikalara araç yapılarak geleceği tamamen karartılmak istenmektedir. Bilimsel sosyalizmi ve enternasyonalizmi çarpıtan ve özünden boşaltan Türk sosyal-şovenizminin yaptığı, sol'dan Kürdistan gençliğini, Türk sömürgeciliğinin ulusal imha politikasına perçinlemektir. Kürdistan küçük-burjuva reformculuğu, sömürgeciliğin eğitim tahribatı ve olanaklarına dayanarak, gençliğin yurtsever potansiyelini çarpıtarak önüne ulusal kurtuluşu değil, reformculuğu koymaktadır. Reformculuk, ancak ulusal bağımsızlık mücadelesi ve devrimi ile alınabilecek "demokratik ulusal eğitim", "ana dilde eğitim" vb. talepleri sömürgeci egemenlik altında özerklik ve reformist amaçlara indirgeyerek ve gençliğin mücadelesini bunlar uğruna mücadele ile sınırlamakta, gençliği ulusal kurtuluştan uzaklaştırmakta ve bu yolla sömürgeci köleliğe tabi kılmaktadır.

Emperyalizme bağımlı Türk burjuva sömürgeciliği ve feodal-komprador egemenlik altında gençliği açlık, yozlaşma, asimilasyon ve baskı dışında bekleyen bir gelecek yoktur. Gençliğin ulusal, sınıfsal; ekonomik, eğitim, kültürel vd. hayati sorunları diğer emekçi sınıf ve tabakaların sorunları ile bütünlük oluşuturur. Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan toplumu yaratılmadan, demokratik gelişme olanaklarına kavuşamaz. Ulusal kurtuluş ve halk demokrasisini hedeflemeyen hiçbir mücadele ve çözüm gençliği tatmin etmeyecek, sorunlarını çözemeyecektir. Çünkü, o, her şeyden önce bölünmüş, parçalanmış, ulusal kültür ve eğitim olanaklarından soyutlanmış, inkarcı bir eğitim, yoz bir sosyal ortam içine alınmış, kitlesel olarak sokağa atılmış, ülkesinden kovulmuş, halkına karşı konumlandırılmış, her türlü sömürgeci, ulusal-inkarcı, sosyal-şoven, otonom-reformist politikalara zemin yapılmıştır.

Halkımızın temel çelişkisi olan, ülkemiz üzerindeki sömürgeci ve feodal-komprador düzenin yıkılması; ekonomik, kültürel zenginliklerimiz, dilimiz, insanımız üzerindeki sömürgeci tahribatın sona erdirilmesi, feodalizmin tasfiye edilerek bağımsız ve demokratik bir toplumun kurulması; bütün emekçi sınıf ve tabakalar gibi Kürdistan gençliğinin de kurtuluş programıdır. Bu yüce amaç için ulusal kurtuluş siyaseti ve savaşının geliştirilmesi en çok da gençliğin sorunudur.

Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğin, ulusal kurtuluş mücadelesindeki yeri oldukça belirgindir. Gençlik, yığınsal olarak işçi ve köylü sınıflarıyla içiçedir. Devrimin temel gücü olan işçi-köylü ittifakının en diri özünü oluşturur. Devrimci-yurtsever aydın-gençlik yığınları işçi-köylü ittifakının birinci müttefikidir. Uzun ve tahrip edeci sömürgeci politikalar altında, halkımızın toplumsal yapısı adeta durdurulmuş, halk yığınları örgütsüz bırakılmış; sosyal, kültürel ve bilinç geriliği içinde tutulmakta, ulusal kurtuluş hareketinin öncüsü proletarya bile toplumun diğer kesimleri gibi bilinç ve örgütsel gerilik içinde bulunmakta; kendisi ve ulus için bir sınıf haline gelmesinin önünde ise yığınla engel bulunmaktadır. Bunlar, ulusal kurtuluş siyasetinin oluşturulması, bunun örgüt ve eyleme dönüştürülmesinde aydın-gençliğe tarihi belirgin bir rol kazandırır. Devrimci-yurtsever aydın-gençliğin Kürdistan ulusal kurtuluş siyasetini oluşturması kadar, geniş gençlik yığınlarının ulusal bağımsızlık örgütlenmesi ve savaşının öncü kadrosu, savaşçısı olmak ve devrimci-yurtsever bilinç, örgüt ve eylemi diğer emekçi yığınlara yaymak, onları ayağa kaldırmak görevi vardır. Gençliğin bu sorumluluk ve rolü süreklidir.

Birliklerin Çalışma Tarzı Üzerine

Çalışma tarzı; birliklerin siyasal stratejilerinden kaynaklanan örgütsel, politik eğitim, eylemsel vb. görevlerinin dönemsel planlanması ve bunların yürütülmesi ve uygulanması anlayışıdır. Bu nedenle, birlikler çalışma tarzlarını belirlerken, programlarında ifade edilen ulusal kurtuluşçu görevlerin dönemsel planlanmasını ve bunun gerçekleştirilmesini, bu amaçla içine girecekleri planlı uzun evrimli ve günlük çalışmayı alırlar.

Tanımından hareket edilse bile, çalışma tarzının, kocaman siyasal ilkeler bütünlüğünün dönem ve güne yoğunlaştırılması olduğu anlaşılır. Denebilir ki, amaç ne kadar doğru olsa bile, amaç doğrultusunda gelişme sağlamak, günlük çalışma yetkinliğinde, yani çalışma tarzı ustalığında yatmaktadır. Yine tanımdan hareket edecek olursak, devrimci-yurtsever çalışma tarzı bir yerde günlük üretkenlik sorunu olsa bile, bu plansız çalışma demek değildir. Günlük çalışma tarzı ne denli yetkin olsa bile, planlı bir faaliyetin parçası olarak yürütülmediği takdirde daralmaya, kendiliğindenciliğe düşmeye mahkumdur. Tersi durumda salt planlarla yetinmek de bürokrasicilik ve reformculuğu doğurur.

Birliklerin Çalışma Tarzında Önemli Bir Halka, Kitlelerin Ulusal Kurtuluşçu Bilinçle Donatılmasıdır

Sömürgeci ve feodal-komprador egemenlik altında Kürdistan kitlelerinin ileri bilincinden söz edilemez. Bilinç, doğrudan kitlelerin maddi yaşam koşullarıyla ilgili bir sorun olsa bile, kitleler kendi kendine ulusal kurtuluş bilincine varamazlar. İçinde bulundukları kötü üretim ve yaşam koşulları, kitleleri devrimci-yurtsever düşünceye açık duruma getirir. Ancak, devrimci-yurtsever bilinç, örgütlü bilinçtir. Dışarıdan, örgütlü güçler tarafından kitlelere taşırılmak, onların maddi yaşam koşullarıyla bütünleştirilmek zorundadır.

Bir yandan yüzyılların birikimi olan feodal-aşiretçi gelenek ve düşüncesi, bundan kaynaklanan mezhep sapkınlıkları; sömürgeci burjuvazinin başta eğitim kurumları olmak üzere, bütün kurumlarıyla sistematik olarak uyguladığı inkarcı burjuva düşüncesi, emperyalist kültür, sosyal-şovenizmin ulusal inkarcı ve Kürdistan reformcu küçükburjuvazinin dayattığı teslimiyetçi düşüncelere karşı kitleleri ulusal kurtuluş bilinciyle donatmak; örgütlü olmak zorundadır.

Nitekim, bugün varılan ileri ulusal kurtuluş bilinci, on yılı aşkın örgütlü ulusal kurtuluş mücadelesinin ürünü olmuştur. Birlikler bu ileri kazanıma dayanarak, kitleleri sömürgeci, feodal-aşiretçi, sosyal-şoven, otonom ve reformist milliyeçilerin etkisinden kurtarmayı, kitleleri eğitme de temel kıstas olarak almalıdırlar.

Ulusal kurtuluş bilinci, ulusal kurtuluş eylemi içindir. Bilinç, örgüt ve eylem bir bütün olarak alınmalıdır. Siyasal eylemden yoksun bilinç, soyut bilinçtir. En güçlü kitle eğitimi, örgütlü siyasal eylem içinde edinilir.

Politikaları konusunda kitleleri eğitmeyen, düşman ve işbirlikçi politikaların ideolojik, örgütsel karakter ve pratikleri konusunda kitlelerini bilinçlendirmeyen, kitleler içindeki feodal-aşiretçi etkilerden kaynaklanan yerel, idealist-mezhepçi vb. suni ayrımlara karşı kitleleri sistematik eğitmeyen, politikaları ve pratiği konusunda kitlelerin bilinçli eleştiri ve görüşlerini alamayan bir birlik çalışması fazla ilerletilemez.

Özellikle kitleleri kazanma ve siyasal eyleme kaldırmada ikna ve eğitim temel alınmalıdır.

Her birlik yönetimi ve her düzeydeki organı işçi, gençlik, kadın, aydın vb. kitlelerini ulusal kurtuluş örgütlenmesi ve savaşı, ülke tarihi, mücadelenin güncel örgütsel sorunları, her türlü düşman ve işbirlikçi politikalar konusunda sistematik eğitilebilmelidir. Unutulmamalıdır ki, kitle bilincine dayanan örgüt ve siyasal eylem yenilmezdir.

Birlikler raporlar, programlar, karar taslakları bütünlüğünü tüm yurtsever kitlelerine yaymalı, sistematik yazılı ve sözlü eğitim araçları oluşturabilmelidirler. Bilinçlenme; örgüt çalışması ve siyasal ulusal kurtuluş eylemi üzerinde yoğunlaşmalıdır. Her birlik ve her düzeydeki organı, kitlelerini planlı eğitmeli, bu amaçla eğitim taslak, plan ve broşürlerine varmalıdır. Koşullar ne olursa olsun, eğitimin araçları oluşturulabilmelidir. Sadece sömürgecilik ve işbirlikçilerinin günlük ideolojik-politik saldırı ve propagandalarını aşmak için değil, topyekün kitle eylemine varmanın temel koşulu, kitle bilincidir.

Birlikler, Güçlü Politik Etkinlik İçinde Olmalıdırlar

Birlikler, siyasal cephe örgütleridir. Yığınları ulusal kurtuluş mücadelesine kaldırmayı hedeflerler. Bu nedenle birlikler, çalışmalarının özüne Kürdistan ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi devriminin güçlendirilmesini alırlar.

Bir halkın kutsal hakkı, onun bağımsız örgütlenme ve özgür toplum olma hakkı olduğuna göre; birliklerin, sömürgeci politikalar sonucu dünyanın her tarafındaki işçi, kadın, gençlik, aydın vb. yurtsever kitlelerle ilişkiye geçmek, onları kazanmak, örgütlemek, güçlerini ulusal kurtuluşa kanalize etmek görevleri vardır.

Birlikler, Kürdistan devriminin Ortadoğu ve dünya devriminin aktif bir parçası olduğu gerçeğinden hareketle, bölge ve uluslararası alanda ittifak ve dayanışma çalışmalarını örgütlerler. Her birlik, Cephenin siyasal ittifakları doğrultusunda bölgesel ve uluslararası platformlarda kendi birliğini temsil etmek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesini duyurmak, Türk sömürgeciliğini ve işbirlikçilerini teşhir etmek; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine destek sağlamak için sistematik çalışmalar içinde olmalıdırlar. Birlikler bu amaçla yazılı döküman ve araçların yanında, eylemsel pratik içinde de olmalıdırlar.

Her birlik ve birlik organı çalışmalarını planlarken, politik faaliyetinin bu yönünü de planlamalı ve mutlaka gerçekleştirebilmelidir.

Birlikler, politik faaliyetlerinin bir önemli alanı olarak da Türkiye sosyal-şovenizmi ve Kürdistan reformcu küçükburjuva politikacılığı ve bun-

Devamı 20. sayfada

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini Yenen Adam...

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Berxwedan: *Bu durumda, subaylar askerleri cesaretlendirmek için neler yaparlar, onları mükafatlandırırlar mı?*

Rüstem Amca: Asker hududa verildiğinde, öncesinde kendilerine cesaretlendirici nutuklar atılır. Sınırdan kaçakçıların, eşkıyanın ve devrimcilerin geçtiği belirtilir. Onları vurma veya yakalama durumunda, mükafatların verileceği bildirilir. En az bir ay fazladan izin yapabilecekleri söylenir kendilerine. Ama tüm bu vaadler çare olamamakta, askerin korkusunu gidermemektedir. Asker para değil, canını korumak istemektedir. Zorunlu olmadıkça çatışmaya girmekten yana değildir. Bu askerin Kürtleri sevdiğinden değil, inançsızlığındandır. Yoksa yeri geldiğinde, hepsi vahşette yarışır.

Tüm bu durumları bilen subaylar da, askere baskı yaparlar. Mevzi ve pusularına baskınlar yaparlar, denetleme adı altında. Görevini yapmadığına inandıkları askeri dayağa yatırırlar. Hatta bazen askeri de jip arkasında sürükledikleri olmuştur... Bir askeri pusuda uyurken yakaladıklarında başına gelmedik iş bırakılmamakta. Diğerlerine ibret olması için, görülmemiş ceza yöntemleri uygularlar. Ne pahasına olursa olsun, devrimcilerden kokmamalarını sağlamak isterler. En azından devrimcilerin yarısı kadar direnişçi olmalarını arzularlar... Sonuç yine de nafile!

Tek tek düzeyde Kürt, sınıra verilir. Sayısal olarak çok azdır bunlar. Devrimcilerle işbirliği yapacaklarından korkuyorlar. Genellikle, gelenler, iyi uşak olan azgın unsurlardır. Zaten çatışmanın başını yürütenler de, bunlardan seçilmiştir. Halkına ihanet beyinlerine kazılmıştır... Türk asıllı olanların önemli bir bölümü

"... Ve hududu geçmek isteyenler olağanüstü cesaretin temsilcileri olanlardır. Korku nedir bilmeyen yiğit insanlardır. Korkusu olanların işi yoktur burada. Zira herşeyi göze alanlar ancak hududu geçmeye yeltenir. Ölebileceğini de peşinen bilir. Düşmanın üzerine yürüyen kişidir. Savaşa giden kişidir..."

bazen havaya ateş ederken, bu tipler kendilerini öne atarlar. Bunlar da Kürt olduklardan, öldüklerinde Türk devleti, üzüleceğine sevinir. Bu unsurların önemli bir bölümü, ihanetlerinin karşılığı olarak devrimciler tarafından cezalandırılmıştır. Fakat yine de burada, "Kürdü Kürde vurdurtma" politikasını Türk devletinin gerçekleştirmekte olduğunu söylemek isterim. Yani, bu politika Türk devletince her alanda uygulanmaktadır demek istiyorum.

Berxwedan: *Huduttaki komutanlar ticaret yapıyorlar mı? Para, rüşvet alıyorlar mı?*

Rüstem Amca: Hudut komutanları genellikle teğmen ve başçavuşlardır. Her birinin sivil ihbarcılardan kendilerine bağlı adamları vardır. Veya, onlarla kaçakçılar arasındaki ilişkileri sağlayanları vardır. Yüklüce rüşvet alırlar, bazen de kendi denetimlerinde kaçakçılığı örgütlerler, bolca para edinirler. Kaçakçılığı direkt yapanları da az değildir. Emirlerinde bulunan askerleri de bunun için rahatça kullanabilmekteler. Bunlar kendi ticaretlerini yaparken, devrimcilere göz yumdukları da anlaşılmamalıdır tabii. Hatta bir devrimci yakalamak için leş kargaları gibi pusudalar, çırpınıp dururlar. Çünkü devrimciler bir anlamda ticaretlerine de mani olmaktadırlar. Zengin olup, geri dönenlerin sayısı az değildir.

Aldıkları paralar milyonları aşar. Kaçakçıların temel ortaklarıdır. Esas vurgunu bu Türk subayları yapar.

Berxwedan: *Huduttan geçilirken neler hissedilir. Örneğin hududa vuran kişi sadece kaçakçı mıdır? Türk devleti öyle değerlendiriyor.*

Rüstem Amca: Şimdi Türk devleti de kesin bilmektedir ki, artık kaçakçılar değil, devrimcilerdir hududu geçenler. Zaten belli bir inancın, davanın adamı olamayanlar, bu koşullarda hududu geçmez. Ve hududu geçmek isteyenler, olağanüstü cesaretin temsilcileri olanlardır. Korku nedir bilmeyen yiğit insanlardır. Korkusu olanların işi de yoktur burada. Zira herşeyi göze alanlar ancak hududu geçmeye yeltenir. Ölebileceğini de peşinen bilir. Düşmanın üzerine yürüyen kişidir. Savaşa giden kişidir. Hazırlıklarını da bu gerçeğe uygun olarak yapmıştır.

Kürt halkının kurtuluşu uğruna mücadele eden devrimci ve yurtseverler, kutsal davalarını takip etmekteler. Gönülleri kurtuluşun imanıyla doludur. Halkının sevgisiyle bezenmiştir. Sonuna kadar cefakar ve inançlıdır. Vatanın kendilerini beklediğini bilir ve bu topraklarda devletini kurmaya koşar canla başla...

Vatan sevgisini kalbinde taşımayan, ulusuna bağlı olmayan kişinin ne işi olabilir ki bu ateş çemberinde?

"... Ölümden korkma diye birşey hissedilirse, baştan beri bozguna uğranılmış demektir. Hedefe ulaşma arzusu ön planda olmalı. Kürdistan'ı kucaklamaya koşulduğu bilinmeli..."

Ayrıca Türk devleti hududu geçenlerin ne amaçla geçtiklerini çok iyi bilir. Bu nedenle, o da savaşa hazır durumdadır. Yakalamak için yüklüce tedbirler almıştır. Devrimciler de bunu bilir, hazırlığını yapar, öyle geçerler hududu.

Hudut geçişinde iyi silahlanmış olmak zorunludur. Bolca mermiye sahip olmak gerekir. En önemlisi de cesaretle donanmış olmak gerekiyor. Yurtseverliği gönüle kazmak lazım. Davanın tanıyıcısı olmak önemlidir. Ancak tüm bunlar yine de yetmez. Alınan tedbirler gerçekten çok sıkıdır. Öyleyse, donanım dikkat edilmesi gereken bir husus olmak zorundadır. İyi kılavuzlar olmalıdır. Taktik, yetenek ve askeri beceri de ön planda olmalı.

Ölümden korkma diye birşey hissedilirse, baştan beri bozguna uğranılmış demektir. Hedefe ulaşma arzusu ön planda olmalı. Kürdistan'ı kucaklamaya koşulduğu bilinmeli. Devrimcilerdir tabii, tüm bunları temsil edenler. İstedikleri tek şey, bu mazlum halkı sömürgecilerin baskısından kurtarmaktır.

Askerin durumu ise bunun zıttıdır. Hiçbir amacı yoktur, sadece canını kurtarmak ister.

Berxwedan: *Ne kadar zamandır huduta vuruyorsunuz. Muhtemelen kaç defa sınırı geçtiniz?*

Rüstem Amca: Saymak mümkün değil. Çok sefer oldu. Hatırlayabilme durumunda değilim. 1957 yılından beri hudutla olan ilişkilerim hiç kesilmedi. 6 yılım da hapiste geçmiştir. Bunun dışında hep huduttaydım. Yaşamımı orada sürdürdüm. Huduttaki her gelişmeden bilgi sahibi oldum.

Berxwedan: *Ne kadar insanımız hudutta katledilmiştir, sakatlanmıştır. Bu konuda birşeyler diyebilir misiniz?*

Rüstem Amca: Ölü ve yaralı sayısı çok yüksektir. Katledilen birçok insanı şahsen tanıyordum. Mayınlara basan ve yaşamını yitirenlerin sayısı kabarıktır. Sınır boylarındaki köylerin her birinde, ayağı, eli kesik, sakat kalmış 5-6 insan vardır. Mayın çıkarmak isterken yaralanan insanların da sayısı az değildir.

Hudutta biri ölmeyip de yaralansa ve Türk devletinin eline geçerse, onu mutlaka öldürürler gizliden. Bu mümkün olmadığı taktirde ancak, onu doktora götürürler ve hapishaneye atarlar. Belirttiğim gibi genellikle öldürürler insanlarımızı. Şimdi ise hudutta, karşılarında devrimciler var. Devrimcileri öldürüyorlar. Bazen bilgi almak için sağ ele geçirmeye çalıştılar, ancak bilgi alamadıklarından hemen katletmektedirler.

"... Kürdün düşmanları topraklarımızı parçalamışlar, keyfince sınırlar çizmişler. Halkımızı esarete mahkûm etmek, yok etmek istiyorlar. Halkımızın saydığı değerlere saldırıyorlar. Namusa el atıyorlar. Kızlarımız, kadınlarımız namusumuzdur ama, en büyük namus vatan topraklarıdır bu savaşta. Eğer toprağımız kirletilmişse, düşman askerinin pis çizmeleri altında zaten bir şeyimiz kalmamıştır arta kalan. Ne zamanki bu sınırları kaldırdık ve vatanı kurtuluşa götürdük, o zaman da kimse bize kölelik muamelesi yapamaz artık..."

Berxwedan: *Bu bir savaş değil midir?*

Rüstem Amca: Bundan büyük savaş mı olur? Elbetteki bu bir savaştır. zaten hudut geçişleri de mevcut savaşın sadece belli bir yönüdür. Savaşın bir cephesi de sınırlardır.

Kurtulacak ulusun, kurulacak devletin bir parça savaşı da en yoğunca sınırlar üzerinde gerçekleşiyor. Kürdün düşmanları topraklarımızı parçalamışlar, keyfince sınırlar çizmişler. Halkımızı esarete mahkûm etmek, yok etmek istiyorlar. Halkımızın saydığı değerlere saldırıyorlar. Namusa el atıyorlar. Kızlarımız, kadınlarımız namusumuzdur ama, en büyük namus vatan topraklarıdır bu savaşta. Eğer toprağımız kirletilmişse, düşman askerinin pis çizmeleri altında zaten bir şeyimiz kalmamıştır arta kalan. Ne zamanki bu sınırları kaldırdık ve vatanı kurtuluşa götürdük, o zaman da kimse bize kölelik muamelesi yapamaz artık.

Berxwedan: *İnsanlarımız bu önlemlere tahammül edebilirler mi?*

Rüstem Amca: Şunu peşinen söyleyeyim: Mümkün olduğunca, Türk devleti insanlarımızı katletmek isteyecektir. En olmadık vahşeti gerçekleştirecektir. Kürt halkının gözü de yeterince korkutulmuştur geçmişte.

Ama Türk devleti bu sayfanın kapanmakta olduğunu görüyor, zincirlerin boşaldığını izliyor. Bu nedenle vahşetini ayyuka çıkaracaktır uyanmayı kırmak için.

Ama halkımız boyun eğmeyecektir. Direniş kabarıyor. Korku perdesi kalkıyor. Ve insanlarımız direniş yolunu, biricik yol olarak kendine bayrak ediyor. Herkes elinden geleni yapmaya koşuyor. Bir yarıştır gelişiyor halkımız arasında ve ulusal bilinç mücadele meydanlarında pratiğini sergiliyor. Bazıları silah temin ediyor, bazıları oğlunu-kızını katıyor mücadeleye, bazıları değişik yardımda bulunuyor. İnsanlarımız birbirine mücadeleyi anlatıyor, birbirini aydınlatmaya çalışıyor. Halkımız şimdi bunu çok iyi biliyor ki, kurtuluş sağlanmayıncaya kadar, rahat yüzü göremeyecektir. Bu bilinçle ayağa kalkıyor ve devrimcilere bizzat katılıyor.

Berxwedan: *Düşman sizi yakalamak için neler yapıyor?*

Rüstem Amca: Beni yakalayabilmek için düşman çeşitli yollara başvurmuştur. Kiralık adamlarını peşime salmıştır. Başıma yüklü paralar koymuştur. Tanıdık ve dostları beni ihbar etmeye, yakalatmaya zorlamıştır.

Yüzlerce defa evime baskınlar düzenledi. Tüm aile fertleri baskı altına alındı, işkence edildi. Akrabalarım köy meydanında çırıl-çıplak edilerek falakaya yatırıldı. Aynı uygulamaları başta köy muhtarı olmak üzere, tüm köylülere de reva gördüler.

Çeşitli defalar ihbar de edildim. Geçtiğim yerlerde pusu kurdular bana. Köyümüzü geceleri defalarca sardılar. Çocuklarımı yakalayıp bazen götürdüler. Kötü şekilde dövdüler. Bazen 2 aydan fazla tutukladılar.

Bir seferinde Aradê de bulunan bir üsteğmen, yanıma 2 adamı beni hudutta vurdurtmak için sızdırmıştı. Becermeleri halinde kendilerine yüklü para vaad edilmişti. Ama adamlar pişmanlık duyarak bunu yapmadılar ve durumu bana açıkladılar. Aradan zaman geçti bunlar tutuklandı. Elleri kolları bağlanarak gün boyu işkence edildi-

Devamı 19. sayfada

Türk Sömürgeci Basınında
IKDP-Türk Sömürgeciliğinin Cilveleşmesi Neyin Göstergesidir?

1984 15 Ağustos Atılımı gerçekleştiğinde, Türk sömürgeci yetkilileri var güçleriyle PKK'nin Barzanilerce desteklendiğini, güçlerini onlardan aldığını, onların alanlarında üslendiğini vb. propagandalarla, gerçeği çarpıtmayı, güçsüzlüğünü gizlemeyi hedefledi.

Şimdi ise, Türk devlet yetkilileri ve basını tam tersini yapıyor. MİT olduklarından şüphe duyulmayan sömürgeci basın yetkilileri, I-KDP, YNK, İ-KDP vb. feodal-aşiretçi, burjuva güçlerin alanlarında, Paris, Londra ve Washington'daki karargahlarında cirit atıyor; bunların demeçleri ve röportajları Türk sömürgeci basını süslüyor. Öyle ki bilmeyen, Türk sömürgeci-faşist devletini Kürt halkının dostu sayacak, ya da Türk sömürgeciliği ile bu güçler arasında gerçekten ilişkiyi aşan bir uyum ve ittifakın sözkonusu olabileceği kuşkusunu uyandırmaktadır.

Denebilir ki Türk basını, propaganda yapıyor. Bu güçler, PKK ve Kürt halkı aleyhine demeçler vermiyor, Türk devletini övmüyorlar. Eğer durum buysa, bu güçlerin Türk basınını yalanlamaları gerekir. Radyoları ve dergileri vardır. Basın toplantıları yapma olanakları vardır.

Fakat, bu denli açık davranmıyorlar. Bir yandan Türk sömürgeci basın yayınlarına karşı bir şey yapmazlarken, diğer yandan yurtsever kitlelere, "Biz böyle demeçler vermedik" diyerek bir ikiyüzlülük sergilemektedirler.

Türk sömürgeci basına verilen demeçlerin altında yatan gerçekler nelerdir?

I-KDP'nin baştan beri Türk sömürgeciliğine karşı bir tutumu yoktur. Tam aksine uyumu vardır. Tarihinin hiçbir döneminde Türk egemenliğinin şu ya da bu şekilde Kürt halkının çıkarlarıyla uyuşan bir tutumu yoktur ve olamaz da. Biraz tarih bilgisi olanlar, Kürdistan sorununun önündeki temel engelin Türk burjuva sömürgeciliği olduğunu görür. 1921 Ankara, 1926 Bağdat ve 1937 Sadabad antlaşmaları sadece Kuzey-Batı Kürdistan'ın statüsü üzerine değil, tüm Kürdistan'ın köle statüsü üzerine olan antlaşma ve ittifaklardır.

Günümüzde de, Irak sömürgeciliğine en büyük desteği veren, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı askeri anlaşmalar imzalayan ve hayata geçiren Türk sömürgeciliğidir. 1983'te zorlanan Saddam diktatörlüğü, bugünkünden geniş bir otonomiyi YNK'ye vermeye yanaşıyordu. Bu gelişmeyi önleyen doğrudan Türk devleti oldu.

Ama I-KDP, Türk devletine karşı politikasız oldu. 1961-78 döneminde en yakın ilişki içinde oldu. M. Barzani, *"Türk askerine mermi sıkan bana sıkar"* sözlerinin sahibidir. Basit cümlelerle aktardığımız bu gerçek, otonomiyi hedefleyen aşiretçi önderliğin ideolojik-politik tutarsızlığını ve pratik çıkmazını ifade ediyordu.

Aynı dönem, Kuzey-Batı Kürdistan'daki kompradorlaşmaya bağlı olarak T-KDP önemli oranda MİT'in denetimine geçer. Bu gelişmeyle Türk devletinin I-KDP üzerindeki etkinliği daha artar. Hakkari, Van ağalarının çoğu Türk MİT'nin birer parçası haline gelirler. I-KDP bunu bilir ve meşru görür. Aynı dönemde ABD emperyalizmi ve İran Şahlık rejimi ile uyduluk ilişkileri içinde olduğundan MİT'le de içli dışlı olmada bir sakınca görülmez.

Böylesi içiçeliğin ürünü olarak, I-KDP hattını milliyetçi görme yanılgısı içinde olan Sait Kırmızıtoprak ve Sait Elçi; MİT'in direktifleri doğrultusunda T-KDP vasıtasıyla I-KDP yöneticileri tarafından katledilir. Katillerin bir kısmı halen I-KDP'nin önemli mevkilerini işgal ederler.

I-KDP yönetimi, siyasal strateji ve ittifaklarındaki çıkmazın ürünü olarak 1961-75 direnişini dağıtır. Direnişin yenilmesi siyasaldır. Yenilginin nedeni tümüyle I-KDP'nin sorumluluğundadır.

Türk sömürgeciliği, Güney Kürdistan potansiyelinin kontrolünden çıkmaması için Sami Abdurrahman'ın 1978'e kadar Habur boylarında üslenmesine göz yumdu. Sami Abdurrahman'ın işbirlikçileri de Türk karakollarınca yönetilen Jirkan ağaları Hacı Dırbas, Şexmus Kerevan ile Çukurca-Pinyaniş ağası Macit vb. oldu. Bunlar alanlarında MİT ve I-KDP'ye bağlı birer komplocu çete ve savaş ağası olarak örgütlendiler. Bu iblis ağaların her biri I-KDP tarafından yurtseverliğin önderleri olarak gösteriliyordu.

1978'de, 700 civarında YNK savaşçısını bu unsurlar katletti. Yine KUK, Sami Abdurrahman tarafından MİT'in bir parçası haline gelen T-KDP'nin bir fonksiyonu olarak örgütlendirildi. 1979-80'de KUK'un PKK kadro ve savaşçılarına yönelik saldırılarının ardında açık olarak Türk MİT'i ve bu güçler bulunmaktaydı.

Barzaniler tekrar işbaşında

İran-Irak savaşı, Güney Kürdistan'da boşluk yaratmıştı. Halkın yurtsever direnme istemleri artmıştı. S. Abdurrahman, artık bu potansiyeli kontrol edemezdi. Bir yerde rolü bitmişti. Ayrıca, yeni İran yönetiminin, Irak devletine karşı Güney Kürdistan potansiyeline ihtiyacı vardı. Barzani'nin çocukları bu rolle tekrar devreye sokuldular. I-KDP tarihten ders almadı. Değişik dönemde de olsa İran yönetiminin taktik uzantısı olmaktan kurtulamadı. Bir yerde savaş halindeki İran'ın Güney Kürdistan ve Irak muhalefetini denetleme aracı oldu. Gerçekten I-KDP'nin geliştirdiği bütün cepheleşmeler bu amaca yönelik oldular. IKP vb. güçler ise I-KDP ile cephe ilişkileri içinde İran yönetiminin ikinci elden uzantıları olmaktan kurtulamadılar.

Milliyet, Kuzey Irak'ta Dr. Sait Ahmet Barzani ile

"Türkiye'ye dos[t] PKK'ya düşman[ı]"

Rafet BALLI

Hakkari'de Barzani-PKK rekabeti

Irak Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) Kuzey Irak'ın doğal bir uzantısı saydığı Hakkâri'de diğer Kürt gruplarının örgütlenmesine izin vermiyordu. Şimdi büyük ölçüde güç kaybetmiş olan Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi de bunu kabul ediyordu

HAKKARİ'de bugün biri açık, diğeri altan alta, iki mücadele sürüyor. PKK'nın devlete karşı yürüttüğü hareket açıkta cereyan ediyor. Barzanilerin Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ile PKK arasında 2 yıldır giderek artan rekabet ise, şimdilik pek dikkati çekmeyen gizli bir çekişme halinde gidiyor.

PKK sızm...

...yeni Türk tutum...

Barzani'ye baskı

Rafet BALLI

Sömürgeci Türk basınının piyonlarından biri: Dr. Sait Barzani, yıllardır Şemdinli hudutunda. Düşmana tek mermi sıkmamıştır. Tüccardır. Ticaret ortakları Türk karakolları, ajanlar ve Saddam'ın çeteleridir. Bu nedenle hiç saldırıya uğramaz. Doktorluk ünvanını da Şemdinli'de yoksul köylülerin katır ve davarlarını çalma hünerinden ve komploculuk hünerinden dolayı almıştır...

IKDP-PKK ilişkileri

1982'ye gelindiğinde I-KDP, YNK öncülüğündeki, aralarında TKSP, DDKD, KUK, Ala Rızgari, I-KSP vb. güçlerin ciddi ablukası ile karşı karşıya bulunuyordu. Benzer şekilde bu güçler, PKK'ye de saldırıyorlardı. Dönemin koşulları ittifak ve dayanışmaları zorluyordu. PKK'nin bu yönlü yoğun çalışmaları vardı. PKK, I-KDP ile taktik ittifaka girdi. İttifak yanılgı değil, isabetli ve doğruydu. Hem halkın talebiydi, hem de PKK'ye geniş manevra, üslenme ve Güney Kürdistan kitleleriyle temas olanağı verdi. İttifakın ilkeleri net, açık ve halkımızın taleplerine denk düşüyordu.

I-KDP'de az bir yurtseverlik olsa ve ittifakın koşullarına yüzde bir bile uyabilseydi, ittifakın halkımızın ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesine hizmet etme şansı çok daha fazla olurdu.

I-KDP, feodal kurnazlık, komploculuk ve olanaklarına dayanarak proletarya hattına karşı tasfiyeci planlar içinde oldu. I-KDP yöneticilerine göre, kendileri "Kürdistan krallarıydı." Başkalarının uydusu olduklarına bakmadan herkese uyduluk ve bağımlılık dayattılar. Bu anlayış doğrultusunda sinsi komplolar içinde oldular. Dr. Cercis adlı karanlık unsur, daha 1982 sonbaharında PKK'nin atılımını önlemek için 8 PKK kadrosunun şehit olmasına yol açan Hezil komplosunda rol oynadı. IKP'nin tasfiyeci ve komplocu planlarına ve saldırılarına destek oldu. Bir türlü ittifak koşullarına uyamadı. Tam aksine, "aman dikkat edin, Türk askerleri burada olduğunuzu görmesin", "içimizde ajanları var, PKK'li olduğunuz anlaşılmasın" vb. dayatmalarla bir yandan teslimiyeti dayatırken, diğer yandan gizlice Türk MİT ve ordu yetkilileriyle görüşüyor, birtakım sözler veriyorlardı.

Nitekim, 1983 Mayıs'ın Türk ordusunun saldırı girişimine karşı I-KDP'nin aldığı tavır öğreticidir. I-KDP sorumluları tek kurşun sıkmadan, açık olarak Türk subayları ile görüşüp, sınırdaki bütün kamp ve köyleri boşalttılar. Alanın I-KDP sorumlusu (Dr. Cercis), *"Direnmemek için yönetimlerinden emir geldiğini ve her kim bize diren diyorsa, o Kürdistan'ın düşmanıdır"* diyecek kadar şaşkınlaşıyordu...

15 Ağustos 1984 Atılımı I-KDP'nin bütün hünerlerini ortaya serdi

Atılım, Güney Kürdistan halkı ve peşmergelerini sevinç içinde bırakırken, I-KDP sorumlularını korku histerisi tuttu. I-KDP şunları dayattı: *"Sınırdan şu kadar km içeriye kadar Hakkari, Van, Siirt ve Ağrı'da eylem yapmayın, IKP'yi teşhir etmeyin; içinizdeki tasfiyeciliğe yaşam hakkı tanıyın"* vb.

Çok açık olarak bu istemler ancak Türk Genelkurmaylığının istemleri olabilirdi ve I-KDP yetkilileri çok açık olarak başkasının istemlerini dayatıyorlardı.

I-KDP yönetimi bununla da kalmadı. Zaxo, Amadiye vb. yerlerindeki bütün komitelerinin bileşimini değiştirdi. Yüzlerce aydını görevden aldı. Çoğunu sorguya çekti. PKK'yi açıktan destekleyenleri tehdit etti. I-KDP yönetimi bir yandan IKP ile komplo hazırlıkları içinde olurken; diğer yandan Türk ordu yetkilileriyle görüşmeye oturdular. 1984 Ekim'inde [illegible]'de Dr. Cercis, Türk MİT [illegible]tkilileriyle görüştü. I-KDP yetkilileri görüşme masasına hep MİT'in dayatmalarıyla git[illegible]

Bu görüşmele[illegible] sunda Dr. Cercis, Aralı[illegible]'te Lak-1 alanına yollandı. 1985 baharında Ferit Melen devreye girdi. Mardin, Diyarbakır vb. yerlerden toplanmış MİT mensubu eski T-KDP'liler, İran'a I-KDP yönetimine yollandılar. Aynı dönemde Yüksekova ağaları Zeydanlar, I-KDP yönetimiyle konuştu. Ardından Van, Hakkari Ertuş aşiret reisleriyle toplantılar yapıldı ve bu toplantılar ardından ağalar çeteleşmeye ve silahlanmaya başladılar. Böylece I-KDP otonomi hattıyla Güney Kürdistan'daki çeteciliğe kaynak olduğu gibi, Kuzey-Batı Kürdistan'daki çeteciliğe de önemli bir dayanak oldu.

I-KDP doğrudan komplolara başvuruyor

I-KDP yönetimi, 1985 bahar IKP komplosunda ciddi rol oynadı. Sınırda karakol adı altında, Kürdistanlılık ve direnişçilikle alakası olmayan, I-KDP'den çok Türk karakollarına bağlı ajan-tüccar ağalardan sınır denetleme müfrezeleri oluşturdu. Bu komplocu güçler açık olarak PKK savaşçılarına karşı konumlanıyordu.

Nitekim bu güçler, 1985 Ağustos'unda Hamit AVCI'yı şehit ettiler. Birçok yurtsever yanısıra, 1987 Haziran'ında Vahit ERDEM adlı ARGK savaşçısını Şemdinli'de Türk ordusuna teslim ettiler. İhbar ve ajanlık raporları bunun dışındadır.

Kendi halkını düşmanına peşkeş çektiren, düşmanın istemiyle devrimcileri katleden bir gücün yurtseverlikle alakası olabilir mi?

Güney ve Kuzey Kürdistan yurtsever kitleleri I-KDP'nin işbirlikçi hünerlerini görüyor ve lanet okuyor. I-KDP'nin en büyük korkusu da bu noktada toplanıyor. Ulusal bağımsızlık hattı ve pratiğinin gittikçe daha fazla Güney Kürdistan kitlelerini ve peşmergeleri sarmasından korkuyor.

Kazanan kim oldu?

I-KDP, yıllarca Güney Kürdistan potansiyelini tüketti. İç çatışmalarla savaşçı gücünü kırdı. Kırk yıldır, sömürgeci güçlerin taktik uzantısı olmaktan kurtulamadı. Cephelerin gerekli olduğu dönemlerde ayrılık ve çatışmaları dayattı. Kürdistan'ı bölge ge-

Devamı 18. sayfada

Aquino rejimi, Marcos'laşıyor; siyasal kitle muhalefeti artıyor; silahlı gerilla mücadelesi boyutlanıyor

Filipinler Kaynıyor

Olayların kısa tarihçesi

300.000 km²lik 7103 adadan oluşan ülke, 57,8 milyon nüfusu barındırmaktadır. Madenler bakımından zengin olan ülkenin en önemli özelliği, stratejik coğrafik konumudur. Filipinler tarihi, sömürgecilik tarihidir.

1521'de Portekizliler adaya hakim olurlar. 1564-1898 arası uzun dönemde İspanyollar adaya hakim olurlar. Bu tarihle, 20 milyon dolar karşılığında, ABD adanın yeni efendisi olur. 1939-45 arasında Japon emperyalistleri, bazı adaları ele geçirip kukla bir yönetim oluşturmasına rağmen, bu işgal kalıcı olamaz. 1946'da ABD, adaya biçimsel bağımsızlık tanır. Gerçekte Filipinler, ABD emperyalizminin bir yeni-sömürge karakolu olur.

Filipin halkı, yabancı işgale karşı hep direndi. 1896'daki büyük ayaklanmalarda binlerce insan öldürüldü. Filipinler Komünist Partisi (FKP), 1930'-da kuruldu. 1934'te Filipin Sosyalist Partisi (FSP) ile birleşti. Etkin bir siyasal faaliyet yürütmesine rağmen, hep stratejik hatalarla hareket etti. FKP, Japon işgaline karşı Anti-Japon Halk Ordusu'nu (HUKBALAP) örgütlemesine rağmen, ABD'ye karşı savaşı geliştiremedi. 1950'lerde FKP ve HUKBALAP tasfiye noktasına geldiler.

Filipinler, Vietnam savaşında ABD'ye karakol rolü oynadı. Filipin ordusu ve Philcag ile Phiccon adı altında özel birlikler Vietnam'da savaştırıldı.

Filipin demokrasisi kuruluyor

1965'te, ABD'nin kuklası Marcos devlet başkanı olur. Marcos, başkanı olduğu "Yeni Toplum Partisi" ile diktatörlük kurar. Bir nevi parlamenter rejim kurulur. Gerçekte, yönetim ABD'nin elindedir. Özellikle de Pentagon ve CIA, Filipinleri yönetmektedir. ABD'nin etkisi her alandadır. Filipinler ordusu, ABD'nin bir piyonudur. Ordu generalleri, toprak sahipleri ve işbirlikçi burjuvazinin ABD'ye bağlı tepedeki diktatörlüğü altında dünyanın ilginç diktatörlüğü kurulur. Toplum, sadece ekonomik değil; sosyal, kültürel ve ahlaksal çöküntüyü de yaşar.

Marcos diktatörlüğü, aralarında liberal burjuvazi, orta kesimler, köylülük, işçi sınıfı, dinsel ve milliyetsel azınlıklar olmak üzere, geniş kesimlerin muhalefetine yol açar.

1968'de FKP tekrar örgütlenir. FKP, 1969'da Yeni Halk Ordusu'nu (NPA) kurar. NPA, köylülükten büyük destek görür. Kısa sürede ülkenin beşte birini denetler.

Marcos kaçıyor, Filipinler'de yeni perde açılıyor

Gelişmeler, ABD emperyalizmini ürkütür. İran, Nikaragua vd. örnekler vardır. Corazon Cojuangco Aquino devreye sokulur. Aquino'nun devreye sokulmasındaki amaç belliydi: Marcos yönetimi gelişmeleri durduramıyordu. Ülke, ABD'ye kötü bir bağımlılık içindeydi. Öyle ki, diğer emperyalist ülkelerin etkinliği hiç yoktu denilebilir.

Halk, demokrasi istiyordu. Ülkenin dış borçları 28 milyar doları aşıyordu. Köylülüğün %70'i topraksızdı. Azınlıklar, özerklik peşindeydiler. Ahlaksal çöküntü vardı. FKP ve NPA, en büyük muhalefet gücüydü. Bu güç, işbirlikçi rejimi sarsıyordu. FKP, geçmiş deneylerden ders çıkarmıştı.

Marcos gitmesine rağmen, rejimi aynı kaldı. Ordu, Pentagon tarafından yönetiliyordu. Generaller, Pentagoncuydu. İşbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları, düzenlerinden taviz verme niyetinde değillerdi. Aquino, bunları, daha doğrusu ABD'yi frenleyemedikçe, muhalefeti frenleyemezdi. Bu da olanaksızdı. Zira, Aquino'nun en büyük dayanağı ABD'ydi. Rejim, ABD'nin, siyasal-ekonomik destek ve yönlendiriciliği ile yaşıyordu.

Katledilen UNİDO başkanı bayan Lean Alejandro ve intikam isteyen kitleler...

Filipinler'de toplumsal çelişkiler o denli yoğundu ki, rejimin reformist yöntemlerle komünist hareketi tasfiye etmesi olanaksızdı. Nitekim, Aquino'nun bu yönlü girişimlerine hem sağ, hem de soldan şiddetli tepkiler geldi. Aquino, en çok, orta ve küçük-burjuva sınıfları kazanarak, FKP ve NPA'yı tecrit etmeyi planlıyordu. Bu yönlü görüşmeler oldu. Geçici barış ve ateşkes antlaşmaları imzalandı. Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle de bu yönlü antlaşmalar oldu.

ABD'nin ordu darbeleri

Bir buçuk yıl içinde Aquino hükümetine karşı üç-dört ordu darbesi girişimi oldu. Bunların sonuncusu 28 Ağustos 1987 günü oldu. Darbecilerin oldukça açık hareket etmeleri ve yargılanamamaları bile, iplerin kimlerin elinde olduğunu göstermektedir. Gözlemciler, darbe girişimlerinin hükümeti devirmeye yönelik olmadığı görüşünde birleşiyorlar. Nitekim, son darbeciler de hükümeti, "komünist gerillaların üstüne yumuşak gitmekle" suçlamış ve sıkıyönetim ilanını istemişlerdir. Daha doğrusu, ABD bunu istemektedir. Darbeciler, halka ateş edip, çok sayıda kişiyi öldürmelerine rağmen, herhangi bir yargılamaya tabi tutulmamışlardır.

Olaylar, hükümetin ne denli güçsüz ve çaresiz olduğunu göstermiştir. ABD, çaresiz olduğundan, Aquino'yu tutmaktadır. Aksi durumda Aquino, bir kukla sembol olmanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Yönetimde, General Enrile'ye bağlı geleneksel Marcos'çu güçler olan işbirlikçi tekelci burjuvazinin en sertlik yanlısı kesimleri açık faşizmden yanayken; yönetimde onlarla çelişkiyi yaşayan Aquino'yu destekleyen işbirlikçi burjuvazinin orta kesimleri ve toprak kapitalistleri daha liberal yöntemleri izlemektedirler.

Son Merkez Bankasındaki değişmeler, hükümetteki değişmeler, orduda Aquino'cu kanadın temsilcisi Ramos'un istifa talepleri, bu iki kanadın çatışmalarının ürünüdür. Marcos'çu kanat, sürekli darbe çabaları içinde olurken, adeta ayrı bir yönetim olarak topluma karşı şiddet geliştiriyor. Nitekim ardarda özel terör timleri tarafından devrimci liderlere karşı siyasal cinayetler geliştirilmektedir.

En son olarak 20 Eylül'de Ulusal Demokratik Birlik Örgütü - UNİDO'nun başkanı Bayan Lean Alejandro, bu terör timlerinin suikastıyla öldürüldü.

Muhalefetin durumu

İlk günlerin aksine orta kesimler, Aquino hükümetinden umudu kesmişlerdir. Önemli oranda FKP'nin insiyatifi altında, geniş muhalefet güçlerini bünyesinde toplayan Yeni Yurtsever İttifak (NDF) örgütlendirilmiştir. Bu cephenin 5 milyonun üzerinde üyesi olup, sendikaları da bünyesinde toplamaktadır. Bu büyük siyasal güç, şehirlerde çok sık kitlesel siyasal gösteriler ve mitingler düzenlemektedir.

Kitle desteği ve hareket alanı daha da genişleyen NPA, eylemlerini arttırıyor. Kurtarılmış alanlar, şimdi ülkenin 1/4'ünü kapsamaktadır. Gerilla sayısı 20.000'e çıkmıştır. Köylülüğün toprak işgalleri artıyor. Şehir kitlelerinin siyasal eylemleri ve işçilerin grevleri süreklilik kazanıyor.

NPA temsilcileri, dünya sosyalist ve demokrat güçlerine çağrı yaparak, siyasal ve askeri destek, özellikle de roketatar, tanksavar, uçaksavar vb. ağır silahlar talep ettiler.

Bu arada, burjuva ordusunda da yeni düzenlemelere gidiliyor. Uzlaşma koşullarının olmadığı Filipinler'de çelişkiler ve çatışmalar yoğunlaşacaktır. Tarihten önemli dersler çıkaran Filipin devrimci güçleri, uluslararası devrim güçlerinden de gerekli desteği görüp, koşulları değerlendirmeleri durumunda, zafer daha yakın olacaktır.

Körfez'de ABD'nin Provokasyonları Artıyor

Uzun süredir ABD savaş gemileri Basra Körfezinde bulunuyor. **Bulunuş gerekçeleri: Uluslararası suların güvenliğini sağlamak ve Arap körfez ülkelerinin petrol sevkiyatı ile çeşitli ülkelere ait petrol tankerlerinin güvenliğini sağlamak.**

Bütün bu önlemler, -savaş halindeki İran ve Irak'tan- İran'a yönelik olduğu çok açık. Kukla Arap rejimleri, apar topar yaptıkları antlaşmalarla -özellikle Kuveyt- gemilerine ABD bayrağı çektiler.

Irak, durmadan havadan Harg Adasındaki İran petrol tesislerini ve diğer ekonomik tesisleri ile deniz hedefleri dediği petrol tankerlerini bombalıyor. Körfez Arap ülkeleri, hem Irak petrollerini taşıyor, hem de her türlü askeri-maddi desteği veriyorlar.

Bu durum İran ile Körfez ülkelerinin arasını daha da gerginleştiriyor. Nitekim, İran'ın Kuveyt vd.'lerine haklı tehditleri sürüyor. İran, başlıca gelir kaynağı olan petrol tesislerinin bombalanmasının devamı ve diğer Arap ülkelerinin Irak'a desteğinin devamı halinde Hürmüz boğazını kapatacağı tehditi; ABD'nin Körfez sularını savaş gemi ve Awacs uçaklarıyla doldurmasına yetti.

Fiili bir savaş yoksa da, ABD, savaşın fiili bir tarafıdır. Bu gelişme, İran'ın daha sert tepkilerine yol açtı. İran, sahile roketatarlar yerleştirdi. Sahillerini korumaya aldı. Körfezin belli yerlerini mayınladı. Ayrıca arkası kesilmeyen tatbikatlara gitti. İran, açıkça ABD'ye, tehditlerine boyun eğmeyeceğini belirtiyor.

ABD'nin çağrısıyla Fransa, İngiltere, İtalya da Körfezde mayın arama bahanesi ile, alana askeri gemilerini yolladılar. Bu durum, Körfezdeki ortamı daha da gerginleştirdi.

Açıkça, emperyalist güçler İran'ı savaşın zararlarına katlanacağı bir barışa zorluyorlar. İran'ın mevcut siyasal, sosyal gerçekliği böylesi bir barışı kaldıramaz. Nitekim, kimse yakında bir barış umudu görmüyor.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez De Cuellar, Tahran'dan eli boş döndü. Her ne kadar İran'ın, barış için Saddam'ın devrilmesi koşulundan vaz geçtiği ileri sürülüyorsa da, böyle olsa bile ateşkes uzak bir ihtimaldir.

ABD, İran üzerindeki oyunları tutmayınca bu defa silah ambargosunu uluslararası alanda gerçekleştirmek istedi. Ancak sonuçsuz kalınca bundan da vaz geçmek zorunda kaldı.

23 Eylül günü, ABD savaş helikopterlerinin bir İran gemisini bombalamaları ve askerlerini esir almaları, İran tarafından bir savaş kışkırtıcılığı olarak değerlendirildi ve cevapsız bırakılmayacağı belirtildi.

Olaylar, İran-Irak savaşının süreceği ve Körfez gerginliğinin artacağını göstermektedir. Gelişmelerin seyrinden korkan ABD, savaşın fiili tarafı olan kışkırtmalarda bulunuyor. Böylesi bir gelişmenin ABD ve Körfez gericiliğinin lehine sonuçlanacağına da ihtimal verenler çok az.

ETİYOPYA DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİ İLAN EDİLDİ

1.221.900 km² yüzölçümlü ve 46,6 milyon nüfuslu uluslu ve çok sayıda ulusal azınlığı kapsayan dünyanın en fakir ve en eski devletlerinden biri olan Etiyopya, 1974'te çağdışı ve gerici Kral Haile Selassi yönetiminin bir darbe ile yıkılışından bu yana, askeri bir konsey ve geçici bir anayasa ile yönetilmekteydi. Bu anayasa, 1986'-nın ortalarında tartışmaya açılarak onaya sunulmuştu. Altı aydan beri süren tartışmalarda 120 maddelik önergeye ilişkin yarım milyon soru kaydedildi ve 95 değişiklik yapıldı. Sonunda bu yılın şubat ayında onaya sunularak kabul edilen anayasa gereğince, haziran ayında parlamento seçimleri gerçekleştirildi. Yeni parlamento, geçici hükümet başkanı Mengistu Haile Mariam'ı yeni devlet başkanı olarak seçti. Diğer önemli bir kararı ise, Etiyopya'nın devlet statüsüne ilişkindi. Alınan bir karar gereği, devletin adı Demokratik Halk Cumhuriyeti şeklinde değiştirildi.

Etiyopya'nın en önemli sorunu, Eritre halkının ulusal haklarının yasal bir statüye kavuşturulmasıydı. 1974'le gelen askeri yönetim, anti-emperyalist, ilerici küçük-burjuva karakterine rağmen, Eritre sorununa şovence yaklaştı. Bu nedenle çatışmalar kesilmedi. Devlet, Demokratik Halk Cumhuriyeti adını almasına rağmen, Eritre'ye verilen statü otonomi oldu. Bu biçim, devletin demokratik karakterini dıştaladığı gibi, savaşın da süreceğini göstermektedir.

★

Berxwedan Paris muhabirinin Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları (LTTE) örgütünün Fransa temsilciliği ile yaptığı kısa röportaj

Berxwedan: *Okuyucularımıza Sri Lanka tarihi ve Sri Lanka'daki Tamil toplumu hakkında bilgi verebilir misiniz?*

Cevap: Sri Lanka 65.610 km²'lik bir alandır. Nüfusu 16.4 milyondur. Nüfusun 4 milyonu Tamil'dir. Tamiller, adanın kuzey ve doğusunda kendi ülkeleri olan Tamil Eelam'da yaşamaktadırlar. Kendileri, ayrı bir halk olarak kültür, dil ve geleneklere sahiptirler.

Portekizliler adayı işgal ettiklerinde kuzey ve doğuda bulunan Tamil ve güneyde bulunan Sinhal krallığı olmak üzere ülke iki krallık tarafından yönetiliyordu. Adada sömürgeci egemenlik kuran Portekizliler ve Hollandalılar, çıkarlarına uygun düştüğü için uzun yıllar, iki krallıklı ülke statüsünü muhafaza ettiler.

Daha sonra adadaki sömürgeci egemenlik efendi değiştirdi. Yeni ve kalıcı efendiler olan İngilizler, iki krallığı tek krallık şeklinde birleştirdiler.

1948'de adaya "siyasal bağımsızlık" verildi. Bu tarihle Sri Lanka toplumunda burjuva eğiliminin gelişmesi hızlandı. İngilizler, 1800'lerde 100 yıl boyunca Hindistan'dan adaya, plantajlarda çalışmak üzere Tamil işçi taşıdılar. Bu büyük kitle, hep ezilen, sömürülen ve horlanan kesim oldu. Sri Lanka burjuvazisi, bunların pasaportlarına el koyarak, bir nevi köle statüsüne soktu.

Sri Lanka ordusunun Tamil soykırımlarından biri: Mandai theevu katliamı

1958'de devletin resmi dilinin Sinhalce dili yapılması ve beraberinde getirdiği siyasal-hukuki kanunlar, Tamillerin durumunu iyice kötüleştirdi. İkinci sınıf vatandaşlığa hukuki olarak itilen Tamil toplumu, kitlesel işsizliğe sürüklendi.

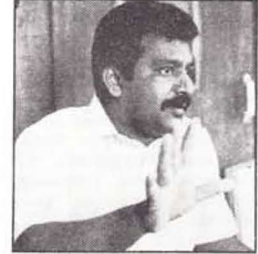
Bu ani değişiklik, Tamil toplumunun siyasal -barışsal- tepki ve gösterilerine yol açtı. Sri Lanka, Sinhaller burjuvazisi, bu gösterileri silahla bastırmaya kalkıştı. 1956, 1958, 1961, 1977, 1981 ve 1983'te anti-Tamil soykırım hareketleri geliştirildi: binlerce Tamil öldürüldüğü gibi, bir o kadarı yurdundan edildi.

Berxwedan: *Tamil siyasal örgütlerinin tarihi ve nitelikleri hakkında bizleri bilgilendirir misiniz?*

Cevap: 1970'li yıllarda Tamil Eelam'da ulusal özgürlük için demokratik kitle ajitasyonu hızlandı. Bu gelişmeler içinde silahlı direniş hareketi biçimlendi.

1972 yılında **Yeni Tamil Kaplanları** örgütü, şimdiki liderleri **Pirabhakaran** tarafından kuruldu. Örgüt yürüttüğü mücadele ile kitlelerin popüler siyasal örgütü haline geldi. 1976'da **Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları** adını aldı. Sonradan bazı küçük gruplar daha şekillendi.

Berxwedan: *Hindistan devletinin, Tamillere ve Sri Lanka'ya yaklaşımı nedir?*

LTTE örgütü lideri V. Pirabakaran

Cevap: Hindistan'ın güneyinde 62 milyon Tamil yaşamaktadır. Bunlar, mücadelemize büyük sempati duymaktadırlar. Fakat, Hindistan yönetimi, aşağıdaki nedenlerden dolayı mücadelemize karşı hep cephe aldı:

1. Hindistan, bölgelerinde gerçek bir sosyalist devletten yana değildir.

2. Küba'nın, Amerika kıtasında yarattığı etki ve gelişme gibi, Sri Lanka'nın da güney Asya'da değişiklikler yaratacağından korkuyorlar.

Bu nedenlerden Hindistan Gizli Haberalma Teşkilatı "RAW", LTTE'nin, tek Tamil kitle hareketi olmasından ciddi rahatsızlık duymaktadır. Bizlerin Tamil Eelam'dan çıkardığımız (sürgün ettiğimiz) bazı sosyal hainleri silahlandırıp, bize karşı eğitiyor.

Berxwedan: *Tamil Ulusal Kurtuluş Hareketinin politik müttefikleri kimlerdir?*

Cevap: LTTE (Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları), sosyalist ülkeler, dünya ulusal kurtuluş hareketleri, işçi sınıfı partileri ve diğer anti-emperyalist güçleri müttefik görüyor ve onlarla ilişki geliştirme çaba ve arzusu içinde bulunuyor. Hareketimiz, bu doğrultuda militan bir ruh ve çaba içinde bulunuyor.

Berxwedan: *Üzerinde en çok konuşulan konu, son "barış" meselesidir. Kavranmakta güçlük çekiliyor. Bunun iç yüzü nedir?*

Cevap: Biz bunu bir barış antlaşması olarak değerlendirmiyoruz. Bu, Tamil ve Sinhal halkına hiçbir şey vermeyen HİNDİSTAN - SRİ LANKA Güvenlik Paktıdır. Pakt antlaşmasından hemen sonra Sri Lanka hükümeti, sömürgeci politikasını alabildiğince hızlandırdı. Antlaşma üzerinden daha iki hafta geçmeden, Tamil eyaleti "Tricomala" Sinhaller tarafından işgal edildi. Halen binlerce Tamilli masum insan Sri Lanka ordusunun nezareti altındadır.

Biz, silahlarımızı Hindistan başbakanının garantisi altında bıraktık. Şimdi daha değişik platformda mücadelemizi yükseltiyoruz. Halkımız ve militanlarımız, Hindistan ve dünya halklarının gerçek durumu kavramaları için zora dayanmayan protesto eylemleri sürdürmektedir. Mücadelemizin araçları değişmiş, ama amaçlarımız aynıdır.

Berxwedan: *Bir ulusal kurtuluş hareketi, kendini nasıl silahsızlandırabilir?*

Cevap: Silahlarımızı şu nedenden dolayı bıraktık:

Birincisi; Hindistan halkını seviyoruz. Bölgemize 8 bin kadar Hindistan askeri geldi. Bunlara karşı savaşmak istemiyoruz.

İkincisi; dünyaya LTTE'nin (Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları) yalnız silahlara değil, aynı zamanda kitle desteğine dayandığını, siyasal güç olduğunu göstermek istiyoruz.

Üçüncüsü; Sri Lanka hükümetinin LTTE ve Hindistan kuvvetlerini konfilikt içine koyarak, dünya kamuoyunu LTTE'ye karşı çıkarma taktiğini boşa çıkarmak istiyoruz.

Dördüncüsü; kendi konumumuzla dünya ve demokrasi güçlerine Hindistan-Sri Lanka Paktının gerçek yüzünü göstermeyi amaçlıyoruz.

Berxwedan: *Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz. Berxwedan vasıtasıyla Kürdistan halkına duyurmak istediğiniz bir mesaj var mıdır?*

Cevap: Bana bu imkanı verdiğiniz için teşekkür ederim. Dünyanın neresinde olursa olsun, ezilen halkların mücadelesi ortaktır. Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık mücadelesini duyuyor ve tanıyoruz. Halkımız ve örgütümüz adına bundan alacağımız pekçok ders bulunmaktadır. Dayanışmamızın gerekliliğine ve gelişeceğine inanıyoruz.

Bu vesileyle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü PKK ve Ulusal Kurtuluş Cepheniz ERNK'ye başarı ve dayanışma selamlarımı iletmek istiyorum.

ABD ile Sovyetler Orta Menzilli Füzelerin Kaldırılması Konusunda Prensip Antlaşmasına Vardılar

E. Shewardnadze

G. Shultz

Eylül ayının ikinci yarısında SSCB Dışişleri Bakanı Edward Shewardnadze ile ABD Dışişleri Bakanı George Shultz bir araya geldiler. Uzun süredir heyetler halinde devam eden görüşmelerin, yakında gerçekleşmesi düşünülen Gorbaçov-Reagan zirvesinde kesin şeklini alacak orta menzilli füzelerin ortadan kaldırılması üzerine prensip antlaşmasına varılması, genellikle dünyada olumlu karşılandı.

Antlaşma kapsamına giren füzeler, 500-5000 km mesafeli orta menzilli füzelerle (INF), 500-1000 km mesafeli kısa menzilli nükleer füzelerdir (SRINF). ABD'nin Cruise ile Pershing-2 ve SSCB'nin üç nükleer başlıklı SS-20 ve tek başlıklı SS-4 füzeleri antlaşma kapsamına giriyor. ABD'nin elinde İtalya, İngiltere, Belçika ve Almanya'da konumlanmış 320 füzeye karşılık, Sovyetler'in 1000'nin üzerinde füzesi bulunmaktadır. kaldırılacak füzelerin içine Federal Almanya'daki 72 adet 700 km mesafeli Pershing-1A'lar da giriyor.

Üzerinde ön antlaşmaya varılan konulardan biri de, yeraltı atom denemeleri üzerinde kontrolün karşılıklı sağlanması, bu arada denemelerin sınırlandırılması ve gittikçe son verilmesi de geliyor.

Bütün bunlar 1987 sonlarında 3. zirvede bir araya gelmesi planlanan Gorbaçov ve Reagan tarafından imzalanırsa gerçekleşecektir.

ABD ve müttefikleri, yıldız savaşları projesinin ve İngiltere ile Fransa'nın bağımsız(!) nükleer gücünün pazarlık dahili edilmemesi konusunda kazançlı olduklarını ileri sürmekte ve Reagan yönetiminin hep silahlanma yanlışı olduğuna dair kanıyı silmeyi bir ölçüde başardıklarına inanmaktadırlar.

Diğer yandan silah harcamalarından bir ölçüde kurtulan SSCB'nin, bu tasarrufu ekonomik kalkınmaya ayırmasından ürken emperyalistler, en çok da SSCB'nin klasik silahlar konusundaki üstünlüğünden ürkmektedirler.

SSCB ise, ön antlaşmayı Gorbaçov'un açılım politikasındaki bir istikrar adımı olarak değerlendirmektedir.

Ezilen halkların ise merak ettiği, bu karşılıklı yumuşamanın ne kadar gerçekçi olabileceği ve bunun dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesine ne ölçüde ve nasıl yansıyacağıdır. Örneğin, karşılıklı yumuşamanın Ortadoğu'ya statükonun korunması şeklinde yansıması, yumuşamanın fazla anlamlı olamayacağını gösterecektir. Çünkü, halkların köleliği devam eder ve halklar üzerinde emperyalist saldırganlık demoklesin kılıcı gibi sallanırken, yumuşama, tavizden başka anlam ifade etmeyecektir.

7-11 Eylül 1987 tarihinde Almanya Sosyalist Birlik Partisinin (SED) Genel Sekreteri ve Demokratik Alman Cumhuriyeti Devlet Başkanı Erich Honecker, Federal Alman Cumhuriyeti'ne resmi bir ziyarette bulundu.

E. Honecker ve H. Kohl
İki ayrı gerçeklik

1939-45 İkinci Dünya Savaşından Hitler Almanya'sının yenilgiyle çıkması, Almanya'nın parçalanması sonucunu doğurdu. Almanya'nın sosyalist, demokratik güçleri, savaş sonrasının siyasal statükosunun da sonucu olarak, SSCB'nin yardımıyla ülkenin doğu kısmında Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni kurdular. Sosyalist bir toplum örgütlenmesi içinde olan Demokratik Alman Cumhuriyeti toplumu, bugün 16,62 milyonluk nüfusa sahip olup, 108.333 km²'lik ülke alanını elinde tutmaktadır.

Buna karşılık, Almanya'nın büyük bir kesimi (Yüzölçümü: 248.678 km², Nüfusu: 61,01 milyon) ABD, İngiliz ve Fransız emperyalizminin denetiminde emperyalist-kapitalist bir devlet olarak örgütlen-

Devamı 20. sayfada

Bir Belge İddiasının Ardından...

Baştarafı 7. sayfada

Mahmut ayaklanması vardı.

Kemalistlerle, emperyalistler o dönem sahipsiz Kürdistan üzerinde hem çekişiyor, hem de ortak denetim altına almak istiyorlardı. Lozan'da Kemalizm zorlandı. Daha doğrusu ameliyat masasına yatırıldı. M. Kemal, Kürt egemenlerini yanına almak için olağanüstü çaba sarfetti. Çeşitli taktikler geliştirdi. Uşak Kürt ağalarına olmadık tavizler verdi.

Eğer M. Kemal, 1923'te Kürtlere özerklikten bahsetmişse, bu M. Kemal'in gerçekten bu yönlü bir düşünce içinde olduğunu göstermez. Tam aksine ikiyüzlülük ve aşağılık karakterini gösterir. Diğer yandan Kemalizmin tutarsızlığını gösterir.

Peki, M. Kemal, Kürtlere özerkliği istiyordu da kim önledi. Biliniyor ki, yeryüzünde hiçbir rejimde bireyin insiyatifi, kemalist rejimde M. Kemal'inki kadar geniş olmadı. 1925 ayaklanmaları bahane edilerek, Kürdistan'da katliam planlarını bizzat uygulamaya sokan M. Kemal'dir. 1938 Dersim imha planını uygulayan M. Kemal'dir.

Biliniyor ki, 1930'lara gelindiğinde Kemalizm, ekonomik, siyasal ve ideolojik olarak iflas etti. Kemalizm bu dönemde faşizme yöneldi. Uygulama ve iddialarında Hitlerciliği geride bıraktı.

Kemalizmin bu denli zorlanmasının nedeni yine Kürdistan sorunuydu. Bu dönemde yaratılan ırkçı, **"Türk Tarih Tezi"** ve **"Güneş-Dil Teorisi"** tamamen Kürt halkının varlığını hedefleyen teorilerdir. Bu tezler tamamen M. Kemal'in kafatasçı mantığının ürünüdür.

Kemalizm, yine zorlandı. İmdada bu defa ABD emperyalizminin Truman Doktrini ve Marshal yardımı yetişti.

Yıllarca sorun betonlanmış olarak kaldı. Türkiye'den tek onurlu insan sorunu ağzına bile almadı. Tam aksine, Kemalizmin gözüyle soruna bakıldı. Şimdi, Kürt halkı ayaklanmış, savaş yürütüyor. Türk burjuvazisi telaş içindedir. "Misak-i Milli"yi yaşatmanın hesabı içindedir. Biraz da kurnazlık peşindedir.

Bu açıklamaları bazı sonuçlara vardırabiliriz.

Birincisi; Kemalizm, Kürt halkının düşmanıdır. Kemalizm, aynı zamanda Türkiye halkının da düşmanıdır. Ne Kemalizm ne de M. Kemal anti-emperyalisttir. Kemalist burjuvazi ve M. Kemal, ırkçı, anti-demokratik, anti-sosyalisttirler.

İkincisi; Türkiye ve Kürdistan halkının beraberliği tarihin hiçbir döneminde eşit koşullarda olmamıştır. Hakim sınıflar arasında bile olsa bu iki halkın hakim sınıflarının ittifakı olmamıştır. Hiçbir dönemde Kürt hakim sınıfları hiçbir şekilde Kürt halkını temsil etmemişlerdir. Ne dün ne bugün.

Üçüncüsü; Kürdistan sorunu özerklik sorunu değildir. Hiçbir dönemde, hiçbir şekilde, özerklik talebi, Kürt halkının talebi olmamıştır. Tam aksine, Kürt halkı adına bu talebi ileri sürenler, bugünkü Kürdistan statüsünün önemli sorumlularındandırlar.

Dördüncüsü; Kürdistan sorunu, özerklikle giderilecek bir sorun değildir. Sorun bağımsızlık ve halk demokrasisi sorunudur.

Beşincisi; Kürt halkı, Türkiye halkı ile beraber yaşayabilir. Fakat bu beraberlik burjuva egemenliği altında, ve zorla yaratılamaz. Buna Kürt halkı karar verebilir. Bu da Kürt halkının önce bağımsız ve özgür bir halk olmasıyla mümkündür.

Altıncısı; bir halkın özgür karar gücü, onun bağımsız örgütlenme, savaşma ve özgür toplum olma gücüdür. Bu durumda sadece Türkiye sosyalistlerinin değil, burjuva demokratlarının önündeki temel görev, Kürt halkının bağımsız örgütlenme ve ulusal kurtuluş mücadelesini kayıtsız şartsız desteklemeleridir. Bu destek, enternasyonalistliğin ötesinde, Türkiye halkının kurtuluşunun tek yoludur.

Yedincisi; Kürt halkı örgüt, bilinç ve savaş gücüyle artık geleceğine yönelik her oyunu açığa çıkaracak güçtedir. Kürdistan halkının bağımsızlık savaşı, sadece Türk burjuva sömürgeciliğine karşı değil, aynı zamanda özerklik vb. işbirlikçi formüllerle sorunu gerici bir tarzda çözmeyi hedefleyen Kürt hakim sınıfları, reformist küçük-burjuvazisine karşıdır da. Kürdistan halkı, bu işbirlikçiliği mutlaka kurutacaktır.

O halde, "2000'e Doğru" dergisi neyi hedeflemektedir?

Genelkurmaylık kaynaklı bu haberle, bir yandan Kemalizm aklanmak ve M. Kemalcilik yaşatılmak isteniyor, diğer yandan Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı elinde tutmak için özerkliği dahi göze alabileceğine dair işbirlikçilere göz kırpılıyor.

Artık çok geç; Kürt halkı, kendi ve Türkiye halkının aleyhine olan özerklik vb. tuzaklara aldırış bile etmeyecektir. Kürdistan halkının bugünkü eğilimi ulusal bağımsızlık ve parçalanmış ülkesini birleştirmektir. Ayrılma talebi, devrimci bir taleptir. Bölge halklarının ve sosyalizmin çıkarı da bu yöndedir.

Bu yolda dükülecek kanın ve çekilen acıların gelecek büyük yıkımların sorumlusu Türk burjuvazisidir. Sosyalistlik ve burjuva demokratlığı adına, faşist karaktere varan Türk burjuva devletini yaşatma çalışması içinde olan Türk sol güçleri ve özerklik peşinde olan Kürt işbirlikçiler fiilen dökülen kanın ortakçıları olmaktadırlar.

Genelkurmaylık arşivlerine kolay sızan Aksak Timur, bu sahtekarlıklarla boşuna çaba sarfediyor. M. Kemal, ırkçılığın, anti-demokratlığın, emperyalizme uşaklığın, sosyalizme düşmanlığın, komploculuğun simgesidir. Hiçbir dönemde Kemalizm ilerici olmadığı gibi, TBMM de demokratik bir kurum olmamıştır.

Kemalist devlet ve yasaları, M. Kemal'in içki masasında kurulmuştur. M. Kemal'in tarihe geçen özellikleri; katliamcılığı ve sahtekarlığıdır. Kemalizm, sosyalizme dost görünerek düşmanlık yapan; emperyalizme karşı olmak yalanı ardında en bayağı uşaklığı yapan; Anadolu halk hareketini tasfiye eden; Kürt halkını katliamdan geçiren; bütün rakiplerini anti-demokratik yollarla ve komplolarla safdışı eden Bonapartizm ve faşizm karması bir burjuva diktatörlüğüdür.

Kemalizm bu özellikleriyle en çok Hitler'e ve Çan Kay Şek'e örnek olmuştur. Tarihi belgelere meraklı "2000'e Doğru"nun yazarları, biraz da bu belgeleri yayınlasalar ne olur.

"2000'e Doğru"nun malum yazarları boşuna Kemalizmi ilerici gösterme çabası sarfediyorlar. Zira Kemalizmin karakteri ortaya serilmiştir. 1920'lerin Kemalizmi, 1980'lerin 12 Eylül faşist diktatörlüğü olmak zorundaydı. Günümüzün en ideal kemalistleri T. Özal'lar ve K. Evren'lerdir. Nasıl, Şefik Hüsnücülük evrim geçirerek günümüz Perinçekçiliğine varmışsa; Kemalizm de evrim geçirecek, faşist diktatörlük olacaktı.

Sosyalizm döneği Çin milli burjuvazisine öykünen "2000'e Doğru" yazarı Mao'yu değil, Çan Kay Şek'i izliyor. Hele Kürdistan'da milli burjuvazi adına uşak yaratma çabaları sonuçsuzdur. Bunun en belirgin örneği, Kawa örneğinde yaşandı. Bu politikayı en iyi Türk Genelkurmayı güdüyor. Özerklik tuzaklarıyla I-KDP, ÖY vb.'lerinden uşak devşirme de sonuçsuz bir çabadır.

Kürdistan halkı, bütün bu tuzakları boşa çıkaracak güçtedir.

Faşist Evren Kürdistan'a Boynu...

Baştarafı 6. sayfada

sini alacak", *"Hainleri asmayıp besleyecek miyiz?"*, *"Çapulcuya pabuç bırakacak devlet değiliz"* vb. gibi demeçler faşist basının sayfalarında manşete çıkarılıyordu. Gün geçtikçe şiddetlenen devrimci-direniş mücadelesi, faşist general K. Evren'e tükürdüğünü bir bir yallattı. Ve bu türden keskin demeçleri ağzına aldırtmadı. En son olarak, faşist Evren'in, Sivas'ta bulunduğu esnada gerçekleştirilen Pınarcık eyleminden sonra, Karakoçan'a geçip orada (25.6.87) yaptığı konuşmada, şunları söylüyordu: *"Mezralardan yavaş yavaş köylere inin... Eşkıyaya karşı mücadelede devlete yardımcı olmanızı rica ediyorum..."* Bu demeciyle kendi şahsında rejimin çaresizliğini sergiliyordu.

Yapılan bu gezinin amacı ne kadar gizli tutulduysa da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürütülen savaşı yerinde incelemek amacıyla yapıldığı ortaya çıktı. Nitekim, H. Kozakçıoğlu, H. Sayın vd. MİT, ordu ve kontrgerilla yetkililerinin hazır bulunduğu bir dizi toplantıda 1988 yılı içinde Kürdistan'da ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürütülecek özel savaşın son planlaması ve yürütülmesi üzerinde çalışılması, gezinin amacını net olarak ortaya koyuyordu.

K. Evren, 23 Eylül günü Silvan'da bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında, yine halkın devletten yana tavır alması ve desteklemesi için rica ile karışık tehdit etmiştir. Ayrıca şöyle bir çağrı yapmıştı: *"Terörden vazgeçin. Çok zayiat verdiniz. Daha da vereceksiniz..."* Bu çağrıdan 3 saat sonra ARGK savaşçılarının cevabı geldi: Çiftekavak'ta 11 köy korucusunu cezalandırarak, Evren'e tekrar tükürdüğünü yallattılar. Burjuva basını da eylemi, **"PKK'dan Evren'e misilleme"** şeklinde verdi. Evren'in yoğun güvenlik önlemleri altında, özellikle Silvan'a gitmesi anlamlıdır.

Evren savaş tatbikatını izlemek için Erzuruma da uğradı

Bunun dışında, Erzurum'da 10 Eylül'de başlayan ve hakiki mermilerin kullanıldığı "Mehmetçik-87" tatbikatını izlemek için Erzurum'a giden Evren, üst düzey general ve komutanlardan bilgi aldı. Bu tatbikatı NATO ülkeleri askeri yetkilileri de izlediler. Tatbikat, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin imhası ve Ortadoğu halklarına yönelik savaş provaları amacıyla yapılıyordu. Nitekim, tatbikatın başladığı 10 Eylül günü NATO Güneydoğu Avrupa Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Mehmet Önder, Hürriyet gazetesine şu demeci veriyordu: *"... Türk boğazları ve Doğu Anadolu'nun savunulmasının gereği gözönüne alındığında, silahlı kuvvetlerimizin modernize edilmesinin şart olduğu açıkça görülmektedir."* Zira, Türk ordusu, gerilla savaşı karşısında tutunamamaktadır. Evren'in 17 Şubat 1985 tarihli demecindeki, *"Ordumuz, 1. Dünya Savaşında Allahüekber Dağları'nı geçememişti. Ama bugün ordumuz Allahüekber Dağları'nı da, Ağrı Dağı'nı da geçer..."* sözleri boşa çıktı, çünkü çok övülen bu ordu Kürdistan batağına saplanıp kalmıştır.

Türk Sömürgeci Basınından IKDP...

Baştarafı 15. sayfada

riciliğinin bir alanı olarak tuttu. Sosyalizmi Kürdistan'a sokmamak için, sömürgeci güçlerden fazla engelleyici oldu. Çetelerin üzerine yürümedi. Ulusal birlikten yana olmadı.

Özet olarak; anti-PKK'cı çalışmaları sonuçsuz kaldı. Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı gelişti. Cepheleşti ve ordulaştı. Bu gelişme her zamankinden çok Güney Kürdistan kitleleri ve peşmerge gücüne yansımaktadır. I-KDP'nin hünerleri ve komploları tek tek ortaya çıkmaktadır. I-KDP her taraftan sıkışmakta, çıkış yolu bulamamaktadır. Sömürgeci güçler I-KDP yönetimi vasıtasıyla Güney Kürdistan potansiyeli üzerinde rahatça her oyunu geliştirmektedirler.

Türk Genelkurmaylığı, PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı sıkıştıkça KDP'lerin kıymeti artar oldu. Fakat bu önem, politik ağırlıklarından değil, uşaklık hünerlerinden gelmektedir. I-KDP, aklınca politika yapıyor. Türk devletine güvenerek kendini emniyette hisseden tek Kürt olabilir mi? Hele, Türk sömürgeciliğini frenleyerek otonomi alabileceklerini sananlar ancak ahmak olabilirler.

Türk ordusu, Musul ve Kerkük'ü de hedeflemektedir. Bu yönelimin ardında ABD emperyalizmi var. I-KDP bu plana alınmak isteniyor. Durmadan Türk devletine I-KDP'nin artan methiyeleri düşündürücüdür. Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'a saldırısının ardından I-KDP'nin tepki göstermemesi anlamlıdır. Devrimi bir avuç insanın erzak sorununa indirgemek ve bu örtü altında işbirliğini ilerletmek utanç vericidir. I-KDP, bağımlılığa alışmıştır. Efendi değiştirmede sakınca görmüyor. Ama bu defaki çok tehlikeli. I-KDP'nin Türk faşizmiyle gizli ilişkilerinin sonucu bugün "Kurdistan Press"e yansıyan birtakım şaibeli unsurların hapisten salınması anlamlıdır.

I-KDP, bu hünerleriyle bir yere varamaz. Ancak tecrit ve çöküşü yaşayabilir. I-KDP yetkilileri bu utanç verici durum ve ilişkilerden vazgeçmelidirler. I-KDP yetkilileri:

- MİT mensubu Türk burjuva basını muhabirlerine kucak açmamalıdırlar.
- Türk burjuva basınının iddialarını yalanlamalıdırlar.
- Kuzey-Batı Kürdistan işbirlikçi reformculuğuna kucak açmamalıdırlar.
- PKK kadro ve savaşçılarına karşı geliştirilen komploları açıklamalıdırlar.
- PKK'nin ulusal kurtuluşçu birlik mücadelesi önünde engelleyici planlarından vazgeçmelidirler.
- Türk sömürgeci faşizmiyle ilişkilerden vazgeçmeli, bu ilişkilerin ihanet ilişkisi olduğunu görmelidirler.

I-KDP ancak bunları yapabildiği ve ulusal birlik mücadelesi yönünde olumlu çabalar içine girdiği ölçüde, yurtsever-devrimci güçlerin ilişkileri sözkonusu olabilecektir. Aksi durumda çöküş ve tecritini hızlandıracaktır. İhanet ilişkileri sahibini ihanete ve yok oluşa götürür.

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini...

Baştarafı 14. sayfada

ler.

Buna benzer bir olayı da, Kızıltepe'den gönderdikleri 2 kişi vasıtasıyla gerçekleştirmek istediler. Fakat bu komplodan da zamanında haberdar oldum ve tedbir aldım. Bazen de "öldürdük" diye yalan propaganda yapıyorlardı.

Berxwedan: *Hiç yaşlı kadın, çocuk, ihtiyar geçirdiniz mi?*

Rüstem Amca: Huduttan çocuk da geçirdim. Geçirdiğim çocuklardan biri 6 aylık idi. Önceden çocuğa uyuması için 2 adet uyuşturucu tablet verdik ki, şayet çatışma çıkarsa veya hududa yaklaştığımızda çocuk ağlamasın diye. Ancak çocuk uyumadı. Hududa 500-600 metre kala, çocuk ağlamaya başladı.

Çocuk ağlarken, annesi, sesini kesebilmek için didinip duruyordu. İlk pusunun yakınından geçtik. Pusuda asker vardı. Hududa daha fazla yaklaşmıştık. Aniden baktım ki, pusunun hemen yanıbaşında bir asker uzanarak mevzilenmiş. Önümüzde de bir kum tümseği vardı. Tüm arkadaşlarım tecrübesizdi. Kum tümseğinin arkasına geçip mevzi aldım, beraberimdekiler de arkama geçip oturdular. Ben nereye gitsem, arkadaşlarım da oraya geliyordu. Aniden askerlerin silahlarının bize yönelmiş olduğunu gördüm. Kumun üzerine uzandım ve bizimkileri uyardım. Fakat durum bizim için kötü idi. O anda karakoldan bir cemse hareketlendi ve bir aydınlatma fişeğini ateşledi. Çevre aydınlandı. Zaman geçirtmeksizin cemseyi kurşun yağmuruna tuttum. Durmak zorunda kaldı. Arkasından karakola ateş ettim. Pencereden karakoldaki ışığı kurşunladım ve hedefi vurdum. Işık söndü. Bu ara arkadaşlarım da tellere ulaşmıştı. Geride tek başıma kalmıştım. Durmamalarını ve onlara yetişeceğimi söyledim. Çocuk durmaksızın ağlıyordu.

"... Biz her şeyi göze alarak geçiyoruz, asker ise canının korkusu içinde yaşar. Karşımıza çıkanı devireceğimizi çok iyi bilir. Hedefimiz askerin yüreğine korku salmak olur..."

Daha sonra hududun öte tarafında, yeniden birleştik. Çatışmayı kayıp vermeden atlatmıştık.

Kısacası durum ne olursa olsun, geri dönmemek gerekir. Çatışmada ilk saldıranın bizlerden olması gerekiyor. Zaten saldırıldığında, askerler hemen yere kapanır ve savunmaya geçer. Bu da huduttan geçmemize olanak verir. Biz her şeyi göze alarak geçiyoruz, asker ise canının korkusu içinde yaşar. Karşımıza çıkanı devireceğimizi çok iyi bilir. Hedefimiz askerin yüreğine korku salmak olur, böylesi durumlarda.

Berxwedan: *Halk arasında tanınan önemli kişileri geçirdiniz mi? Bunları geçirirken neler hissettiniz?*

Rüstem Amca: Evet geçirdim. Çok kişi geçirdim. Örneğin Av. ....'ı geçirdim. Askerlerin arasından sınırdan geçirdim.

Kendisini hududa yaklaştırdığım da bazı açıklamalarda bulundum. Bundan sonra daha fazla hızlanılması ve öksürülmemesi gerektiğini söyledim. Atılan adımların çok sessiz olmasını istedim. Askerler hiçbir ses işitmemeliydi. Eğer çatışma çıksaydı, yine geçecektik. Bunu da konuştuk. Zor kullanacaktık.

Sınırda arka arkaya sıralanarak uzanmıştık. Aniden Av. ......'nın öksürmesi geldi. Boğazı tıkandı. Belli belirsiz sesler çıkarmaya başladı. Halini sordum ve birkaç dakika beklemeyi daha uygun gördüm. Daha sonra hududu geçtik. Herhangi bir çatışma da çıkmadı. Sınırı geçtikten sonra...

Ancak geçtiğimiz süreçte Avukat çok heyecanlanmış, epeyce korkmuştu. Sınır ötesine vardığımızda, *"daha çok asker var mı"* diye sordu. *"Kalmadı"* dedim. Huduttan geçtiğimizi ve kurtulduğumuzu henüz anlayamamıştı. Ona, *"şimdi bol bol öksürebilirsin"* dedim ve güldüm. Çok uğraştı ama bu sefer de bir türlü öksüremedi.

Daha biz hududa gelmeden önce korku içerisindeydi. Çatışma çıkarsa *"ölebiliriz"* gibisinden sözler sarfediyordu. Ben de sürekli korkmaması için cesaret vermeye çalışıyordum. Çatışma çıkmaması için çok dikkat edeceğimizi, ustaca hareket edeceğimizi ve bundan emin olması gerektiğini açıkladım. Bir çatışmanın çıkmayacağını ona inandırmak için epey uğraştım. Eğer zaten çatışma çıkarsa, Türk askerinin yöre köylerine işkence edeceğini söyledim ve bu nedenle de kesinlikle çatışma çıkmaması için çaba harcamamız zorunluluğunu belirttim.

Geçirdiğim bu kişinin bir devrimci olarak tanındığını biliyordum. Hapishanede işkence gördüğünü, burada direndiğini ve davasını savunduğunu biliyordum. İyi bir insan olarak görüyordum onu ve bu nedenle geçirdim. İyi olmayan birini geçirmem zaten mümkün olamaz.

Kendisi de hapishane durumu üzerine bizimle konuştu. İşkenceleri anlattı. Direnişi anlattı. M. Hayri DURMUŞ'u anlattı. Büyük direnişleri anlattı. Vücudundaki yara izlerini, ayaklarını bize gösterdi. Yaktıklarını belirtti. Gerçekten de vücudunda yaralar vardı, işkence izleri taşıyordu.

Kurtulduktan sonraki yaşamı üzerinde konuşmuyordu. Ne yapacağını belirtmiyordu. Sadece hizmette b[illegible]nacağını söylüyordu. Eşim, kızım, oğlum orada kaldı diyordu, durmadan.

Fakat şimdi işt[illegible]um ki, artık direnişten, [illegible]istan'a dönüşten, şehitlerden s[illegible] etmiyormuş. Bence bu çok kötü bir tutum. Demek amacı kendisini kurtarmakmış, kendisine yapılan hizmetleri unutabiliyormuş. Bunu yapan kötü insandır, nankördür. Halkına ve ülkesine hizmeti yaşamın gerekçesi yapması gerekiyordu. Parti onu kurtardı, düşmanın pençelerinden alıp çıkardı. O da direnmeli, hizmet etmeliydi. Kürt halkı için görev başında olmalıydı. En azından direnişlerine şahit olduğu Hayri'leri bana anlattığı gibi her yerde anlatmalıydı. İnsanın doğruyu inkar etmesi ne kadar zor. İnsan olarak hayret ediyorum.

DEVAM EDECEK

Türk Burjuvazisinin Hızlandırılmış...

Baştarafı 6. sayfada

Türk solu (!), burjuvazinin "referandum" oyununa "faşizmin çözülüşü", "demokrasinin gelişi", "12 Eylül'ün reddi", "hareket alanlarını genişletme taktiği" vb. adlar verdi. Tabii, Marksizm-Leninizmi tahrif etti, ayaklar altına aldı, onurlu zindan direnişlerini araç yaptı vb.

Onursuz işbirlikçi Kürt milliyetçilerine de iş ve gün doğdu. Nasılsa Türk burjuvazisi sıkışmış; Kürdistan'da savaş vardı. Bu potansiyelle oynamak, onu Türk burjuvazisine peşkeş çektirmek neden olmasındı ve onlar da demokrasi (!) mücadelesine katıldılar.

Dünyanın en ilginç "referandumu" gerçekleşti

Kimse, 6 Eylül "referandumunun" anlamını bilemedi. Yasaklı bir avuç burjuva liderinin yasaklı politik statüsünün kaldırılması uğruna, halk zorunlu sandığa koşuldu. "Referandum" masrafı da halktan çıkartıldı.

"Referandum", 12 Eylül'ün yargılanması değildi. Öyle olsa, halkın %49'u ANAP'a oy vermiştir. Belli ki, "referandum", burjuvazinin bir iç hesaplaşması olmuştur. Sonuçları, Türkiye solunu yanlamıştır. Halkın tercihi, faşizmin dipçikleri, yasaklar, ideolojik-politik şartlandırma altında, burjuvazinin yöntemleriyle çizilemez.

Öyle bile olsa, "referandumda" tek bilinçli tepki Mardin, Siirt, Hakkari, Bingöl, Dersim, Diyarbakır, Antep vb. Kürdistan şehirlerinden gelmiştir.

"Referandum", ABD'nin denetiminde egemen Türk burjuvazisinin faşizan ortamda, Türk yöntemleriyle (Çünkü Filipinler, Arjantin vb. radikal, daha onurlu örnekler var) olan bir iç hesaplaşmasıdır. Kazanan da, kaybeden de Türk burjuvazisi olmuştur. Türkiye solu kaybetmiş, kitleler ise hiçbir şey kazanamamıştır.

Sıra ikinci rauntta

"Referandum" sonuçları daha belli olmadan, ANAP Kasım ayında erken seçim kararı aldı. Senaryo Washington'da çizilmiştir. T. Özal, K. Evren uyumuna bakıldığında, senaryonun NATO ve Washington kaynaklı olduğu hemen anlaşılır. Tıpkı 12 Eylül gibi. Daha "referandum" olmadan, erken seçime gidileceğini Washington Post vb. ABD gazeteleri, diplomatik kaynaklarından yazdılar. Demirel, Ecevit, Erbakan, Türkeş vd.'leri yerlerini aldıklarına göre, şimdi demokrasi oyunu daha inandırıcı olabilir.

ABD, 2000 yılına kadar Türk Genelkurmaylığını düzenmişti. Neden en irilerden, en devşirme, en uşak uzun süreli hükümete gitmesin. Erken seçim, uşak panayırıdır. Uşaklar yarışacaktır. Tekeller, Demirel'e sırt dönüyor. DYP, DSP'de beliren temelsiz boykot girişimi, seçim tarihine ilişkin olup, ANAP-SHP işbirliği ile önlendi. Seçim, S. Demirel, B. Ecevit gibilerinin başını yiyebilir. Ya da Demirel-Özal bütünleşmesi olabilir.

Bütün bu gelişmeler, emekçi sınıflara hiçbir şey kazandırmaz. Tam aksine, seçimlere ve bu güçlere tabi olmak, derin bir yanılgı anlamına gelir ki, böylesi bir durum emekçileri yanlış politikaya ve daha da ezilmeye mahkûm eder. Bir yerde kitleler, köleliklerini kendi elleriyle onaylamış olurlar.

Devrimci-demokratik güçlerin tutumu ne olmalıdır

Tutum nettir. Bu tür oyunları reddetmek ve her türlü araçla muhalefet etmek, kitlelerin etkilenmesini önlemektir. Güçlü politik örgüt ve eylem varsa, bunun yansısı olarak her yere sızılabilir, her araçtan yararlanılabilir.

Sözümüz yine Türkiye solunadır. Türkiye solu, kendini örgütsüz ve devrimci politikasız bırakmıştır. Böyle olunca da, mücadele araçları geliştirmiyor. Neticede, kendi eliyle burjuvazinin bu tuzak aracına tabi oluyor.

Kırk yıldır, Türk solu aynı tutumu sergiliyor. Tasfiyecilik ve reformculuk, daha doğrusu burjuva kuyrukçuluğu tanımlamak isteniyorsa, Türkiye burjuva seçimlerine ve Türk solunun tutumuna bakmak yeterli olacaktır. 1950'den günümüze Türkiye solu, demokrasi genişlemesi adına kitleleri burjuva seçimlerine seferber etmiş, neticede ise demokrasi genişlememiş, her defasında gericilik ve faşist yasalar gelmiştir.

Halbuki, daha 1848'de Marks ve Engels proletaryaya, "küçük-burjuvazinin, 'oy vermezseniz gericilik kazanır' sözlerine kanmamalarını, oy verme yerine bağımsız örgütlenme, ajitasyon ve propaganda içine girmeleri gerektiğini" söylerler. Acaba, Lenin'in 1905'ten 1917'ye kadar mücadele ettiği tasfiyeciliğin, reformculuğun kendileriyle benzerliğini Türk solu değerlendiriyor mu?

Türk solu, 1950'lerden burjuva seçimlerine tutarlı tavır alsaydı, bugün bu durumda olmazdı. Onurlu zindan direnişleri, kitlelerin öz çıkarı burjuva seçimlerinde olamaz. Zindandaki politik tutuklular, salt affedilmek için savaşmıyor. Onlar politik iktidar için zindanlara düştüler, bunun için öldüler, işkence gördüler. Kitlelerin kurtuluşu, salt birtakım ekonomik-demokratik haklar değildir. Sorunu buna indirgeyen Türk solu, mideden olaylara bakıyor.

Sözkonusu olan sadece protesto etmek değil, kitlelerin asıl talebi olan örgütlü politik eylemi yükseltmektir. Türk solu, sağcı Tercüman yazarı Taha Akyol'a baksın. Taha Akyol bile, T. Özal'a, Lenin'in "Halkların Dostları Kimlerdir" kitabından yararlanmasını salık veriyor. Türk solu, Leninizmi mi, Menşevizmi mi izlediğine iyi bakmalıdır.

Burjuva seçimlerine taraf olmak, kitleleri buna koşmak, eski türkünün tekrarı olur. Böyle birşey onursuzluğun da ötesinde, ihanettir.

Kürdistan yurtsever halkı, düşmanları arasında tercih yapmayacaktır

Kürdistan halkının düşmanları, bağımsızlık ve özgürlüğüne kasteden "Misak-i Milli"ci Türkiye burjuva sistemidir. Kürt halkı, bu sistemden kaynaklanan her oyun ve politika, sahiplerinin kendine düşman olduğunu bilmektedir.

Kürdistan halkının acılarını suistimal ederek, onu Türk burjuvazisine seçim oyunları yoluyla perçinlemek isteyen herkes, Türkiye halkının düşmanıdır. Bu nedenle sosyal-şovenler, işbirlikçi milliyetçiler, feodal-komprador politika şarlatanları, öncekiler gibi halkımızı aldatamayacaklardır.

Kürdistan halkının bu tavrı, bu karşı koyuşu, sadece doğru siyasal tavır oluşuyla sınırlı değildir. Kürdistan halkı, PKK, ERNK, ARGK öncülüğü ile karşı koyuşu, ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak siyasal, örgütsel, askeri alanda sergilemektedir. Bu nedenle, halkımızı kölelik oyunlarına çekmek isteyenler, halkımızın pratik tepkisine katlanmayı göze almalıdır. **Kürdistan halkı, caniler ve uşaklar arasında seçim yapmayacaktır.**

— Her onurlu emekçinin, demokratın, yurtseverin görevi, burjuvazinin seçim oyunlarını protesto etmektir.

— Hedef, faşizmin sahte demokrasisi değil; devrimle gerçekleşecek halk demokrasisi ve bu uğurda mücadeledir.

Birliklerin Çalışma Tarzı Üzerine...

Baştarafı 13. sayfada

lardan kaynaklanan ulusal inkarcı ve işbirlikçi birlik anlayışlarıyla mücadeleyi almalıdırlar. Her cephesel birlik; Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki tahribatının ürünü olarak günümüzde seksiyon olarak örgütlendirilmeye çalışılan Türkiye sosyal-şoven solu'nundan kaynaklanan birlikleri tanımamalıdır. Benzer şekilde yurtsever maske takınarak kitleleri reformcu örgütlenme ve politika içine hapseden işbirlikçi reformist birlikleri tanımamalı, bunları ideolojik, politik, örgütsel çalışmalarla aşmayı ve dağıtmayı hedef olarak almalıdır. Ancak bu durumda devrimci-yurtsever birlik politikacılığından söz edilebilir.

Birlikler, Türkiye, Ortadoğu vb. yerlerde yurtsever kitlelerini örgütlerken, bu alanları enternasyonalist dayanışmaları yükseltmenin bir alanı olarak değerlendirirler. Özellikle Türkiye'deki yurtsever Kürdistan kitleleri örgütlendirilirken, bir yandan sosyal-şovenizme karşı mücadele edilirken, diğer yandan iki halkın faşist sömürgeciliğe karşı devrimci ittifakı gerçekliğine göre hareket edilmelidir. Mevcut durumda, Türkiye solundan kaynaklanan nedenlerden, Türkiye emekçilerinin devrimci örgütten yoksunluğu da dikkate alınarak birlikler, Türkiye emekçilerinin örgütlenme ve mücadeleleriyle yakın dayanışma içinde bulunmalıdır.

Kuzey-Batı Kürdistan'ın diğer Kürdistan parçalarına göre ileri sosyal yapısı, ulusal kurtuluşçu örgütlenme ve savaşının karakteri ve kazandığı pratik etkinliğe dayanarak, birlikler, politik çalışmalarını diğer Kürdistan parçalarına yayabilmeli, bulundukları her uluslararası platformda sorunlarını dile getirmeli, ulusal kurtuluşçu birliklerin gelişmesine politik destek vermeli, onlarla dayanışma ve işbirliğini ulusal birlik mücadelesinin zorunlu bir koşulu olarak almalı ve uygulamalıdırlar.

Birlikler, her politik olanak ve araçtan yararlanabilmeli, her alanı ulusal kurtuluş mücadelesiyle uluslararası devrimci, demokrat güçlerin ilişki ve dayanışmalarını arttırdıkları ve faşist-sömürgecilik ile işbirlikçilerinin teşhir ve tecrit edildiği mevziler olarak değerlendirilmelidir. Özellikle de Avrupa ve Ortadoğu alanlarının bu yönlü değerlendirilmesi ve mevcut çalışmanın birlik çalışmalarıyla (propaganda, yürüyüş, seminer, toplantı, broşür, bildiri vb. araçlarla) derinleştirilmesi zorunlu olmaktadır.

Birlikler, En Önemli Halka Olarak, Örgütlenmede Doğru Çalışma Anlayışına Ulaşmalıdır

Berxwedan 36. sayıda birliklerin mücadele ve örgütlenme sorunlarında bu konuya genişçe değinilmiştir. Buna ek olarak şunlar belirtilebilir.

Birincisi; birlikler, cephesel örgütler olup, illegal örgütlenirler. Birliklerin kitlesel karakteri, örgütlenmede legal ve yarı-legal biçim ve araçların yaygın kullanılması zorunlu olmaktadır. Merkezi anlayışla komiteler tarzında, üstten alta doğru örgütlenen birlikler özellikle alan özgülüne göre örgütlenirken, sekter ve sağ, reformist örgütlenme biçimlerine düşmemekte dikkatli davranmaları gerekir.

Örneğin; sendika vb. araçlar özellikle işçi kitlelerini örgütlenmenin yaygın bir aracı olmak zorundadır. İllegal örgütleniyor diye tümüyle bu ve benzeri araçları reddetmek nasıl yanlış ise, işçi vb. birlik örgütlenmelerini tümüyle bu araçlara indirgemek de reformcu çalışmadır. Çünkü, tek başına sendikal mücadele ne denli gelişkin bile olsa siyasal mücadele değildir. Hele Kürdistan gibi sendikacılığın ekonomik tuzak olması yanında ulusal inkarcı bir araç olduğu dikkate alınınca, bu tür araçları kullanmadaki hassasiyet daha iyi alaşılır. Benzer durum, öğrenci dernekleri vb. için de geçerlidir. Bu araçlar işlevi içinde kullanılmadığından yıllardır Türkiye solunu biçen araçlar olmaktadır. Olsa olsa, bu araçlar kitlelere varmanın ve onları öğütlemenin etkin bir aracı olarak değerlendirilebilir.

İkincisi; birlikler, cephe örgütlenmesinin bir kolu oldukları gibi, bulundukları alanlarda da kollar halinde örgütlenirler. Her birlik kolu, merkezi birlik çalışmasının bir parçasıdır. Bulunduğu alanın koşullarına göre mücadele araçları ve yöntemleri değişebilir. Örneğin Avrupa ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki örgütlenme araçları, yöntemleri ve mücadele biçimleri oldukça değişiklik gösterir. Fakat bu değişiklik biçim üzerinedir. Özde fark yoktur. Örgütlenmenin merkeziliği ve siyasal eylemliliğin, ulusal kurtuluşçu karakteri özdeki birliği sağlar.

Birlikler kollarını örgütlerken, alan koşullarından doğan mücadele araç ve yöntemlerine ilişkin özerklikleri; örgütsel özerklik değildir. Böylesi bir anlayış; koşullara adaptasyon adı altında tamamen o alana uyarlanma, özden kopma ve reformculuğa kayma anlamına gelir.

Üçüncüsü; birlik çalışmalarındaki önemli noktalardan biri de, birlik örgütsel çalışmaları, cephe örgütsel çalışmalarıyla bütünlük ve ayrılığını bulabilme ve pratikte çalışmaları buna göre düzenlemedir.

Cephenin örgütsel kurumlaşması, birliklerin örgütsel kurumlaşmasından geçer. Birlikler, cephenin siyasal ilkeleri doğrultusunda hareket ederler. Bu genel amaç, birliklerin örgütsel, siyasal ve eylemsel çalışma tarzlarını belirler. Dönemsel cephe çalışma planları, dönemsel birlik çalışma planlarına indirgenir.

Birlik yönetim organlarına kalan, bu planlamaları programlamak ve yürütmektir. Örneğin birlik kendi kitlesi içinde eğitim, örgütlenme ve siyasal eylem faaliyetleri yürütür. Bu, birlik organlarının cephe çalışmasıdır. Her birliğin kitlesinin özgül karakterinden, cephe örgütlenme ve mücadele yöntemleri oldukça çeşitlilik gösterecekir. Tüm bu çalışmalar cephe çalışmasını oluşturur. Bir yerde, cephe çalışması, birlik çalışmalarının toplamıdır.

Fakat aritmetik bir toplam değil, merkezi bir anlayışla yönlendirilen ve pratikte koordineleri sağlanan bir toplamdır. Bu durumda birlik organları her düzeydeki cephe komite ve organlarında temsil edilecek, böylece cephe organlarının genel olarak cephe, özel olarak birliklerin çalışmalarını planlamasına ve yürütmesine katılmış olacaktır. Bu içiçe örgütlenme sayesinde, birliklerin politik, örgütsel ve eylemsel çalışmalarının genel cephe çalışmalarıyla bütünlüğü sağlanacaktır.

Dördüncüsü; birliklerin toplantı, rapor, eleştiri, disiplin vb. iç işleyiş sorunlarıdır. Bunlar, birliklerin yönetmeliklerinde düzene bağlanmıştır. Her birlik organı, yönetmelik hükümleri gereği, düzenli toplantısını yapma, eleştiri-özeleşiri ve disiplin mekanizmasını işletme, bütün faaliyetlerini üst organa -aynı zamanda bağlı bulunulan cephe organına- düzenli aralıklarla rapor etmek zorundadır. Birlik organlarının çalışma planlamasına dönüştürülen eğitim, örgütsel, politik, eylemsel faaliyetler birlik organlarının aynı zamanda organ üyelerinin raporlarının kapsamını oluşturur.

Her birlik yönetim birimi ve alt organları, program ve karar taslaklarına dönüştürülen çalışma hedeflerini dönemsel planlamalara dönüştürme, bu doğrultuda yoğun bir kollektivizme varmak, rapor ve çalışma taslakları hazırlama, tümünü üye ve sempatizan kitlesine benimsetmesi, temel görevi başarılı olmasının da temel koşuludur.

Bilinçli ve örgütlü birlik çalışması, güçlü ulusal kurtuluş eyleminin zorunlu koşulu olduğu gibi; güçlü kitlesel kurtuluş eylemi de, halkın siyasal mücadele birliği olan ulusal kurtuluş cephesinin zorunlu koşuludur.

Honecker'in F. Almanya Ziyareti...

Baştarafı 17. sayfada

di. Doğu Almanya toprakları içinde bulunan Batı Berlin ise, emperyalist güçler tarafından işgal edilerek, Federal Alman Cumhuriyeti'ne bağlı özerk bir eyalet haline getirildi.

ABD emperyalizminin güdümünde bağımlı bir politika güden Federal Alman Cumhuriyeti, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanımadı. 1950'lerden günümüze kadar ideolojik, ekonomik, siyasal, kültürel alanda Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne karşı saldırgan bir politika izledi. Federal Alman Cumhuriyeti, İkinci Dünya Savaşından bu yana henüz barış antlaşmasının imzalanmadığını ileri sürmekte, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne karşı ilhakçı ve inkarcı bir politika gütmektedir.

Nitekim, Honecker'in ziyaretinin hemen öncesi Kohl, *"Acı ayrılıklar oldu ve bunu gidermenin yolu ise iki devletin birleşmesidir. Konuğumuz her ne kadar resmi bir ziyarette bulunsa da, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanımayacağız"* diyerek, saldırgan politikasını sürdürdü. Buna karşılık Honecker, yaptığı konuşmada barış sorununa değinerek, *"Alman topraklarında bir daha savaş başlamamalı"* dedi ve birleşme sorununu da, *"Su ile ateş bir arada olamaz"* şeklinde ifade ederek, iki ayrı ekonomik, siyasal, tarihsel gerçek olduklarını ve emperyalist-kapitalist sistem içinde birleşmenin mümkün olamayacağını hatırlatıyordu. Bilindiği gibi, Federal Alman Cumhuriyeti'nin salt bu ilhakçı saldırganlığı nedeniyle gezi birkaç defa iptal edilmişti.

İki ayrı devlet, iki ayrı toplum ve iki ayrı sistemin ön cepheleri

İki Alman devletinin sorunları bu gerçeklik içinde anlam kazanıyor. İki devlet de dünyanın en kalkınan ilk on devleti arasındadır. Çoğu üretim alanında Demokratik Alman Cumhuriyeti, Federal Alman Cumhuriyeti'ni geçmiştir. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin gayri safi endüstri üretimi 1950'den 1983'e kadar 10,5 kat artmıştır. Yıllık kalkınma hızı %5,5 kadardır. Federal Alman Cumhuriyeti'nde bu oran %1,2 kadardır.

Federal Alman Cumhuriyeti'nin emperyalist tekellerini korkutan, bu gerçekliktir. Zira, Demokratik Alman Cumhuriyeti sosyalist ülkeler arasında en yüksek yaşam standartına varmıştır. Federal Alman Cumhuriyeti'ndeki sosyal sorunları da yoktur. Federal Alman Cumhuriyeti, ülkesini ABD nükleer füzeleri ve askeriyle doldurmuş (208 bin Amerikan askeri), kendisi de vargücüyle silahlanmaktadır.

Gezi olağanüstü bir olay olmadığı gibi, beklenmeyen sonuçları da doğurmadı

Federal Alman Cumhuriyeti yetkililerinin bütün inkarına rağmen, Honecker'in ziyareti, gerçeğin pratikteki kabulü olarak yorumlandı. Nitekim, Federal Alman Cumhuriyeti'ndeki muhalefet, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin tanınmamasının anlamsızlığını ve ilgili devlet politikasının değiştirilmesini bir daha dile getirdi.

1700'ünün yabancı olduğu 2700 kişilik basın-yayın topluluğunun izlediği gezide, çok önemli kararlar alınmadığı gibi, önemli sonuçlar da elde edilmedi. Honecker, gezi sırasında Karl Marx ve Friedrich Engels'in müze olan evlerini gezdi, ayrıca anti-faşist mücadelede yeri olan alanları gezip, halen yaşayan eski direnişçilerden bazılarıyla görüştü.

İki ülke arasında; radyasyon ışınlarından korunmada bilgi ve deney alış-verişi, ticari (imzalanan 3,6 milyarlık ticari bilanço 1986'da 15,6 milyon marktı) ve kultürel alanda olmak üzere üç ayrı konuda antlaşma imzalandı.

Demokratik Alman Cumhuriyeti Devlet Başkanı Honecker'in bu ziyareti, sosyalist iç politikanın bir başarısı olarak görülebilir. İki devletin yakın bölünme tarihi, aynı halkı temsil etmeleri, yoğun ticari, kültürel ilişkileri vb. özgünlükleri olsa da; sorunları, iki ayrı sistemin sorunlarının bir parçasıdır. Bu nedenle geziyi Gorbaçov'un son 'açılım' politikasının çerçevesinde değerlendirmek en doğrusudur.

"Barış içinde bir arada yaşama ve yumuşama siyaseti"nin taktik düzeyde sürdürülmesinin sağlayacağı başarıların stratejik düzeye çıkarılması ancak emperyalizme her alanda devrimci tavır almakla mümkündür. Gezinin sonuçlarının bu çerçevede değerlendirilmesi gerekir.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç	6.- nkr.	Danimarka	8.- dkr.
Fransa	6.- ff.	Avusturya	18.- s.
İsviçre	2.50 sfr.	İngiltere	0.80 £.
İsveç	6.- skr.	Hollanda	3.- hfl.
Avustralya	3.- $	Belçika	60.- bfr.

ARGK Pêşveçûn û livbaziyên xwe ên serbilind û pîroz didomîne

Destpêk rûpela dawî de

mîna çiyayên Mevalê û Nevala Hespistê (Cehennem Deresî) ûhw. ên stratejîk, rastûrast ketine bin hikma hêzên ARGK. Şervanên ARGK, ê din bi rojan jî dafan li ser rêyan vedigrin û civînan li gundan çêdikin.

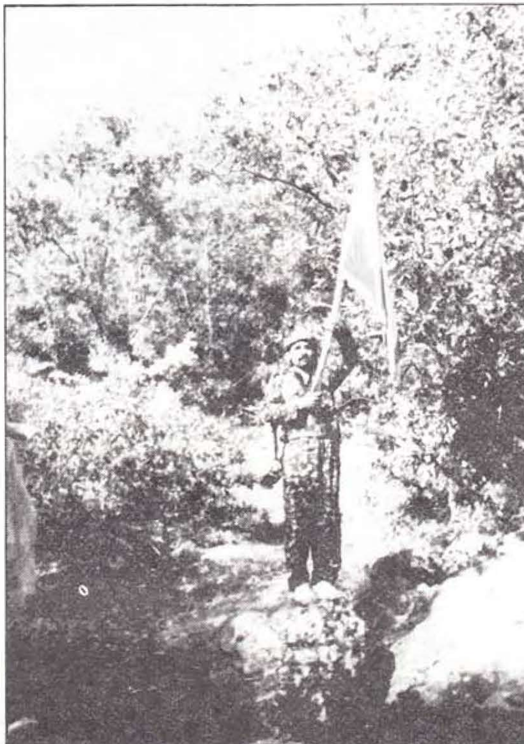
Pêşengî ji gundiyan gelek kes têkilî nav refên şoreşê dibin. Zagona leşkerî a şoreşê a ku xwe paldide dilxwaziyê û bireweriya rizgarvaniya netewvatî, pêşî gundiyên Kurdistanê ên hêjar dilovan, bêxtiyar û dilşa dike. Ronakvaniya û berxwedana gel li Mêrdînê, hêzên dijmin li êrdimê, ku hêjmara wan digihe hezaran, bêtevger dihêle. Yekîtiyên dijmin ên motorîzê jî, ji tirsa mayînan, ji binî bera xwe nadin rêyên ku diçin gundan.

16. Êlûn, Çolamêrg-Gêver:

Li gundê Gûrkavak mezra Yeşildere, hêzên ARGK ên ku li gund civînek çêdikiran, welatfiroşekî ku êrişî şoreşgeran kir, kuştin. Xinizek jî birîndar ket û hêzên ARGK dest danîn ser çek û rextên wan. Gava ku çetevaniya di nav eşîrên Oramar û Herkî seranser dihilweşe, pêre jî gelek welatperwerên ji vê êrdimê xwe digihênin ARGK.

Çolamêrg-Qilaba:

Yek ji pêşveçûnên pêwist li Qilaba (Uludere), belavbûna parêzkariyê ye. Vê taliyê de, meha Tebaxê de, mêtingeran eşîrên Jirkî û Guyan berdan hevdu. Ji vê rûdanê, xwestin çetevanî pêşve bixin. Lê weke ku ev leyistok bingeh negirt, wusa jî kesên ku çekên dijmin girtibûn, kombikom çekên xwe li dijmin vedigerênin.

Em aramên çiyanin... bi deng, nav û nîşanin.
Em daketin deşt û bêriyan.. mizgîna qulîlkên biharin.

Pêşveçûna duwemîn a pêwist jî, têkilbûnên nav refên ARGK ne. Gelek kes ji vê derdorê xwe digihênin şoreşê. Weke nûçên gihan me, eşkere dibe ku pir civîn li gundan çêdibin. Roja 14. Êlûnê komek ji gundiyan, 5 kes, ji gundê Bêcihê xwe gihandin ARGK. 23 Êlûnê jî ji gundê Hêlal 3 kes, hatin nav refên ARGK. Weke tê bîran, berî niha jî ji gundê Hêlal gelek kes xwe gihandibûn şoreşê. Ji gundê Hêlal li kêleka ku gelek kes nav refên têkoşînê ne, hogir û şehîd jî gelekin.

22. Êlûn, Bêtlîs:

Pêşmergên ARGK avêtin ser gundê Konarga. Şerek bi welatfiroşan re derket. Parêzkarên bi navên Kemal Akbaş, Celal Akbaş û merivekî wan xedar birîndar ketin. Hêzên ARGK civînek li gund çêkirin. Dest li ser çekên deh çetan hat danîn. Li ser rêya Bêtlîs û Farqînê (Silivan) duruşme hatin daleqandin.

Parêzkarên gundê Konarga roja 5'ê Gûlanê 1985'ê bibûn sedema şehîdketina şoreşgerên bi navên M. Sait YİLDİRİM û Şax İsmaîl BOZKUŞ.

Ev kiryara li gundê Konarga, dîsa danî berçavan, ku tu bêbextî bêbersiv namêne.

13. Êlûn, Şemzînan:

Li dora gundê Aşaxî Kayalar 3 hacetên PTT (Postxanê) ku hinde saziyên leşkerî çêdikiran, hatin şewitandin û tunekirin. Sîxurê dijmin, teknîsyenê Postxanê Mehmet Gûzeldere bi mirinê hate cezakirin.

14. Êlûn, Sêrt-Berwarî:

Yekîtiyeka pêşmergên me, ku di nav eşîreta Garisan dixebite, li ser rêya Berwarî (Xizxirik) û Sêrtê kemînek vegirt. Lê hêzên kedxwar tedbîrên xwe girtin. Li dora gundên Kilîs û Şozê şerek giran ku gelek berdewamkir derket. Dijmin balafirên xwe jî rakir. Lê pêşmergên ARGK bêderb girtin, çembera dijmin şikandin û xwe rizgar kirin. Mêtinger hundabûnên xwe veşartî hêştin.

Herwusa roja 18'ê Êlûnê li Berwarî cemsekî hêzên dijmin rastî mayînekê bû. Cemse qulibî. Tê gotin ku 4 dij-şoreşger mirine an jî birîndar ketine.

Sêrt-Şirnex:

Meha Êlûnê de li Şirnexê pêşveçûnên mezin çêbûn. Êriş çûn ser parêzkaran û saziyên leşkerî ên dijmin. Herwusa gelek kes ji xwe gihandine hêzên ARGK.

15. Êlûn:

Yekîtiyeka xilbe ji pêşmergên ARGK, di navbera çiyayên Çirav û Garisan de, rêya ku diçe Şirnex û Dihê (Êrûh) girtin. Hemû gerokên ji wir derbas dibûn rawestandin û propexende çêkirin. Belavok belavkirin. Komek din ji pêşmergan jî, li dora gundê Torkiz agir berda ambara êzingan. Gişt şewitandin. Her di vê kiryarê de, bêhtirî 20 direkên telefonê ji şewitandin. Gava ev kiryar pêkdihat, komek ji pêşmergên ARGK jî, li nêzikî cihê rûdanê kemînek li dora karakola Xudan (Torkiz) vegirtin. Hêzên dijmin ketin kemînê. Şerek dijwar serpêkhat. Gelek serbazên mêtingeran hatin kuştin. Têkoşerekî ARGK jî şehîd ket.

17. Êlûn:

Li dora gundê Karageçit 4 sîxur û merivên wan, ji eşîreta Batiyan, bi mirinê hatin cezakirin.

Weke tê zanîn, Batî xwe heya Cizîra Botan dirêjdikin û eşîreteka mezin ji ê Şirnexê ye. Bixwe koçerin û gelek bêmal û hêjarin. Lê gelek jî welatparêzin. Batî di bin zilm û zordariya komek ji sîxurên mîna axa Osman û Saît Demir ûhw. dinalin. Gava PKK xebatên xwe li vê derdorê jî pêşvebir, gelek Batî xwe kirin bingeh bo xebatên şoreşgerî.

Piştî kuştina Alîxan Tatar, mêtinger xwestin bi destê Osman axa eşîreta Batiyan ji xwe re bikin pêya. Lê endamên Batiyan liberxwedan. Payiza 1985'ê de, Osman axa û malbata wî çekên dijmin girtin. Xebatên HRK, van kesan neanin ber çavên xwe û dev ji van xebatên rûr[illegible]ernedan. Lê dîsa jî çetev[illegible] tenê bi malbata van axan bi[illegible]nor ma. Gava van axan pîk[illegible]ya xwe li ser gundiyan zêde[illegible]n, daku ew ji çekên dij[illegible]rin, pêşî Saît axa (Saît D[illegible]) û dure cahşên wî, bi du (2) h[illegible]ziyan hatin cezakirin. Bi vê nolê Batî xwe ji milîsiyê rizgar kirin.

Bilî hemû pesn û fortên mêtingerên Tirk, derî malbata axan, tu kes ji Batiyan çek li dijî şoreşê hilnedan, herçuqasî xwediyê bêhtirî 60 gundan nin jî. Osman axa ji eşîreta Batiyan hatiye birîn. Ev encam gelek pêwiste. Ji ber ku li derdora Şirnexê ku êrdimeka gelek mezine, çetevanî tenê bi Alîxan Tatar û 2 komên wî ên xiniz, ku ew jî bazdane navendê bajêr, bisînor maye.

19. Êlûn:

Li gundê Kayaboyun mezra Akçayê glîkarek bi mirinê hat cezakirin.

22. Êlûn:

Li mezra Gûneyce gundê Çiftekavak, yanzdeh kes ji malbata Gûngor ku milîsî dikiran ji hêla pêşmergên ARGK bi mirinê hatin cezakirin.

20. Êlûn:

Ji gundê Kemerlî deh parêzkar bona ku çekên xwe li dijmin vegerênin û berdin, serî dan kaymakamiyê. Rûdanên wusa li Şirnexê bûne rojenîn. Li Şirnexê, çetevanî yekcarê îflas kiriye.

Bang bo xwedevanan,

piştî 15 rojîn derketina **Berxwedan'ê**, yek ji zehmetiyên me, pirsa belavkirinê ye. Ji bona ku **Berxwedan** di destê welatperweran de bibe çekeka ramyarî û rêkxistiniyê, hoyeka bingehîn jî, pêkanîna pêwendiyên rast di navbera **Berxwedan'ê û xwendevanan** de ye. Ango giringe **Berxwedan**, leztirîn û bi şêweyeka sîstematiktir bigihe destê xwendevanan.

Ji ber vê sedemê **Berxwedan**, xebatên **dorfirehkirin û xurtkirina servîsa abonetiyê** da destpêkirin. Em bang li xwendevanên xwe dikin, ku bi xweabonekirinê, tevlî vê xebatê bibin.

Berxwedan

BERXWEDAN

FÎŞA ABONETİYÊ

Nav û Paşnav: ....
Navnîşan: ....
....

6 Mehî	Salî
Hundurê Almanya:	Hundurê Almanya:
DM 30 ☐	DM 60 ☐
Derveyî Almanya:	Derveyî Almanya:
DM 35 ☐	DM 70 ☐

Konto bo abonetiyê:
BfG. - Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 3801011

Navnîşana *Berxwedan'ê*:
Feyka-Kurdistan
Postfach 153
5300 Bonn 1

Piştî dagirtinê vê fîşa abonetiyê tevlî makbuza şiyandina peran, bişênin navnîşana Berxwedan'ê.

Gundiyên Şirnexê ref bi ref xwe digihênin ARGK

Roja 18'ê Êlûnê ji gundê Cunîver 2, roja 19'ê Êlûnê ji gundê Balvêren 2, roja 20'ê Êlûnê ji zozanên Tuşimê dora gundên Grek û Bacîtê 3, roja 20'ê Êlûnê ji gundê Develer 2 û ji hinde gundên din gelek gundiyên ciwan, têkilî nav refên ARGK bûn.

Weke nûçên gihan me, tê eşkerekirin, ku li êrdima Şirnexê gelek xort daxwaza xwe bo gihana şoreşê, ji pêşmergan re salox didin. Hêzên ARGK ên ku diçin gund û zozanan, li wir civînan çêdikin. Bi erê gotina malbatên niştîmanperwer, navên kesên ku dixwazin bitêkoşin tên nivîstin. Kesên ku xortbin û dilxwazbin, ji bo şoreşê têkilî nav refên ARGK dibin. Malbatên van mêrxasan dure, daku xwe ji nîr û pîkoliya mêtingerên Tirk biparêzin, rastî hovîtiya xwînxwaran nebin, diçin karakolên dijmin û dibêjin: *"Lawên me hatin revandin."*

Ev encam ne ji ber xwe derketin holê. Derdor, ji sala 1984'ê vir de barêgeheka coxrafî û girseyî ye ji bo pêşmergan. Dijmin li vira bi awakî sîstematik bi hezaran operasyonên leşkerî çêkiriye. Lê nekariye tenê têkoşerekî jî bikuje. Herdem dijmin bixwe binkeftî bûye. Gundên li çiyayên Herekol, Korkandîl, Kelamamo, Kato û bêhtirî 50 gundên li bêriyê, ên navçên Berwarî, Elkê, Qilaba û Şirnexê, tucaran çekên dijmin negirtine. Ên ku çek girtibûn jî, çekên xwe dan pêşmergên ARGK. Ev herem bêhtirî 200 şervanan, da şoreşê. Bêhtirî 20 şehîd ji vê êrdimê hene. Serdestiya ARGK li vê derdorê bera xwe qulibandiye navenda bajarê Şirnexê. Ev serdestî ji vir xwe dirêjî Girêkamo (Silopî), Çiyayên Cudî, Cizîra Botan û êrdima Kizilsu kiriye. Serdestiya li çiyayên derdora Şirnexê, heya bi roj jî bi giranî ketiye destê hêzên ARGK.

Rejîma 12'ê Êlûnê sersala 7'an de ji hêla 10.000 welatperwerên Kurd hate protestokirin

Li Almanya Rojava, Libya, Frense, Hollanda, İsvîçre û Lûbnanê wêlathêzên Kurdistanê 7 saliya dîktatoriya mêtingera faşîst bi xwepêşdan, rapirîn û civînan protestokirin. Nûçe û agahiyên ku di vê barê de gihan me, weke jêrînin:

KOLN-ALMANYA ROJAVA:

Feyka-Kurdistan banga, **"xwe têkilî xwepêşdana roja 12'ê Êlûnê bibin"** kir. Ji çarhêlên Almanya dora 6 hezar welatperwer bersiva vê bangê dan. Hêj berî destpêkê, sibê zu dora seet 7'an qada livbaziyê, tevlî duruşmên dengbilind ji hêla dilxwazên ERNK hat dagirtin. Mirovên me bi cilkên xwe ên renga-reng mîna lehiyê herikîn qadê. Girsên gel cihên xwe, gora rewşa xwe, di nav yekîtiyên Eniyê de, -mîna yekîtiya karkeran, jinan, civanan- girtin. Bêbetlanî duruşmên weke, **"Bijî Serok APO"**, **"Bimre cunta mêtingera faşîst"**, **"Lexê gerîlla lexê, Kurdistanê avake"**, **"Em vegerin Kurdistan, ji welat derxînin dijminan"** û **"Bijîn PKK, ERNK û ARGK"** ûhw. awaz dan.

Dora seet 11.30'an xwepêşdan destpêkir. Bi hezaran welatperwer bi şahiyeka herî gewre rêveçûn. Ji bo nûneriya pêşmergên ARGK komek bi cilên leşkerî meşî. Koma jinan bi cilkên xwe ên kesk û sohr û zer û koma zarokan bi duruşmên xwe ên şêrîn bala Almanan û alema giştî kişandin ser xwe. Rêveçûn qedera 2 seetan doma. Welatperwer refbiref, her refek ji 4 kesan, meşîn. Gava serê refên rêveçûnê gihabû qada mîtingê, hêj qada destpêkirinê vala nebibû.

Rêveçûn gelek bi disiplîn û şahiyeka mezin derbasbû. Dengê jinên Kurdistan, bi duruşmên şoreşê, çingînî belavî bajêr dikir. Gelek mirovên biyanî li vê azametê heyîrî man. Hinekan bi maf wusa digotin, *"Kê dikare vê lahiya şahî û hêrsê birawestîne."* Gava zarok derbas dibûn hinekan dipirsî, *"Ma gelo van zarokan çawa wusa tênin bal hev?"* Hinek welatperwer bersiv didan, *"Ev zarok nûnerên hatina Kurdistaneke serbixwe û azad in."*

Qada mîtingê de du hev, berpirsiyarên ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan), FKBDC (Eniya Berxwedana Yekbûyî Li Dijî Faşîzmê), YKWK (Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan), YJK (Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan), YXK (Yekîtiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan), SVP (Partiya Welat a Sosyalist ji Tirkiyê) û hinek rêkxistinên pêşveçûyî û demokrat ên Almanan, axafên xwe kirin.

Hunermendên **HUNERKOM** ji şînokî xwe, helbest û sitranên xwe pêşkêşkirin. Taliya mîtingê komên govendê şahî xistin qadê.

Ev rûdan gişt vê rastiyê yekcardin bi bingehîn danîn berçavan: Ên ku wê binkevin mêtinger û hevkarên wan emperyalîstin, ê ku wê serkeve wê bibe gelê Kurdistan, ku bin pêşengiya PKK-ERNK û ARGK ditêkoşe.

STRASBOURG-FRENSE:

Dora 600 welatperwer ên endamên ERNK li Strasbourgê faşîzma 12'ê Êlûnê protestokirin. Hevkariya xwe bo Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan bilindkirin.

Xwepêşdan bin alên PKK, ERNK û ARGK destpêkir. Bi sedan duruşme, bi zimanên Tirkî, Kurdî û Frensî hatin hilgirtin û belavok hatin belavkirin.

Qada mîtingê de axafên bi hersê zimanan hatin çêkirin, dure komên govendê şahî xistin qadê. Hozanan sitran û xoşxanên xwe ên gelêrî û şoreşgerî pêşkêş kirin.

Bilî êrîşên hêzên dijmin û polêsên Frensî, xwepêşdan bi serkeftinî dawî pê hat.

DEN HAAG-HOLLANDA:

Herwusa li ser banga ERNK, xwepêşdanek jî li Den Haagê pêkhat. Dora 600 welathêz başdarî rêveçûnê bûn. Faşîzma 12'ê Êlûnê protestokirin û piştgirtina xwe bo hêzên şoreşê diyarkirin.

Ev rûdana ku bi serkeftinî giha armanca xwe, yekcar din tirs û xof berda dilê faşîzma Tirkan û hevalbendên wan. Bersiveka şoreşgerî da hêzên emperyalîst jî.

NÛÇE Û AGAHİYÊN DÎN JÎ LÎVBAZİYÊN WELATPERWERAN LÎ EWRÛPA

● **Hannover-Almanya Rojava:** Meha Tebaxê de liqê Hunerkomê li bajarê Hannover, komcivîna xwe a sêwemîn çêkir. Komcivînê vê namabrûska jêrîn gihand rojnama me:

"Komcivîna liqa me de, xebatên çandî ên ku jî hêla liqa me tên birêvebirin bi firehî ji ber çavan hatin derbaskirin. Kêmasiyên xebatan hatin şîrovekirin. Ji bona rakirina kêmasiyan, biryarên nûh hatin girtin. Koma birêvebirina liqê, ji ber kêmasiyan rêxne li xwe kir. Ji bo xwebatên domana pêşiya me de, birêvebirineka nûh hate hilbijartin.

Hemû delegên komcivînê duxuyankirin, ku giringe xebatên çandî ên welatparêz li ser xeta têkoşîna serxwebûnê bên pêşdan."

● **Koln:** Roja 18'ê Êlûnê dora 50 welatperwer, tevlî jin û zarokan, 6 seetan avahiya WDR (Radyona Almanya Rojava) vegirtin. Daxwaza vegerandina bawirnaman û perên ku polêsên Alman dest li ser danîbû, kirin. Welatparêzan li cihê rûdanê belavok belav kirin. Gelek endamên rojnaman hatin cihê rûdanê. Rojname û radyo livbazî weşandin.

● **Dûsseldorf:** Roja 18'ê Êlûnê her bi vê armancê, dora 30 niştîmanperwer avahiya Keskan (Grûne) a eyaleta "Nordrhein Westfalen", ji seet 11.00'an heya 16.00'an vegirtin. Belavok belav kirin. Armancên xwe bi devkî bi endamên rojnaman dan naskirin. Berpirsiyarên Keskan piştgirtina xwe diyar kirin. Livbazî bi 30 rojnaman dan naskirin.

● **Stuttgart:** Dora 80 welatparêz jî avahiya DPA (Ajansa Nûçên Almanya) li Stuttgartê vegirtin. Êrîşên polêsan avê de çûn. Bi belavokan, kiryar bi firehî hate nasdan.

● **Paris-Frense:** Komek ji endamên ERNK, ji bo piştgirtina Tevgera Rizgariya Gelê Tamîl, livbaziyeka birçîmayînê çêkir. Berxwedan roja 19'ê Êlûnê destpêkir û hefteyek doma. Livbazî di eywana "Komela Karkerên Welatparêzên Kurdistan" de çêbû.

Xweragirtên ji herdu gelan, tevda gelek belavok belavkirin û ji bo rojnaman duxuyaniyên xwe pêşkêşkirin. Rûdan bû hînkareka gelek hêja, di barê hevkariya navneteyan de. Herwusa endamên her du gelan, hevdu çêtir û ji nêzîktir naskirin.

● Li hin bajarên welatên Almanya Rojava, Belçîka û Hollanda ji bo **Dostên Gelê Kurd** gelek civîn çêbûn. Rewşa şoreşa Kurdistan hate nasdan û li ser pirsên hevkariyê hate seknandin.

Vê taliyê de, civînên çêbûn li bajarên Dûsseldorf, Hannover û Berlîna Rojava bûn. Berpirsiyarên ERNK jî beşdarî civînan bûn. Mêhvan gişt ji gelên biyanî bûn.

Giştî tev de nêzîkî 1000 demokrat û pêşveçûyên Ewrûpî beşdarî civînan bûn. Gelek ji wan dilxweşî û hevkariya xwe bi awakî enternasyonalîst şanîkirin. Civîn ji hêla **Komîtên Kurdistanê** hatibûn amadekirin.

"ŞEVÊN HEVKARÎYA ARGK" BÎ ŞAHÎ PÎROZ BÛN

Roja 15'ê Tebaxê, **"Şeva hevkariya ARGK"** a li bajarê Frankfurtê li qadekî bajarê Giessenê hat pîrozkirin. Zêdeyî 1000 welatperwer beşdarbûn. Giring bû şev li eywanekê li Frankfurtê bêtin pîrozkirin, lê dewleta Alman a hevkarê mêtingerên Tirk destur neda vê daxwazê û cih jî bo şevê neda. Cihê hatibû girtin, vegerandin. Bilî vê dijminiya eşkere, gelê me bi mêrxasî şeva xwe li bajarê Giessenê çêkir û biserket.

Roja 22'ê Tebaxê jî, **"Şeva hevkariya ARGK"** li bajarê Bocholt hat pîroz kirin. Zêdeyî 2000 welatperwer beşdarbûn. Giring bû ev şev jî li bajarê Bochum'ê bê pîrozkirin, lê dewleta Alman li vir jî cihê şevê rawestand û derdor ji hêla polêsan hat vegirtin. Lê welatperwerên Kurd şeva xwe li bajarek din, li bajarê Bocholtê, û bi serkeftinî pîroz kirin.

Roja 29'ê Tebaxê jî şev li bajarê Berlîna Rojava hat pîroz kirin. Zêdeyî 700 welatperwer beşdarbûn.

Herwusa roja 15'ê Tebaxê şevek jî li bajarê Arnheim li Hollanda pîroz bû. Bêhtirî 400 welatperwer beşdarbibûn.

Kargerên Ji Kurdistanê li Libya'yê Hilgavtina 15'ê Tebaxê bi şahî pîrozkirin

Roja 21'ê Tebaxê, dora 850 kargerên niştîmanperwer, bilî hemû zor û zehmetiyan sersala Hilgavtina 15'ê Tebaxê bi dilovanî û bextiyarî, li Libya yê pirozkirin.

Kargerên welatperwer, şeva xwe bi duruşmên şoreşgerî û bababêtên çanda gelêrî dawî pê anîn. Kargerên me ên li Libyayê vê namabrûska jêrîn, bo xwendevanên **"Berxwedanê"** re hinartin:

- **"Hilgavtina 15'ê Tebaxê, di nav xwesîparî û berxwedanê de, rastî û nerastiyê, hevxebatkarî û welatperweriyê, reformîstî û şoreşgeriyê de dîwarên dîrokî rîsaye. Lewma bûye domaneka pêwist. Her mirovek necar maye, rengê xwe diyarbike û refên xwe bistêne. Mina hemû kargerên Kurdistanê, cihê me kargerên li Libya yê jî, li kêleka berxwedanê, rastiyê, welatperwerî û şoreşvaniyê de ye. Ji ber vê sedemê, em carek din silavên xwe li şervanên ARGK dikin. 'Hertişt ji bo welatekî serbixwe û azad', duruşma me tevaye.' Bijîn PKK, ERNK û ARGK!"**

Li Atîna û Brûkselê civînên ERNK bo rojnaman

Berpirsiyariya ERNK li Ewrupa, ji ber sedema sê saliya Hilpişkîna 15'ê Tebaxê, li paytextê Belçîka û serekbajarê Yewnanîstanê 2 civîn ji bo rojnaman pêkanî. Civînê de bilançoya şerê salekê, ji 15'ê Tebaxê 1986'ê heya 15'ê Tebaxê 1987'ê, hat nasdan. Rewşa Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan hat duxuyankirin.

Di civînê de, astengên artêşa Tirkan, bikaranîna waliyê gelemperî, xebatên welatên Ewrupî ên bi armanca alîkariya bo dewleta Tirk bi hînkaran hatin eşkere kirin.

Saziyên rojnaman û weşanan bala xwe dijwar dan gotinên li civînê hatin kirin. Li bilî weşanên Yewnanistan û Belçîka'yê, radyoya Hollanda, radyoya dengê Emerîka û rojnamevanên Tirk beşdarî civînê bûn. Pirsên xwe li der mafê pêrgalên pêşveçûna şerê rizgariya netewî duxuyankirin. Nivîstên civînê bo rojnaman û weşanan hatin belavkirin. Gelek rojnama civîn, di rûpelên xwe de weşandin.

Nama piştgirtinê bo pêşniyariyên Melle Xerîp re

Berî çendekê min di **"Berxwedanê"** de, nama Melle Xerîp xwend. Ez pir pê keyfxweşbûm, geva min naskir, ku tevgera me a çekdarî bi rêberiya PKK berzdibe û dorfirehdibe; refên ERNK tên dagirtin bi niştîmanperwerên çalak, xwedî tecrûbe ku berê li dora hêzên kurdî ên kevin diman. Ez jî, vê nama xwe de weke Melle Xerîp, gazî hemû rêkxistin û partiyên niştîmanperwer ên ku xelasbûna Kurdistanê di rêya çekdarî de dibînin, dikim, daku xwe ji xeyalperestiyê durbixin û bi berpirsiyarî rewşa Kurdistanê û xebata pêwist, bênin ber çavên xwe û nexasim jî kesen ji "Şoreşgerên Demokrat" (DDKD, PPKK).

Ez ku niştîmanperwerekî Kurdim û îdeolojiya Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan bi rêya Marksîzm-Lenînîzmê rast dibînim, bawer dikim ku ev hêzên min ew bi nav dan xeta wan ne dijatiyeka antagonîste. Herwusa ez bawer dikim, ku heke ne asêtengên rêkxistinî û konevanî bûna, tiştên ku ewan ji hevxist û hinekî li paşxist, wê niha vê hêzê, di gelek babêtên şoreşê de, ji warê teorî û gotebêjan derxistibana û wê wan gihandibana warê cîbicîanînê û pratîkê.

Gelek nasînên min li ser rewşa kar, xebat û gengaziyên van hevalan dihêlin, ku qinyata min were, zu an dereng, wê hêzên welatperwer li ser zemîneke ji baweriya şoreşgerî, netewî û çînî, rêya dur û dirêj, rêya şerefa karê bi hevre, mil bi mil bibin serî. Maye ku xêrxwazên welêt vê daxwazê cîvar bikin, bilivênin û ber bi kar ve herin; cemed û qeşema heyî û peyda bûye, ji holê rakin.

Helbet ev ne karekî hesaniye. Wê ne bi rojekê an diduwan bê kirin. Lê bêguman divê etlayî nekevê û bê qelsîtî destpê bêkirin.

Destpêk, di baweriya min de, danûstandine; vekirina nêzîkbûneka dilpak li ser rêya hevkariyê û têkiliyan e.

Divê ji bo hemû hêzan re bê naskirin, ku zanibin, rêkxistinkirin û karê hundurî tevgera me gihandiye qonaxekê, wekî karibe gavên mezin, bi vê rewşê bavêje. Kar û gotinên gelek rêkxistinên, ku piraniya endamên wan li derveyî welat mane, nabin weke hevdû. Bêguman, gelek asêtengî, zehmetî, şaşî û kêmasî li her çim û hîmên tevgera me çêbûne û peyda bûne. Lê gereke hêzên xwe "şoreşger" dibînin, xwe ji berpirsiyariyê venekişênin; xwe di ber vê rewşê de mesûl bibînin. Divê bê naskirin, ku niha gavên hêja hatine avêtin di warê şerê çekdarî de; bi xwîna sedan ronakrewanên welêt ev hatiye pêkanîn. Di dîroka me de, veger jê tuneye û rawestandina vî şerî jî kambaxa mezintire. Rexnên li dijî vî şerî, bêberpirsiyariyê, qelsîtî û tenikbûnê dixin karê şoreşgerî. Piraniya hêzên kurdî bo şoreşê bangdikin, lê gava ku karê şoreşê tê kirin, zemîna wê tê amadekirin, gelek ji wan di hêjmartina şaşiyan de berpirsiyariya xwe dibînin û ne bêhtir!..

Ma gelo ev raste?! Heke ev rewşa hanan dombike, gelek filozofên "şaşîhêjmartinê" wê ji nav hêzên derveyî qada xebatê derkevin. Lewra Kurdan ji zu de gotine: **"Ê neçe şerasêre!"**

Partiya ku bingeh û hîma wê ne li welat be, ma wê endamên wê li derve, bi çi hêz û qinyatê "xebatê" bikin?!

Bêguman xebata çandinî, rewşenbîrî û ragihandinî jî pir pêwiste. Lê ne ku ev ji me re bibe "berpozk" û çavê xwe ji erkên şoreşê re venekin; gunehên bêberpirsiyariyê pê bişon. Ev "xebata" wuşa, heke bibe rêber ji şoreşvanan re, wê şoreşvan bibin weke, **"Ê ku çû heyfa rîyê, simbêl ji li ser kir."** Bi vî awahî, ne tenê şoreşger çênabin, lê herwusa, şoreşgeriya mayî û heyî jî wê "hunda" bikin.

Raste, şoreş bê şoreşgeran çênabe, lê şoreşgertî nayê çandin û ji asmanan jî nayê xwar. Ew di qada kar û xebatê de, di şer de, di berxwedana bêdudilî de tê çêkirin, dibe serbilindiya mirovan, gelan...

Dannaskirina karan, fahmkirina nujentî û pêwistiya wan, tê kifşkirin bi jihevcudakirin û danberhevkirina wan. Ango, tişt tên naskirin, heke te ew (serbilindiya wan, başbûn, xerabûn) anîn berhev. Vêca heke em gelekî bi dur nekevin jî û em di warê ragihandinî û rewşenbîrî tenê li karê PKK û heval û hogirên ERNK û ên terefên mayin tevde binêrin û bidin berhev, gelek heqîqet diyar dibin. Mirov ji wan fahmdike, ku hêzên li welat bi şoreşgeriyê nebilivine û mijûlnebûne, li Ewrupa jî nikarin bibin şoreşger, heya di warê ragihandinê û rewşenbîriyê de jî (tiştên ku hêzên mayin gelekî pê serê xwe mezin dikin).

Di vî warî de, dora 11 (yanzdeh) kovar û rojmanên PKK û ERNK derdikevin; bi zimanên kurdî, tirkî, erebî, almanî, frensî, îngilîzî... Temam di dema xwe de, bê ewiqandin. Temam xemlandî bi dengûbehsên welat, rewşa berxwedanê, konevanî, aborî û civakî... Lê ên hêzên mayin, mixabin, "îro heye, sibê tuneye". Heke hêzekê kovarek an rojnameyek weşand jî, dibe ku her ji du-sê mehan hêjmarek jê derdikeve û em, û ew jî za[illegible] bê bi çi kotekê û çi materiy[illegible]an derdikevin!.

Dibe ku hinek bipirsin: *"Madam waye, çi[illegible] PKK dixwaze wan bi[illegible] karê hevkariyê? Çi fêde di [illegible] de heye?"*

Bêguman, karê bi vê qinyatê, bi vê sistiyê bêkirin, tiştekî giring pê nayê jidandin. PKK nakeve xwewnên bi vê şêweyê. Lê xweş dizane, heke ku ew têkevin rêza dijmin, her endamek, zilamek deh qat bêhtir ji tirkan karin xirabiyê bikin. Zane ku em niha "temam bi karekî dikevin".

Em rizgariye netewî dixwazin. Her mirov, tiştê dixwaze, dizane nikarê gişt bidestbêne. Gelek mirov, kom û hêz... heya mirina xwe a dawî, wan hêvî û xwestekên xwe, bi xwe re hiltînin û hinek bi xwe re dibine gorê. PKK rêya kin, a zehmet a bê şaşî jî nabe, a qehremaniyê, a şerefê pêş wan dike û dixwaze wan ji bêkariyê veqetîne. Ji xeyalên bêhuda durxe.

Vêca hevalno! Em tev zanin, ku li tevayî dinê ji me bêhtir bi hacetê yekîtiyekê berxwedanê kes tune. Yekîtiya me, hêza me, qewweta me ye, hevkarî û têkiliyên azatê, pêwistiyên üştên biserkeftinê ne. Fermo! Di nav rûpelên **"Berxwedanê"** de, bi kurmancî em pirsên şoreşa Kurdistanê, pratîka wê û daxwazên wê bi berpirsiyarî şirovekin. Li ser bidin û bistênin. Tev bi hevre bo karên nûjen, form û metodên hevkariyê bigerin.

Dilxwazekî ERNK
ji Çekoslovakya
Dr. Aranûs Canpolat

"Ji bo 15'ê Tebaxê
Silavek ji Kurdaxê"

ROJBAŞ AMED!

Erê Amed
raste Amed
ji bo wê alê
tu dinalê.

Erê Amed
hêstirên çavên te
xwîna dilê te
dixemilênin bejna te
kurê Kardux xwe, dike berdêla te.

Amed!
nebêje ez bê xwedî me
ez bûka bê zava me
ez sêwiya ber dîwara me.
bê kurim
bê keçim
bê bira me
bê hevalim
bê xûşkim
ji ber lêmişta, bahozan pişt şikestim.

Amed!
nebêje darên min bê berin
havînan derew li min kirin
nebêje berx û pezên min bê giya man
biharan vir li min kirin
nebêje tariyê zora rojan birin
bê maf mam
bê al mam
bê dil mam
bê ziman mam
di nav pêlên babelîskên, hungirî de bê kes mam.

Tu dizanî
gum—guma asmana te
rûreşkirin neyarên te
ji hêstirên çaven te
av didim gûl û çîçekên te.

Amed!
Çarçira Mehabadê
Kela Dizê û Yadê
Efrîn û Amûdê
hemû rûbar û kaniyên te
deşt û newalên te
dilbirînin ji bona te
wek evîna Mem ji Zînê re
wek evîna helbestvanan ji sirûştê re
wek evîna zarên berşîr ji memkan re
hemû zar û pîrên me cîgerxwînin bona te.

Amed!
roja darên zeytunê
darvekirina zarên te bîst
pîk û çiloyên wan melûl bûn
kokan perdên reşî bi ser xwe de berdan
zeyta zeytunan di daran da piçiqî
herkandina ava kaniyên me sekinî
çûk û baldarên gundên Maratê û Basotê
serxweşî ji hevre xwendin.

Amed!
nebêje kevirên min li ser keviran neman
dîwarên min bê stûn man
di dilên xwe de hêviyan bermavê
serê xwe dadixim û ji te dikim lavê
di xwewnên rojan de destê xwe têxe destê zavê
di şevên havînan de pêre seyranê bike li ber hîvê
li baskên hêviya xwe siwar be
mizgîna azadiyê ji MAZLUM û EGÎT re bibe!

Bavê Midiya
Yekîtiya Sowyet
15. Tebax 1987

"Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan" pîroz be

Di dîroka Kurdistanê de gelek tevger hatin avakirin û gelek serhildan çêbûn. Lê mixabin, tevgerên berê di bin rêberiya şêx û xudan ax de bûn. Serhildan jî bin rêberiya wan de çêbûn. Tu tevger nekarî jiyana xwe berdewam bike û tu serhildan jî biserneket. Lew ewan nekarî yekîtiya gel avabikin û bersiva daxwazên gel bidin.

Daxwazên rêberan û gel bi piranî li dijî hevdu bûn. Bivî awahî jî tu serhildan nedikarî biserkeve. Karker û gundiyên Kurdistanê di bin zilm û zora dijmin de bûn. Rêber perçeperçe bûn. Lê niha...

Roja 23.8.1987'an **"Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan"** damezirî. Gaveka gelek pêwist hate avêtin.

Bingehên maf û daxwazên karkerên Kurdistanê, bi destê karkerên Kurdistanê hatin danîn û karker xwedî li doza xwe derketin.

Em jî perçek ji karkerên cîhanê ne. Çawa karkerên cîhanê yekîtiya xwe pêş de dibin, divê em jî bi vê nolê xwe bidin pêş. Dema me jî hatiye. Em jî xwe pêşde bidin. Bingeha serkeftinê xurtbikin. Yekîtiya xwe bijdênin. Biratiya xwe digel karkerên dinê germ bikin. Em li kêleka şervanên şoreşê bin. Milên xwe bidin milên wan. Tevlî wan agirê şoreşê geş û gur bikin. Bi yekîtiya xwe em ERNK xurtbikin. Giringe em bizanibin, bi yekîtiya gelê Kurdistan, emê bikaribin xwînmijiya hezar salan rabikin. Bi îdeolojiya karkeran û yekbûna gelê Kurdistan emê bikaribin welatê xwe rizgar bikin. Bigihin serxwebûn û azadiya xwe. Bibin xudanên axa xwe, keda xwe.

Dîroka gelê me li ber çavê me ye. Keda bav û kalên me bi destê neyarên derveyî û hundurî talan bûye. Bi hezar fen û viran hatine xapandin. Nîr û zordestî tucaran kêm nebûye. Zilma dewletên xwînxwar, beg û axayên zorkar diyare. Bav û kalên me di bin vê rewşê de nekarîne xwedî li zarokên xwe derkevin. Lewma em îroj hêj jî bindest mane. Bê xwendin û zanîn mane. Tenê rêça birçîbûnê ji me re bûye diyarî.

Lê îroj, em karkarên Kurdistanê ê din ne bê xwedî û serî ne. Em ne bê tevger û rêberin. Di nav refên **Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan** de xwedî pişk û parin.

Divê em ji bo hatina xwe, di bin fermana daxwaza serxwebûn û azadiyê amadebin. Ger bi mal, ger bi can, her karkerê Kurd divê beşdarî vê xebatê be.

Herbijî

- **DÊRSÎM: Karakola dijmin hat hilweşandin.**
- **DARAXÎNÊ: Welatfiroşî dimire. Bêbext bersiva gunehên xwe digrin.**
- **ARARAT-DÎYADÎN: Hacetên saziya ku reyên leşkerî çêdikir, hatin şewitandin.**
- **ŞEMZÎNAN/ELKÊ: Cahş pelixîn.**
- **QÎLABA: Têkilbûnên nav refên ARGK xwe dilezênin.**
- **MÊRDÎN: Serdestiya ARGK li Midyadê, Gercewsê, Mehsertê û Nisêbînê tekûz dibe.**
- **BÊTLÎS: Livbaziyên şoreşgerî ên tolhildanê pêkhatin.**
- **ŞÎRNEX: Kemîna ARGK di navbera Şirnex û Dihê. Ambarên êzingan ên mêtingeran hatin şewitandin. Li Şirnex û Berwarî birîna êzingan rawestiya. 20 çete hatin kuştin.**

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

ARGK PÊŞVEÇÛN Û LİVBAZİYÊN XWE ÊN SERBİLİND Û PÎROZ DİDOMÎNE

13. Êlûn, Dêrsim-Ovacik:
Avahiya karakolê, ku hema hema avakirina wê diqediya hat hilweşandin. Ev livbazî, ku li navenda bajêr karakola mêtingeran hate hilweşandin, dikeve sersala vebirîna li serhildana Dêrsimê. Livbaziyên ARGK, ku li Dêrsimê rastûrast bera xwe didin hêzên mêtingeran, datînin holê, ku Dêrsim ji bo mêtingerên hov wê bibe goristan.

20. Êlûn, Çolik-Daraxînê:
Li gundê Dikpinar hevxebatkar Cemîl Dalgin hat berûfîşekdan. Biraderê vî welatfiroşî Mehmet Dalgin, ku keyê gund bû, par ji hêla şervanên HRK hatibû cezakirin. Herçuqasî şoreşgeran bi caran agahî jêre şandin ku dev ji hevxebatkariyê berde jî, berneda û ser de jî çek ji dijmin girtibû û li derdorê parêzkarî pêşvedibir. Cezakirina vî bêbextî, piştî ku li gund civînek çebû û gundî bo kuştina wî qayil bûn pêde, bicih hat.

22. Êlûn, Daraxînê (Gêne):
Yekîtiyeka ARGK li gundê Aktoprak qopaniya Selvî civînek çêkir. Dure 2 parêzkarên gund bêçekkir. Keyê gund ê hevxebatkar û sîxur Şefîk Dursun, taliya civînê hat cezakirin.

22. Êlûn, Daraxînê:
Yekîtiya ARGK, ku ji livbaziya gundê Aktoprak vedigeriya, li dora qopaniya Suvêren rastî hêzên dijmin û çetan bû. Şerek derket. Di şer de, yekîtiya ARGK biserket û 2 parêzkar birîndar kir.

Di vê vê meha taliyê de, li Çolikê (Bingol), pêwist li Daraxînê gelek êriş çûn ser saziyên leşkerî û aborî ên dijmin. Li vê derdorê pêşveçûna livbaziyan pir gewre bû. Operasyonên hêzên mêtinger avê de diçin û di her şerî de ARGK biserdikeve. Bireka pêwist ji saziyên aborî ên kedxwar, ku li derdorê dixebîtin, necar mane karên xwe birawestînin. Yek ji van saziyan, saziya Mesan e, ku bi buhatiya 1,5 milyon lirên Tirkî hacetên wê hatin texrip kirin.

Keyên gundan ên ku bo çek negrin liberxwe didin, mohrên xwe li dijmin vedigerênin û dev ji karên xwe berdidin. Çetevaniya li derdorê, gihaye enîşka iflasê.

Hêzên ARGK li vê derdorê bi awakî tunde, hinde civîn çêkirin. Pêwist ji ciwanan, gelek xort xwe gihandin hêzên şoreşê.

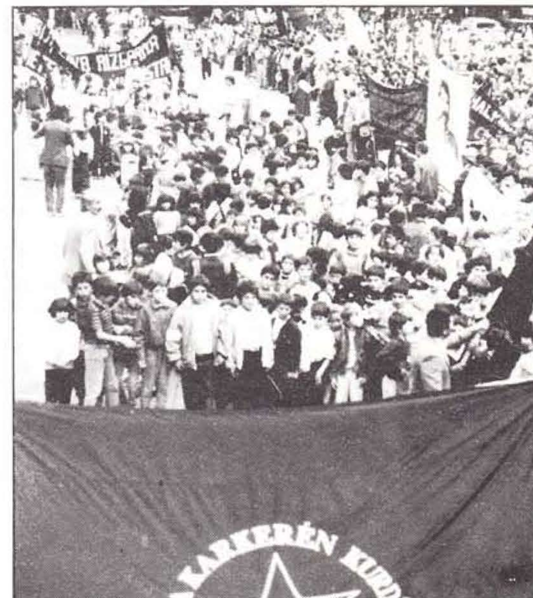
22. Êlûn, Ararat-Diyadîn:
Li dora gundê Atakan 7 hacetên saziyekê, ku rêyên leşkerî çêdikiran hatin şewitandin. Hêzên ARGK, ên ku serdestiya xwe li dora bajarên Ararat (Agrî), Serhed (Kars) û Erzeromê û li navçên van bajaran xurtkirine, operasyonên tunde ên hêzên dijmin difeşkilênin û derbe li du derbê, li saziyên aborî ên kedxwar û mejokdar dixin. Ev bû şeş meh bû, ku mêtinger li van derdoran operasyonên leşkerî ên dijwar birêve dibiran. Lê bilî hemû propaxendên wan û keftûlaftên wan, di şerên derketî de, nekarîn tenê yek têkoşerekî ARGK ji, bikujin. Ev rûdan û pêşveçûn, wekę ku him û rêdana ARGK şanîdikin, herwusa ji, şanî dikin ku, bilî hemû pikoliyan, alîkariya gundiyan bo şoreşê mezin û xurt dibe.

14. Êlûn, Dêrika Çiyayê Mazî û Şimrix (Mazidaxi):
Melleyek bi navê Mehmet Yildirim, ku di waazên xwe de propaxenda mêtingerên faşîst dikir, têkoşerên rizgariyê bêol û bêehlaq û reş şanîdikir, zorê li gundiyan dikir daku çekên dijmin bigrin û taliya van xebatên xwe ên gemar nedianî û dev ji bêbextiyê bernedida, bi mirinê hate cezakirin.

Weke me ji nameyên partîzanan derxistî, tê duxuyankirin ku taliya livbaziyên leşkerî û xebatên konevanî ên mehên havînê de, li dora navçên Midyad, Gercews, Nisêbîn, Mêhsertê (Omerlî), Derîka Çiyayê Mazî, Kosar (Kiziltepe) û Hezexê (Îdil), çetevanî heya merheleka girîn hatiye perçiqandin. Yekîtiyên mêtingeran di şevan de bi temamî bêliv û tevger ketine. Êrdimên

Dumahîk rûpel 21'an de

Rejîma 12'ê Êlûnê sersala 7'an de ji hêla 10.000 welatperwerên Kurd hate protestokirin

Bi hezaran mirovên Kurdistanê tevlî jin, mêr, piremêrd, civan û zarokan; bin alên PKK, ERNK, ARGK, YKWK, YJK û YXK xwe dan pêş û hêrsa xwe li dijî dîktatoriya Tirkan a mêtingera faşîst vereşandin. Bi duruşmên xwe ên awazî, alîkariya xwe bo doza xwe a bi qedrûqiymet, piştgirtina xwe bo şerê serxwebûnê û qinyata xwe bo girêdana bi pêşengên xwe re anîn zimên. Herweha gelek ronî danîn holê, ku herbabêt êrîşên mêtingeran, hevkarên wan emperyalîstan û xulamokên wan wê binkeftî bikin.

Berî niha bi heft salan bû, fetisandin tankên ji hêsinê zincar girtî kûç û zikakan bi xumminiyên xwe... Bi hezaran demokrat û welatperwer hatin girtin; gelê Kurdistan dagirtin zindanên tarî û zilumat... Pêşengên gelê me hatin kuştin di tezgahên hingavtinê de, bi destê celladên ku têrî xwînê nabin, ew rûreşên mirovatiyê... Solên gemar ên garanên leşkerên Tirk, dîsa qirêj kirin xaka welatê me ê pak... Û bawerkirin wê birawestînin çûyina dîrokê, bi van rûpelên xwe ên çende gemar.

Lê dîroka gelê me hate zimên, roja 15'ê Tebaxê li çiya û zozanên şêrin ê êrdima Botanê navça Dihê, di namluyên pêşmergê PKK de... Bi xwendina serbilind ji lulên çekên ku, **bi tevayî dînê Kurd nemiriye dan gotin.**

Ji ser vê rojê 7 sal derbasbûn, girt çardorên welêt ev serhildana birûmet.. Qad teng hatin bo vê lehiya serbilindiyê, xwe daxiste bendavên çiyê; ji wir herikî welatên biyaniyê... Dengê qube ê kargeran navê welat hilda joran... Silavên wan balafirand, gihand, pêşmergê serê çiyan, ku singbersing cengê dike şev û rojan... Vê sêrpêhatinê, hersal ji nûh ve roja 12'ê Êlûnê da nasdan bi gelên cîhan ên azad...

Firokên mêtingerên Îraqî bombe li ser gundên Kurdistana Bakur dibarînin

Roja 23'ê Êlûnê 1987'ê dora beyanê, 2 firokên cengê ên mêtingerên Îraqî li Kurdistana Bakur navça Qilaba (Çukurca) gundê Narlî, dan ber bombên napalmê. Bombebarandinê de 3 gundiyên welatperwer hatin kuştin û nêzîkî 20 Kurdên bakur ji xedar birîndar ketin. Weke ji saloxên me girtî, tê fahmkirin, ku dibistana gundê Narlî jî bûye hedefa narînçokan û gelek şagirtên dibistanê hatine kuştin.

Gundiyên hatin kuştin evin: Hamdî Ozbek (67 salî), Kadîr Ozcan û Behrî Erdal (zarok).

Ji ber ku dema bombebaranê de gundî derketibûn paleyî yê û li zêviyên gund dixebitîn, hundabûnên taliya vê êrîşa hov mezintir nebûn. Herwusa gundiyan dest avêtine çekên xwe û liberxwe dane.

Encama vê êrîşa bi narînçokên napalm, ku 15 demikan doma, xusarên diravî ên mezin peyda bûn.

Ev êrîşa dirinde, encameka paymana di navberê dewletên Tirk û Îraqê ên mêtinger e, ku sala 1980'ê de girêdabûn. Li gora vê peymanê, herdu dewletên kolonyalîst dikarin heya 30 kîlometran li derveyî tixubên xwe, operasyonên leşkerî birêve bibin. Ji bo qirkirina gelê Kurd, weke tê dîtin ev dewletên hov, tu şartûşirut naderivênin. Xaka Kurdistanê ji xwe re dikin qadên ku bikaribin bi korî bombên xwe bibarînin, bêyî ku li ser bifikirin li ser vê xakê mirov dijin.

Weke ku dewleta Tirk a xwînxwar davêje ser Kurdistana Başur, wusa jî dewleta Îraqê a kurdkuj, carnan davêje ser Kurdistana Bakur. Gelê me divebirînin. Sala par jî firokên Îraqê gundên eşîreta Rêkanî û 2 gundên Şemzînan dabûn ber narînçokan. Herwusa 22'ê Têbaxê 1987'ê jî li ser hinde gundên Çalê narînçok barandibûn.